

SNĚŽNÝ RÁJ

JAKUB RAIDA

2022

Anotace

Děj této detektivky se odehrává ve fiktivním beskydském hotelu Sněžný ráj. Během lyžařské sezóny do něj přijíždí skupina kriminalistů. Nejprve jen, aby oslavili odchod jednoho z nich do důchodu. Když se však začnou dít zvláštní věci a za nevysvětlitelných okolností přibývat oběti, musí někteří z policistů svůj pobyt prodloužit a pustit se do souboje s časem i se zdánlivě neřešitelnými záhadami.

Jednou z postav příběhu se stává hotel sám a okolí, které jej obklopuje. Jako by budova, protkaná různými tajemstvími, přímo přitahovala podivné existence a zločinnou aktivitu.

Hlavními lidskými hrdiny jsou však Cyril, detektiv, který se neustále utápí v minulosti, Linda, která je u policie nová a chce se osvědčit, a Karolína, laborantka, která v sobě musí během příběhu najít odvahu, aby se mohla pokusit zachránit své přátele a kolegy. Jak se kriminalisté noří hlouběji do stále nových hádanek i do své vlastní minulosti, začíná jim být jasné, že je obojí úzce provázané.

A že nemůžou ze Sněžného ráje odejít bez nových jizev.

Žánr

Česká detektivka.

Obsah

SPÁNEK	4
I. PARKOVIŠTĚ	5
II. IRSKÉ KAFE	15
III. ČISTIČ ODPADŮ	23
IV. NOHY OD BLÁTA	28
V. TEMNÁ MÍSTNOST	36
VI. ČERNÁ VLÁKNA	43
POZNÁNÍ	53
VII. MODRÁ LAGUNA	54
VIII. KARTÁČ NA SKLENICE	62
IX. VODNÍ PÓLO	70
X. SVĚTLA VE VÁNICI	78
XI. ALBUM HRŮZY	87
XII. POČÍTÁNÍ SEKUND	96
PŘIZNÁNÍ	104
XIII. PÁLENÍ V KRKU	105
XIV. PROFILY OBĚTÍ	113
XV. DÉMONICKÉ NÁPADY	121
XVI. VÝTAHOVÁ ŠACHTA	128
ÚTĚK	134
XVII. SKUTEČNÁ POMOC	135
XVIII. RUČNÍ BRZDA	141
XIX. VOSK NA BĚŽKY	148
XX. ZATOPENÉ SCHODY	157
HLEDÁNÍ	163
XXI. DVEŘE SKLADU	164
XXII. KARTOTÉKA	172
XXIII. JESKYNNÍ JEZÍRKO	179
XXIV. TICHÝ LESA	186
XXV. HOJENÍ RAN	196

1. část

Spánek

I. Parkoviště

„Tady nemůžete kouřit, pane.“

„Cože? Ehm. No jo.“

Cyril zašlápne cígo dva kroky od pumpy. Dopije poslední hlt kafe a hodí kelímek do koše. Na chvíli se otočí směrem k dálnici. Za úzkým pruhem zeleně a za větrolamy hučí auto za autem.

„Jedem?“

Linda kráčí zpět od benzínky. Vrací peněženku do bundy a zastrkává si košili. Jeden rukáv má od benzínu.

„Co se děje?“ řekne s úsměvem, když dojde k Cyrilovi.

„Nic. Jenom takhle mládenec mě vyškolil, že se tu nekouří.“

Kývne bradou k brigádníkovi, který právě rovná ostřikovače do poliček před benzínkou.

„Drzoun,“ ušklíbne se Linda a odemkne auto. „A vy jste si tu fakt zapálil?“

Cyril mávne rukou, uvelebí se v sedadle a zapne si pás. S hlavou opřenou o sklo sleduje, jak Linda najíždí do připojováku, vytáčí motor do otáček a řadí se do pruhu. Ještě tam tu pětku nedávej... Jasně že ji tam dala! Teď se motor dusí. A nějaký blbeček v hondě se nám lepí na zadek.

Linda zkoumá palubní desku. Hledá symbol „play“.

„Máte tu nějakou muziku?“

„Ne.“

„Mám zapnout rádio?“

„Snad radši ne.“

„Tak co posloucháte?“

„Nic. Asi jen motor.“

„Aha.“

Cyril novou parťáčku chvíli pozoruje. Linda si černé vlasy občas odfoukne z tváře. Má opálenou pleť a nízké čelo. Drobná ústa, ale výrazné rty. Krátký nos.

„Už budu sjíždět?“

„Za chvíli. Hned ten příští exit,“ ukazuje jí.

„Na Uherské Hradiště?“

„Jo.“

Do háje, zpomal v té zatáčce... Úplně cítím, jak zadní kola ustřelují. Chceš nás zabít? Cyril se drží madla ve dveřích a šlape nohama do neexistujících pedálů.

„Moc toho nenamluvíte, že?“ řekne ona.

„Asi ne.“

Linda se ošívá. Jeho neskrývané bručounství je jí trochu nepříjemné. Tak jo, nechám ho být. Budu si číst billboardy. SPZky. A vývěsní cedule.

Dívá se na Cyrila. Našedlé vlasy. Tmavé strniště a husté obočí mu dodávají skoro černokněžnický ráz. Štíhlé přísné rty. Ostrá brada a tmavé oči.

Linda kontroluje zpětná zrcátka. V jednom úhlu – když se zakloní v sedadle – spatří na okamžik sebe samu. Hned ucukne a zrcátko přenastaví. Nemá ráda pohled do svých očí. Jiní lidé si většinou rychle zvykli, že má jedno modré a druhé zelené, ale jí samotné – přestože to tak má celý život – ten pohled z nějakého důvodu není příjemný.

„Jak dlouho se s kapitánem znáte?“ promluví zas po seřízení zrcátka.

„Vlastně od vysoké. Učil mě tam právo.“

„Aha. To mě učil profesor Kuneš.“

„Neznám.“

Linda vede vůz úzkými serpentinami. Smrkové jehličí na krajnici začíná být pokryté sněhem a na obzoru se třpytí bílé hory.

„V Beskydách jsem byla naposledy na lyžáku se základkou.“

„To já asi taky.“

„A jakže se to tam jmenuje?“

„Sněžný ráj.“

„Aha, to je hezký.“

Končí stromy a jsou vidět stráně s pestrobarevnými lyžaři.

„Škoda, že nemáme lyže. Chtěl byste si zalyžovat?“

„Asi ani ne.“

„Kapitán taky nelyžuje?“

„Myslím, že kdysi lyžoval.“

Linda chvíli mlčí. Kouše se do rtu.

„Za ten minulý týden se omlouvám,“ řekne jakoby mimoděk.

„To už neřešte.“

„Ne, měl jste pravdu. Mohla jsem to místo činu kontaminovat. Příště, až mi donesou kafe, tak si ho vypiju vedle.“

„Jo. To bude nejlepší.“

„Dík, že jste to nenapsal do hlášení.“

„No, jsme partáci, ne?“

„Jasně. Dám si na to příště bacha.“

„A já nebudu kouřit na benzínce.“

„To jo, mohli jsme vyletět do vzduchu,“ řekne Linda zvesela.

Cyril se nesměje. Hlasem studeným jak kov ji navádí do cíle.

„Tady, za těmi stromy, teď doprava. A... jsme tu.“

Cyril vystupuje z auta před hotelem. Linda jede o kousek níž najít místo k parkování. Možná jsem nemusel být tak mrzutý, myslí si on. Ale stejně mě ta její přiblblá nálada štve.

Protáhne se a pohlédne na komplex tří budov, který je stylizovaný svou dřevem obkládanou fasádou do útulné chaty, ale velikostí si nezdá s největšími hotely ve městě. Budova napravo má úctyhodných osm pater, díky nimž dalece překonává všechny ubytovny v okolí. Stavba vlevo je poměrně dlouhá a na výšku má pět poschodí. Cyril hádá, že v levé budově se ukrývá hlavní jídelna. Mezi oběma kolosy je menší stavení s recepcí, které má na střeše přístavek prapodivného tvaru.

„Sněžný ráj,“ přečte Cyril tichým hlasem, když sklouzne pohledem na velkou ceduli nad vstupem.

Zakroučí hlavou a vykročí ke vstupu. Jde pomalu a sníh mu křupe pod patami. Kolem projde muž v zelené kombinéze s běžkami přes rameno. Pak projede Cyrilovi povědomé auto. Strne a nejradši by se propadl. Viděl opravdu... ji?

„Říkal jsem ti, že tady nezaparkujem!“ je slyšet vzteklý mužský hlas, zatímco okýnko se roluje dolů. „Pane! Pane! Prosim vás, nevíte, kde tu je parkoviště?“

Cyril neochotně přistoupí blíž. Vedle muže, kterého nezná, se v šeru kabiny krčí žena, kterou zná až příliš dobře. Má pozdravit? Nebo ne? Je to fakt Beáta? Určitě... není pochyb. Ale nic neříká. Nepoznala mě. Nebo dělá, že mě nezná. Tak tedy nic.

„Jediné parkoviště je tam dole.“

„Jo, díky,“ houkne muž, a ještě než se okýnko dovře, slyší Cyril vzteklé: „Tak vidíš, já jsem ti říkal, že to máme nechat tam! Ale ty musíš pořád...“

Víc už neslyší. Ještě koukne přes matně tmavá skla na zadní sedadlo, kde do sebe strkají dvě děti. Určitě ho viděla.

„Co se děje?“

„Hm?“

Cyril se otočí a pak se konečně usměje. Blíží se jeho nadřízený, ale též dávný kamarád. Pod bílými vlasy mrkají oči, které nic neztratily z hravosti malého kluka. Cyril přátelsky Zdeňka obejmě. Ti dva – končící a nastávající kapitán oddělení – působí vedle sebe jak bílý s šedým vlkem.

„Byla to Beáta?“ ukáže Zdeněk na odjíždějící auto.

„Asi jo. Doufám, že ji nebudu moc potkávat.“

„Hlavně aby ti to nezkazilo náladu.“

„Chm, snad ne...“

„No tak, nebruč. Pojd', otevřem předběžně nějakou whisky. Kde je strážmistr Kocourková?“

„Parkuje auto.“

Zdeněk se rozesměje, až začne kašlat.

„Tys jí svěřil svoje bávo? Přísný poručík Šesták nám začal měknout?“

„Prosím tě, nech si to,“ zavrčí Cyril, ale náhle zneklidněný se podívá směrem k parkovišti a jako by se snažil ve větru zachytit případný zvuk odíraného laku. „Usínal jsem za volantem. Včera jsem to přepísl, nebo co.“

„No jo... a tady ji máme...“

„Kapitáne!“ zdraví zvesela Linda a podává Cyrilovi klíčky.

Trojice vykročí ke vchodu.

„Ostatní už jsou tu?“

„Podpraporčík Kovaříková je na baru a ostatní nevím, možná na pokojích. Taky byste se měli ubytovat.“

Těsně před proskleným portálem, za nímž následuje recepce, se Cyril i Linda zničehonic zastaví, jako by na ně dolehla zlá předtucha.

„Děje se něco?“

Nic neřeknou, jen se mírně ošijí a vstoupí do Sněžného ráje.

* * *

Cyril sedí na hotelové posteli. Před zrcadlem si Zdeněk, se kterým sdílí pokoj, váže kravatu.

„Ani nevím, kdy jsem se naposledy takhle ohákl.“

Cyril nic neříká. Trochu se natáhne, opře o loket a na druhé ruce si prohlíží hodinky.

„V důchodě asi nebude moc příležitostí. I když Anežka říkala, že chce chodit do tanečních. Prý je tam sekce senior tři. Pak můžem přejít do senior čtyři. Senior pět už není.“

„A půjdete tam?“

Zdeněk se ušklíbne a zapne si sako na jeden knoflík.

„Moc se mi tam nechce. Ale nevím. Asi uvidím. Pořád o tom mluvím, no. Už mě v minulosti přesvědčila k všelijakým věcem, které se nakonec ukázaly jako dobré.“

„Hm.“

Cyril se natáhne, zvedne ruku a pozoruje, jak mu hodinky volně visí kolem zápěstí. Zdá se mu to, nebo má nějak hubenější ruce?

„Musím jí vynahradit, že jsem pořád na rybách. Minulý týden jsem chytil štika. Táhle... sakra, v tom se ani nedají roztáhnout ruce! Ještě mi to tu praskne... Ale tobě stejně ryby nic neříkají.“

„Moc ne.“

„No, a co ty?“

Cyril se zvedne a odtrhne oči od hodinek. Zdeněk si černí lakýrky.

„Co já? Nic moc,“ zamručí Cyril.

„Myslíš na tu Beátu, nemám pravdu?“

„Hm, jo. Má pokoj přímo nad náma.“

„Zjistil sis to na recepci?“

„Hm.“

„Takže to dupání před chvilkou...“

Cyril kývne hlavou a Zdeněk se zasměje.

„Myslíš na to, že ty děti mohly být tvoje?“

„Ne. Ani nevím. Jenom mě štve, že tu je. Že na ni musím myslet.“

„Chceš je taky načernit?“ ukáže Zdeněk na Cyrilovy boty.

„Ukaž. Já sám. Přece mi nebude můj šéf leštit boty.“

Oba se smějí. Potom Zdeněk jakoby posvátně utichne.

„Teď budeš šéf ty.“

„Jo.“

„Úplně vidím to tvé nadšení.“

„Pořád myslím, že Navrátil...“

„Navrátil!“ vyprskne Zdeněk. „Dej mi svátek, Cyrile. Věděl jsem, proč doporučit tebe. A jestli to celé poděláš, tak mě nasereš. To tě teda varuju.“

Na chvíli se odmlčí.

„Jak dlouho si chceš ještě hrát na to životní vyhoření?“

„Já nevím. Aspoň mám výmluvu, abych se mohl opít.“

„Chm. Jasně. Na to mám ryby. No, radši půjdem.“

Ve dveřích se zastaví. Zdeněk zhasne a v šeru pohlédne na Cyrila.

„Nechtěl jsem tak vyletět. Ale prostě si přeju, abys to po mně převzal a nedělal ze sebe chudinku. Ten frajer, co se o něm kdysi psalo v novinách a mluvilo v televizi, tam někde pořád je. Chápeš?“

„Frajer, jo?“

„Pojďme radši. Máš tu kartu od dveří?“

* * *

Sedí u stolu s dalšími policisty. Je tam mladá Cyrilova parťáčka Linda, laboranti z forenzního Karolína Kovaříková s Pavlem Koubou, praporčíci Hynek Vácha s Matějem Hlavatým a podporučík Vojtěch Navrátil. Další členové oddělení zrovna tančí nebo jsou vedle na baru.

„Nechceš si ten důchod ještě rozmyslet?“ nadhodí Cyril.

Zdeněk se napije piva a zahledí před sebe.

„Přemýšlel jsem o tom. Říkal jsem si: co pořád doma. Bude mi to chybět, jasně. Ale ne... takhle to bude lepší. Musím se naučit odpočívat.“

„Není to kvůli mně?“

„Dej pokoj.“

Do salonku, který měl být jen pro ně, se vetřelo několik polských lyžařů. Baví se s policisty česky, polsky i anglicky. Občas se dokonce zdá, že padne pár slov v němčině.

„Ti jsou tady s Krzysztofem Krasińským! Věřili byste tomu?“ hlásí podroušená Karolína, když se objeví u stolu v doprovodu Vojtěcha.

„Kdo to je?“ řekne Cyril unaveně.

„Přece mistr Evropy ve skoku na lyžích!“

„Ty se na to nedíváš, že?“ usměje se Zdeněk skoro shovívavě.

„Ani ne.“

Otráveně se napije.

„Tady jsou nějaké můstky?“

„Jasně,“ řekne rychle Karolína. „Jestli bude zítra Krasiński trénovat, tak bychom se tam mohli jít podívat! Teda, jestli vstaneme. Mimochodem, Cyrile, jak jsi měl proslov, to byla pecka. Jedno oko nezůstalo suché!“

„Jo, díky.“

„Ach jo,“ ušklíbne se o pár chvil později Zdeněk. „Mít tak tuhle energie. Podívej se na ně.“

Sledují Karolínu s Vojtěchem, k nimž se přidala Linda a společně přepadli samotného Krasińského, který původně do místnosti jen nesměle nahlížel, kde má kamarády.

„Nepůjdeš si pro autogram?“ ucedí Cyril.

„Jasně. A mám ti vzít taky?“

„Mohl bych ho prodat, ne?“

„No, ne vždycky...“ odtuší Zdeněk a kývne ke Karolíně, které se Krzysztof právě podepisuje zrovna pod klíční kost.

Pijí pivo a mlčí.

„Často si připadám unavený, Cyrile. Poslední roky víc a víc. Nedávám to najevo, ale mám pořád větší pocit, že tam, na stanici, na které jsem tolik věcí sám vybudoval a vymyslel... no, že tam už nepatřím. A neříkej mi, prosím tě, že máš ten pocit taky.“

Cyrl pokrčí rameny.

„Postaráš se o ně, že jo? O všechny ty mladé. A hlavně o Kocourkovou. Je nezkušená a impulzivní, ale myslím, že v ní něco je.“

„Uvidíme.“

„A nemusíš si pořád hrát na toho tvrdýho detektiva – suchara. Humphrey Bogart už není v módě, jestli ti to neřekli.“

„To je jako kdo?“

„Děláš si legraci?“

„Ne.“

Zdeněk zakrouť hlavou.

„Tys neviděl žádný film s Bogartem? Hluboký spánek? Maltézského sokola?“

„Nekoukám na filmy.“

„Casablancu jsi neviděl?“

„Tu jo. Kdysi na letním kině... s Beátou.“

„Aha. Tak vidíš, tam hrál Humphrey Bogart. Toho majitele podniku.“

„A jo... tak to už vím, koho myslíš. A to jsem jako já?“

„Kašli na to.“

Jeden z Poláků nechá otevřené dveře, za nimiž je větší jídelna, ve které popíjí pár dalších hostů. Rodiče od rodin už dali děti spát a zašli si na víno, učitelé, vykonávající dozor u lyžařského výcviku, pijí pivo přímo lačně, jako by na něj mysleli celý den nebo jako by ho po celém dni s ukřičenými dětmi bytostně potřebovali. U baru, kousek od některých Cyrilových kolegů, sedí v košilích skupina distingovaných mladých mužů. Nepochybně řeší nějaké velmi závažné téma. A v baru je taky Beáta. Sama.

„Nechceš s ní promluvit?“

„Ani ne.“

„Kecy...”

„A co by to pomohlo? K čemu to?”

„A čemu to uškodí?”

„Hm. No jo. Asi budu hned zpátky.”

„Nespěchej.”

Cyril dopije půllitr do dna. Zvedne se. Váhá.

„Tobě se taky líbil proslov?”

„No jasně.”

„Vždyť trval asi půl minuty.”

„To je dobře. Byl upřímný. Žádná kliše.”

„Jasně.”

„Tak běž.”

„No jo.”

* * *

„Chm, ahoj.”

Beáta se s hranou nenuceností otočí, usměje a potáhne brčkem z koktejlu.

„Ahoj.”

„Kde máš rodinu?”

„Spí.”

„I manžel?”

„No jo, prý byl strašně unavený z cesty.”

„Viděl jsem.”

Beáta se usmívá a míchá brčkem kostky ledu.

„To bylo dobré, ten příchod,” řekne po chvíli, oči upřené k lístkům máty ve sklenici.

„Jak to myslíš?”

„Jak sis tu jakože náhodou sedl vedle na bar, dělal, že o mně nevíš a pak sis se vší tou grácií sedmnáctiletého panice jakože všiml, že tu jsem.”

„Se vší tou grácií,” opakuje potichu Cyril.

„No jo. Ale kdysi to vyšlo. Takhle nějak jsme se seznámili, ne?”

„Myslím, že jo.”

„Ale to už je řada let.“

„Ale piješ pořád to samé, jak vidím.“

„A ty? Pivo? Kolik už jsi jich měl?“

Pár sekund se bavíme a zas by mě chtěla kontrolovat... Cyril zaskřípe zuby.

„Nevím, pár. Teď si dám panáka.“

Poslední slovo jako by magicky přivábilo barmana.

„Jägera, prosím.“

„A pro dámu?“

Beáta nonšalantně posune prázdnou sklenici a usměje se.

„Ještě jednou to samé.“

Sklenky cinknou o sebe.

„Co to tam slavíte?“ ohlédne se Beáta k salónku.

„Zdeněk jde do důchodu.“

„A tys řečnil?“

„Tys to slyšela?“

„Ne, viděla jsem tě přes to akvário. Jak tam mluvíš a předáváš dárek a kolem plavou rybky.“

„No jo.“

Beáta poklepe prsty na sklenici.

„A jak se má Zdeněk?“

„Dobře. Těší se do důchodu. Na ryby a tak.“

„Jasně.“

„Možná bude v důchodě i tancovat.“

„Fakt? Ale vlastně jo... Anežka ráda tančí, že?“

„Já nevím, asi.“

„No, vždycky dělali hodně věcí spolu. I některých dost podivných. A jak se máš ty?“

Cyril cítí cosi jako bodnutí ostnu. Fakt chce vědět, jak se mám?

„No, pořád stejně.“

„Vidím, že se moc neholíš.“

„Hm.“

„A máš někoho?“

Cyril do sebe hodí jägera a zakrouťí hlavou.

„Hledáš si vůbec?“

Kysele se ušklíbne.

„A kdo to parkoval s tvým autem? Viděli jsme nějakou mladou kočku...“

„Strážmistr Kocourková. Přidělili mi ji jako parťáka.“

„Už neděláš s Michalem?“

„Ne.“

„No, a jaká je?“

„Nevím. Řešili jsme jen jeden případ.“

„A pozvalš ji třeba někam?“

„Cože? Ne! Co tě to napadá?“

„Já nevím, co by... je moc hezká...“

„Nech toho, jo.“

„Dobře, promiň. Ale jen tak na okraj... všimla jsem si správně, že má každé oko jiné?“

„Tobě nic neujde. Říká se tomu heterochromie.“

„Aha.“

Beáta se napije a odmlčí. Cyril ukáže barmanovi prstem, že si dá ještě panáka. Posilní se.

„Ten tvůj manžel, není on trochu...“ začne Cyril, ale Beáta ho zpraží pohledem.

„Jmenuje se Radim a mám ho ráda. A neřešme moji rodinu, ano?“

„Fajn.“

Vlastně se mu uleví. Trochu se bál, že bude poslouchat o jejích dětech, jak jsou nejlepší na světě a tak. Místo toho rozhovor zadrhne a oba umlknou. Trapnost začíná sílit.

„Tak jo, půjdu zpátky... ať mě nehledají.“

„Jasně. Stejně se za chvilku zvedám.“

„Hm. Jo. Tak se měj.“

Odchází zpět do salonku a je přesvědčen, že Beátu už nechce vidět. Jenže pak si vzpomene na spoustu chvil, které s ní zažil, na spoustu věcí, ve které věřil, na spoustu nadějí, které měl, a na to, jak vypadá nahá, jak voní, jak hřeje.

A vzpomene si, jak na něj křičela. Někdy křičel sám. A jednou, byl to asi jejich poslední týden spolu, třískla o kredenc tou zatracenou mísou a oba si z předloktí museli tahat střepy a byli samá náplast a čistili krev z parket a on si říkal: už ne; už opravdu ne.

Fakt ne. Nechci ji vidět.

II. Irské kafe

„Co že se nebavíš s ostatními? Tam, v salonku.“

Cyril se otočí. Muž vedle něj je velmi bledý, s hluboko posazenýma očima a s lícními kostmi, které vrhají na tvář ostré stíny.

„Všichni kecají s těmi polskými lyžaři. Pořád řeší lyžování a olympiádu a tak.“

„Aha. To mě taky moc nezajímá. Jsem Viktor, mimochodem. Viktor Majer.“

„Cyril Šesták.“

„Co to tam teda máte za slávu?“

„Šéf jde do důchodu.“

„Ten s bílými vlasy, co před chvílkou odcházel?“

„Jo.“

„A ty budeš šéf po něm?“

„Jak to víš?“

Viktor se ušklíbne a pokrčí rameny.

„Jste policajti?“ řekne po chvílce.

„Jo.“

„Jako pochůzkáři nebo...“

„Oddělení vražd.“

„Aha. Ostří borci.“

„Tak nějak.“

Viktorův úsměv je chladný a vlastně docela smutný.

„A co ty?“

„Co já?“

Cyril si nabere z misky na baru hrst oříšků.

„Co děláš?“

„Nic. Mám invalidní důchod.“

„Aha.“

„Chceš vědět proč?“ pousměje se Viktor.

„Asi ani ne.“

„To je dobře.“

Cyril loupe a vkládá si ořechy do úst. Pozoruje skupinku mladých mužů v košilích, jak se baví s poněkud starší skupinou mužů v tmavých polo tričkách. Jeden z nich, hladce oholený muž s nažehleným límečkem, se rychle rozhlédne a pod stolem podá mladíkovi žlutou obálku. Proběhne to v šeru a rychle, ale Cyril má díky své praxi i jakési vrozené intuici zvláštní schopnost takové věci nepřehlédnout.

„Sedí tu takhle od sedmi a pijou jenom kafe,“ řekne Viktor. „Tamten si možná dvakrát objednal zelenou. Přijdou ti podezřelí?“

Cyril od nich odtrhne pohled a zabubnuje prsty o bar. Cítí se docela přiopile, ale ne dost na to, aby mohl jít do postele a měl jistotu, že usne a nebude zírat do tmy a myslet na Beátu a na všechny ty věci, které ho v životě tak štvou.

„Nevím. Možná. Mně přijde podezřelý kdekdo.“

„I já?“

„Jasně,“ zašklebí se Cyril.

„Proč?“

„Bledý osamělý muž, co sedí u baru, pije panáky a tváří se, jako by chtěl umřít?“

„Proč je podezřelé být bledý?“

„Nevím. Prostě to tak je. Sice... spousta lidí je bledých od přírody. Někdo má málo železa... nevím. Ale když vidí policajt někoho hodně bledého, jak sedí sám v hospodě, tak ho hned napadne...“

„Feťák,“ odtuší Viktor.

„No, třeba. Prostě živel.“

„Tak díky pěkně.“

Cyril mávne rukou.

„Omlouvám se. Jen říkám, že už člověk vidí špatnosti všude, když se jejich hledáním vlastně živí.“

„V pohodě. Uznávám, že působím podezřele. No, asi tomu nebudeš věřit, ale kdysi jsem učil na katedře hudební vědy. Taky jsem tam zkoumal středověkou hudbu.“

„Opravdu?“

„Jasně. Asi jsi nečetl Stručné dějiny středověkého vícehlasu?“

„Ne.“

„Vydal jsem jich víc, takových knížek. Vlastně jsem taky roky čekal, až budu šéfem.“

„A nic?“

„Vždycky mi to někdo vyfoukl. Několikrát za sebou pak jeden jediný člověk. Vlastně můj někdejší kamarád.“

Cyril si přitáhne další drink.

„Musels být naštvaný.“

„To si piš. Nesnášel jsem ho. Chtěl jsem se mu pomstít.“

Viktor sevře svou sklenku, jako by ji chtěl rozdrtit.

„A jak to dopadlo?“ zeptá se Cyril.

„Naučil jsem se tu nenávist potlačit.“

„Aha, tak to je asi dobře.“

„Teď už je to jedno.“

„To asi je.“

Skupinka v košilích a polo tričkách se konečně zvedá a rozchází.

„Jednoho z těch v košilích jsem ráno potkal na recepci,“ podotkne Viktor. „Stěžoval si, že má na pokoji zimu. Přitom měl na sobě triko, košili a svetr.“

„Nechceš být taky detektiv? Přenechám ti tu vedoucí pozici, co na mě čeká.“

„Jasně, to by bylo dobrý,“ zasměje se Viktor.

Cyril zívne, dopije sklenku a začne se zvedat. Chce se rozloučit a jít spát, ala kolegové náhle útočí ze všech směrů: Pavel a Hynek zleva, Karolína zprava, Matěj s Lindou ze zálohy.

„Tady jsi! Jdeme zpívat karaoke! Dělej! A netvař se tak pořád!“

Odevzdaným pohledem se rozloučí s Viktorem a nechá se odtáhnout za ruku.

* * *

Od švédského stolu voní párky, vajíčka a pečené maso. S hlavou jako střep má člověk chuť na všechno. Na ovoce, marmeládu, vánočku, slaninu, olivy, máslo i salát.

„Tak co? Dobrý?“ ptá se Zdeněk.

„No jo. Potřebuju kafe.“

Z konvičky lije do hrnku černý nápoj. Cvak. Odlomí roh mlíčka. Zvedne sklenku s džusem.

„Do kdy jste ještě pařili?“

„Ani nevím. Do tří?“

Cyril si promne oči, rozbalí miniaturní máslo a začne mazat. Řada dalších hostů vypadá vyčerpaně. Táhle sedí Hynek s Vojtěchem. Mají rudé oči a zcuchané vlasy. Za nimi jsou ještě dva stoly s policajty, pak mladá rodina. Malé děti si naložily doslova hromady všeho možného na talíř a je zcela vyloučené, že by to zvládly sníst. A táhle je Viktor. Vypadá stejně bledě jako předtím večer. Pravděpodobně má na sobě i tu stejnou tmavou mikinu.

„Byla tu Beáta s tou svou rodinou. Odešla asi před čtvrthodinou. Nepotkali jste se?“

„Ne.“

To by mi tak chybělo, pomyslí si Cyril a přetře vrstvu másla marmeládou.

„Dáš si ještě?“

Talíř je prázdný a Cyril by ještě možná jedl, jenže žaludek má jiný názor. Po posledních soustech jako by se několikrát protočil a bolestivě sevřel.

„Spíš půjdu na cígo.“

* * *

Teprve studený vzduch v plicích a na tváři pomůže proti bolehlavu. Co příliš nepomáhá, je okolní ruch, protože před Sněžným rájem je až nečekaně živo. Školáci si voskují lyže, pokřikují po sobě a učitelé zas křičí po nich. Opodál zas otec vysvětluje synovi, jak si nazout běžky.

„A teď dělej takový pohyb... tak a tak...“

Ukazuje mu, jak sunout nohy a jak používat hůlky a u toho jezdí po zasněženém plácku pořád dokola.

„Nabídneš mi jedno?“ ozve se zezadu a Cyrilovi přeběhne mráz po zádech.

„Klid. Chci jenom vydechnout. Nemusíme se ani bavit.“

Vyklepne cigaretu, podá ji Beátě a škrtně zapalovačem.

„Párty se vydařila?“ otočí se k němu po asi třech potáhnutích.

„Myslím, že jo.“

„Tak to je dobře.“

„Hm, jo.“

Beáta si odkašle, přitáhne límec bundy a oklepe popel jen tak, vedle nohy na zem.

„Nechtěla jsem být včera nějak nepříjemná nebo tak něco.“

„V pohodě.“

„Někdy jsem na lidi trochu moc přísná... a drsná a tak.“

„Mluvíš teď o včerejšku, nebo o tom, co bylo dřív?“

„Tak nějak o tom všem.“

Slabě se usměje a zas oklepe vedle nohy. Přesně v těch místech má zimní elastáky trochu spálené.

„Stejně je to už pryč,“ řekne Cyril rezignovaně. „Tomu novému to vyhovuje? Nebo ses jako změnila?“

„Vyhovuje.“

„To jako fakt?“

„Je za to rád. Potřebuje nějaké vedení.“

Cyril se zasměje, až ho z chladného vzduchu zabolí v krku.

„To jsou kecy.“

„Říkal mi to.“

„To snad nemyslíš vážně...“

„Proč by to tak nemohlo být?“

„Hele,“ odkašle si Cyril. „Nechtěla ses hádat, ne?“

„Však se nehádáme.“

„No, to je vlastně pravda,“ řekne Cyril suše a hodí vajgl do koše. „Když jsme se hádali – jakože fakt hádali – tak to bývalo drsnější.“

Beáta sleduje vzdálený svah, už teď ráno plný lyžařů.

„Bývalo... Asi jsme byli oba docela dominantní, a to je pak blbě.“

„Co já vím, možná. To už je fuk.“

„Ty to místo šéfa moc nechceš, že?“ změní Beáta téma.

Cyril stiskne zuby. Co jí je po tom? Po všech těch letech?

„Myslím, že ho nechceš,“ zopakuje Beáta. „A víš proč?“

„Hm?“

„Jsi vyhořelý. V práci i v životě. A maskuješ to tak, že ti je jakože všechno jedno. Viděla jsem to včera na tobě hned... hned, jak sis přisedl.“

„A proč tě to tak zajímá?“

Beáta se odmlčí.

„Jen tak. Mrzí mě, jestli na tom mám podíl, ale prostě to tehdy dopadlo, jak to dopadlo.“

„Jasně. Hned je mi líp.“

„Taky jsem slyšela, co se ti stalo. Že tě postřelili a že...“

Cyril si důrazně odkašle. Zatouží, aby se Beáta na místě vypařila.

„Vím, že o tom asi nechceš mluvit... Ale když už tě vidím... i po těch letech k tobě cítím jakousi zodpovědnost.“

Cyril si posměšně odfrkne.

„Nesměj se tomu. Jo, rozešli jsme se a asi dost ve zlém, ale nechtěla jsem úplně utnout kontakt. Tos udělal ty.“

„No, a co?“ řekne Cyril rozčileně. „Tak o tom budu mluvit a co se jako stane? Mně se uleví a tobě taky, nebo co? Udělej mi, prosím, laskavost a už se mi vyhýbej, ano?“

Cyril energicky odchází k hotelu, zatímco Beáta pozoruje běžkaře, který konečně uzavřel svou instruktáž a vydal se i se synem po stezce.

* * *

„Říkám vám, že se tam v noci nedalo vůbec spát! A to jsem měl dvě peřiny!“

„Co se děje?“

Cyril, kterého už opouští vztek, se zastaví u Pavla z forenzního. Ten stojí u recepce, vzteká se a zlostně drží okraj zdobného pultu, za nímž se krčí slečna recepční.

„Cyrile,“ otočí se Pavel s jistou úlevou, že si může někomu kloudně postěžovat. „Měli jsme v pokoji strašnou zimu. Nevím proč, když topení podle všeho jelo.“

„Pošlu tam správce podívat se na okna,“ ozve se zpoza pultu. „A když to večer nebude lepší, tak se stavte, máme tu nějaké přímotopy.“

„Hm, dobře. Tak díky.“

„Pojď, dal bych si ještě kafe,“ řekne Cyril a vykročí k baru, ale Pavel zavrtí hlavou.

„Už jsem měl. A stejně se mi chce strašně spát. Půjdu si lehnout.“

„Dobře.“

Cyril sám vstoupí do baru, kde potichu hraje hudba a u pár stolů jí opozdilci snídani. U velkého okna, z něhož je vidět hned na dvě sjezdovky, sedí Linda nad sklenicí s čajem. Zamyšleně do zelenkavé tekutiny noří nasáklý pytlík a zase jej vytahuje.

„Můžu?“

„Jasně.“

Linda se usměje.

„Včera dobrý, ne?“ řekne po chvíli a položí čajový pytlík na okraj talířku.

„Jedno kafe, prosím vás... jo, třeba turka...“ objedná si Cyril a pohlédne na ni. „Jo. Dobrý.“

„Kde jste byl tak dlouho?“

„Na baru. Nejdřív s mojí ex a pak nějakým bledým chlápkem. Sakra, možná tu straší a bavit jsem se s duchem, nebo co.“

Linda se zdvořile usměje.

„Ten byl dobrý. A pak že prý nemáte smysl pro humor.“

„To teda nevím, kdo to o mně šíří.“

Cyril se napije kávy a cítí, jak jím prostupuje jakési smíření.

„Hele, budu si tykat.“

„Cože?“

„No, tykat. Ani nevím, jestli by to měla nabízet dáma nebo jak to je...”

„Dobře, tak jo!” řekne Linda zvesela, očividně potěšena tou nabídkou. „Jenom mě to překvapilo. No, snad si zvyknu.”

„Jo, hm,” zabručí Cyril a kouká do kafe. „Hele, byl jsem na tebe docela přísný ty poslední týdny. Potřebuješ se hodně učit, to je jasné, ale neměl bych být... teda, vlastně nechtěl bych být... takový typ učitele, co tě bude třeba... ponižovat.”

„Ne... tak mi to ani nepřišlo.”

„Aha. To jsem rád. No, chtěl jsem se zpětně omluvit, že jsem na tebe tehdy, na tom místě činu, vyjel ohledně toho kafe.”

„Však to jsem podělala.”

„Jo, jasně, ale neměl jsem křičet. A už vůbec ne přede všema.”

„Tak jo, беру. Asi máte...”

„Máš,” usměje se Cyril.

„Jo... Asi máš teď těžké období...”

Detektiv se zhluboka napije a pohodlně opře. Nic neříká.

„Chápu. Tykat jo, ale osobní věci ne,” řekne Linda.

„Jo, asi tak nějak.”

„Ale vážím si toho,” ujistí ho.

„Fajn.”

„Víte... eh... víš, co znamená v angličtině ‚make it Irish‘?”

„Ehm... udělejme z toho Irsko?”

„No, skoro,” usměje se Linda, zatímco už zkouší očima upoutat pozornost číšníka. „Ale co se tím myslí?”

„To asi nevím.”

„Tak hele!”

Linda něco pošeptá obsluze a tváří se záhadně až do chvíle, než se objeví s dvěma panáky tvrdého alkoholu.

„Ne! Proboha! Po včerejšku...” zaúpí Cyril, ale to už je jedna sklenka v Lindině čaji a druhá v Cyrilově turkovi.

„Tak tohle se tím myslí. To jako na potvrzení toho našeho tykání, ne?”

„Nevím, jestli to musí být...”

„Je to i takový vyprošťovák!”

„Nebyla by lepší třeba česnečka?“

„Na zdraví!“

„Tak jo. Hlavně ať se ti ta policejní práce hned nezprotiví.“

Vysoké sklenky cinknou o sebe.

„Co to bylo?“

„Nějaký rum.“

„Takže tomu už se neříká ,kafe s rumem‘?“

„To je trochu moc přesné, čili nuda.“

„Tak jo. Chápu.“

Cyril zrovna dopije turka s rumem a vyplivne trochu lógru, když jej známý zvuk skoro nadzvedne ze sedačky.

„Sirény?“ zajímá se Linda.

„Asi jo. Pojdme...“

* * *

„Co se děje?“

Cyril s Lindou jdou hned za Zdeňkem, který se před hotelem už baví s policisty u blikajícího auta. Krátce si s nimi podají ruce.

„Máme tu mrtvolu, Cyrile,“ řekne Zdeněk a otočí se k rozechvělé uklízečce, opírající se o policejní auto. „Který to byl pokoj?“

„Pět set jedna.“

„Půjdem se na to taky podívat? Nejsme ve službě a...“ začne Cyril.

„Vy jste Cyril Šesták, že?“ ozve se jeden z místních policistů. „Budeme rádi, když se přidáte.“

„Vidíš?“ usměje se Zdeněk.

„No, tak pojdme.“

Linda málem poskočí nadšením, ale povede se jí zkrotit radost. Svižně jde za Cyrilem a Zdeňkem, za dvěma protřelými detektivy, směrem k hotelu a cítí napětí, vzrušení i přítomnost čehosi zlověstného a jakoby obtáčejícího celý hotel.

III. Čistič odpadů

Jako by otevřeli dveře kobky. V místnosti bliká blesk foťáku. Policisté zapisují každý detail. Zkoumají místnost pinzetami a prsty v gumových rukavicích.

„Zavoláte mi majitele hotelu?“ otočí se místní policista ke správci.

„Ten tu teď není.“

„A kdo to tu má na starost?“

„Vedoucí.“

„Tak vedoucího, prosím.“

Cyril krouží místností jako zkušený dravec. Linda za ním odměřuje kroky ve skoro posvátné úctě. Zdeněk stojí ve dveřích a mne si bradu. Nejaktivnější je policista z místní stanice, který do diktafonu komentuje vše, co vidí.

„Na stole je rozehraná partie šachů,“ říká polohlasně. „Vedle hrnek, nejspíš od čaje. Na dně čajové lístky.“

Obejde stůl.

„Postel ustlaná. Všude pečlivý pořádek... Oblečení přehozené přes opěradlo židle. Okna jsou zavřená.“

Pokračuje do koupelny, Cyril s Lindou mu v patách.

„Tělo muže, asi sedmdesát let. Střední postavy. Kalhoty a košile. Od brady až po břicho našedlá až místy černá kůže. Jako při...“

„...silném poleptání,“ doplní Cyril tichým hlasem a přidřepne k žluté plastové lahvi.

Policista vypne diktafon a přidá se k němu.

„Co to je?“

„Čistič odpadů. Půjčte mi ty rukavice. Aha, tady... složení. Je v něm kyselina sírová.“

„Myslíte... že se toho napil?“

„Co myslíte vy?“

„Že ano.“

Cvak. Diktafon zas jede.

„Předběžný závěr: sebevražda pozřením kyseliny. Důvody: nikde kolem nejsou stopy zápasu. Mrtvý nemá žádná další zranění ani oděrky.“

„Počkejte,“ zašklebí se Cyril. „Vypněte to na chvíli.“

Cvak.

„Ano?“

„Pojďte na chvilku vedle.“

„Dobře.“

Oba muži i Linda se vrátí do pokoje.

„Vy máte jiný názor?“ zeptá se policajt Cyrila.

„Promiňte, vy jste pan...“

„Praporčík Kučera.“

„Dobře, praporčíku. Mám nějaký názor, ale neměli bychom se unáhlit. Máte UV lampu?“

„Jasně. Udělejte tmou, prosím!“

Policisté zatáhnou závěsy a zavřou dveře, a to vedoucímu provozu přímo před nosem. Tmou protne ultrafialové světlo, v němž jsou všichni podobni přízrakům ze snů.

„Nikde žádná krev ani jiné tekutiny... Poprašte to tady trochu, ať vidíme otisky. Dík. Tady, vidíte... jsou na šachových figurkách. Hrál sám se sebou.“

„Nehrál,“ opáčí Cyril klidně. „Na černých nejsou.“

„Poprašte je víc, prosím.“

„Pořád nic.“

„Takže hrál s někým v rukavicích!“ vyhrkne Linda, stojící kousek opodál.

„Dost možná,“ řekne Cyril a pochvalně na ni mrkne, načež zas ukáže na šachovnici. „A ten někdo vyhrál. Podívejte. Černý dává bílému mat. Posvitte mi ještě na ten stůl.“

Skloní se k desce.

„Podívejte. Kapky.“

„Vylilo se mu trochu čaje.“

„Spíš mu někdo chtěl do toho čaje něco nakapat. Uděláte rozbor z toho hrnku?“

„Hned jak to půjde.“

„Fajn. Pojdme do koupelny.“

Kachličky se blyští matně do fialova a modra. Mrtvola vypadá obzvlášť zlověstně.

„Žádné podlitiny nebo jiné rány pořád nevidím, ale víc nám řekne pitva. Tady jsou skvrny. Asi od té kyseliny.“

„Ne všechny,“ řekne Cyril. „Ty od kyseliny poleptaly dlaždičky a vyžraly kyt mezi nimi. A jsou pořád dost ostře cítit. Čichněte si. Tyhle kapky jsou od něčeho jiného.“

„Možná sliny, když se dávil a kašlal.“

„Mohly by být. Co tohle? Není to malá odřenina?“

„Tyhle odřeniny pod kovovými hodinkama bývají běžné,“ řekne Kučera, když víc odhrne rukáv. „Tím spíš, jestli byl před smrtí rozrušený.“

„Ano, ale taky ho mohl někdo chytit za ruku, aby neodešel z místnosti.“

„Nejsou tu stopy...“

„Nemluvím o zápasu. Jen ho chytil. A pohrozil mu.“

„No, dobře.“

Policista vstane, udělá pár posunků a za chvíli do pokoje i koupelny zase proniká světlo ranního slunce.

„Pane vedoucí, dobrý den, já jsem praporčík Kučera.“

Tělnatý muž si s policistou tiskne ruku, zatímco druhou si drží kapesník přes ústa. Při pohledu na mrtvé tělo krátce zavravorá.

„Pojďte vedle, nedívejte se tam. Tohle je poručík Cyril Šesták a, ehm...“

„Strážmistr Linda Kocourková.“

„Těší mě. Vy to tu vyšetřujete?“

„Ne, my jsme tu na dovolené, ale pan praporčík nás pozval...“

„Jasně, jasně.“

Vedoucí je celý zelený, potřebuje se opřít na chodbě před bytem a nějaké vysvětlování ho moc nezajímá. Přistupuje k nim Zdeněk, který se celou dobu bavil s uklízečkou na chodbě. Představuje se vedoucímu a obrací k Cyrilovi.

„Jak to vypadá?“

„Podle mě jako vražda. Nevím nic jistě, ale vidím to tak, že hráli šachy, které vyhrál vrah. Během toho nebo potom oběť uspal a pak do ní nalil kyselinu na čištění trubek. Chtěl to snad naaranžovat jako sebevraždu, ale počínal si dost povrchně. A hele...“

Cyrl rázně přikročí k uklízečce, která se lekne a ucukne. On ji však obejde a z jejího vozíku vyloví čistič odpadů.

„To je ten samý typ. Hádám, že se vám nějaký v poslední době ztratil, že?“

„Já nevím, nepočítám je,“ řekne ona jakoby přiškrceně a hledá očima oporu u vedoucího. „Ale je to možné. Myslím, že jsem měla dva. V jednom zbytek a druhý nový. Liju to do těch umyvadel a van skoro pořád.“

„Několikrát jsem vám říkal, paní Evo, že to tam máte lít jenom jednou týdně, nebo se to prožere a bude z toho nehoda!“ oboří se na ni spontánně vedoucí, ale Zdeněk ho pohledem uchlácholí, tak je zamračeně dodá: „No... to si pak ještě... řeknem.“

„Ano, prosím,“ špitne uklízečka.

„Na jak dlouho vám teda ta jedna flaška asi vydrží?“ zeptá se Cyril.

„Asi na dva týdny. Já to zas neliju vždycky, jenom když je to fakt ucpaný...” drmolí pobledlá žena a koulí očima k vedoucímu.

„Pane vedoucí,” řekne Zdeněk diplomaticky. „Nechci vám do toho mluvit, ale měl byste dát tady paní Evě zvláštní dovolenou, aby se vzpamatovala. Člověk nenajde oběť vraždy každý den. Madam, tam ti pánové vám určitě řeknou, co dál. Musíte na výslech a jestli budete chtít, tak dostanete kontakt na psychologa. A nahlásíte nějakou adresu, na které budete.”

„Kdo to byl?” zeptá se Cyril, když uklízečka odejde s pár místními policisty. „Ten mrtvý.”

„Moment.”

Vedoucí vytáhne mobil, chvíli hledá v aplikaci a pak ukáže údaje o daném pokoji.

„Profesor Eduard Hejduk,” přečte Kučera. „Zjistěte mi o něm něco, prosím...”

„Něco už mám,” ozve se Linda a ukáže jim svůj mobil. „Katedra klasické filologie, emeritní profesor, přednášky o latinské prozodii, hm, hm, nic zajímavého. Napsal toho docela dost.”

„Taky jsem něco našel,” ozve se jiný mladý policajt s mobilem v ruce a zazubí se, snad ve snaze okouzlit Lindu. „Byl předsedou šachového kroužku ve Vizovicích. Loni se umístil v turnaji Zlatý pěšec Slovácka na druhém místě.”

„Zlatý pěšec,” vyprskne Linda, ale hned se ovládne.

„Takže,” odkašle si Cyril po chvilce trapného ticha. „Pane Kučero, prosím...”

„Cože?!” vykřikne v tu chvíli Zdeněk do mobilu, čímž Cyrila přeruší.

„Co je?” zeptá se Cyril a sleduje Zdeněka, který nevěřícně kroutí hlavou.

„Máme tu další tělo. Pokoj šest set pět. O patro výš.”

„Sériový vrah?” zašeptá Linda vzrušeně.

„Pojďme se na to podívat,” řekne Cyril rázně. „Nechte tady pár lidí, ať to zabezpečí. Hlavně s ničím nehýbat a tak.”

„Může to být sériový vrah?” zeptá se znovu Linda, když popadá dech na schodišti.

„Hlavní zásada je nedělat unáhlené závěry,” poučuje Cyril. „Někdy má člověk intuici, ale je lepší si ji nechat pro sebe a prověřovat víc důkazů, než z toho půjde něco vyvodit. A jsme tady!”

Před dveřmi se choulí plačící žena, kterou utěšuje klečící Karolína. Naproti se o zeď opírá správce budovy. V místnosti je už jeden z místních policistů s laborantem Pavlem.

„Tohle může být přirozená smrt,” říká Pavel a ukazuje na muže, ležícího na posteli. „Zřejmě srdeční zástava. Ale má i dost špatnou sliznici. Nevím. Mohla by to být taky otrava. Přinejmenším histologii by bylo dobré...”

„Navrhnu pitvu,” vloží se do toho Kučera. „Spolu s tím druhým mrtvým je to krajně podezřelé. Máme tu nějaké spojitosti?”

„Co když to je ten vrah,” zašeptá Linda. „Zabil toho muže dole a pak otrávil sebe.”

„Unáhlené závěry!“ zopakuje Cyril a rozhlédne se. „Vidíte někdo něco zvláštního?“

Místností blýsknou foťáky. Zatemňují a zkoumají pokoj UV lampou. Nic zvláštního. Zase jej odtemňují.

„Má dvoje ponožky,“ ukáže Linda. „To je trochu neobvyklé, ne?“

„Na ryby si taky brávám dvoje,“ ušklíbne se Zdeněk. „Ale můžete to zaevidovat.“

Kučera na své muže kývne, aby udělali, jak jim cizí důstojník říká.

„Co mám teď dělat? To je hrůza!“ běduje vedoucí. „Mám to tu nějak uzavřít, říct něco hostům nebo co?“

Kučera se zatváří bezradně, tak se opět ozve Zdeněk.

„Hlavně zatím žádnou paniku. Rozestavte tady pár policajtů v civilu. Aspoň jednoho na dvě patra. Hostům řekněte jen, že tu bylo nějaké úmrtí. Nic víc.“

„Ale co když tu řadí...“ začne Linda, ale hned zmlkne před Zdenkovým výrazem.

„Ten, co zabil pana... jak se to... jo, pana Hejduka, tak to byl nejspíš jeho známý. Takže to asi nebude ten váš sériový vrah.“

„Navíc tohle,“ ukáže Kučera na mrtvolu. „To možná ani není vražda. Jak se jmenuje?“

„Antonín Budínský.“

Z chodby se do pokoje ozve bolestný výkřik.

„To bude jeho manželka, že?“ ukáže Cyril.

„Ano. Vezmeme ji na výslech. A těla na patologii. Teda, hned jak dostanem svolení.“

„Dáte nám pak vědět?“

„Určitě. A díky dneska za pomoc.“

„Co teď?“ ptá se Linda dychtivě.

„Cígo,“ oduší Cyril, otevře si dveře na verandu a shlédne do údolí, z něhož se ozývá výskot dospělých i dětských lyžařů, vracejících se k obědu.

Linda se postaví vedle něj. Podívá se šest pater dolů. Pak otočí a zakloní hlavu, aby se podívala na patra nad nimi.

„Ale že nám to tu ožilo, co?“ ušklíbne se Cyril a působí, že je tak trochu zase ve svých kolejích.

„To teda,“ vydechne Linda a je ze všeho tak mimo, že má chuť si taky zapálit.

Nebo se jen prohnout, roztáhnout ruce a nadšeně zavolat do údolí: jsem tu a jsem detektiv...

A mám případ!

Vlastně dva...

IV. Nohy od bláta

Cyril tiše, ale jadrně zakleje. Zakopl o napůl zasněžený kořen. Měl se dívat pod nohy... Ale stavba hotelu, kterou čím dál víc hodnotí jako fascinující, ho upoutává přímo hypnoticky. Obešel kolem ní po úzké stezce už půlkruh, z pravé strany a částečně zezadu. Pozoroval, jak z okapů a štěrbin v obkládání crčí voda. Snažil se představit si v hlavě, jak je budova uspořádána zevnitř.

„Ahoj.“

Ty kroky ho mohly varovat. Mohl je poznat.

„Ehm, ahoj.“

Beáta se na nic neptá a přidá se k němu.

„Nejsi s rodinou?“ řekne Cyril unaveně.

„Šli lyžovat.“

„A ty ne?“

„Řekla jsem, že půjdu na bazén.“

„A nešla?“

„Byla jsem tam... asi půl hodiny. Nic moc.“

Cyril se zamyslí a podívá na budovu.

„Kde je ten bazén?“

„V podzemí. Ještě jsi tam nebyl? Přijde mi, že je pod hotelem přímo labyrint.“

„Ehm. Nebyl.“

Teprve teď si všimne, že vlasy, které nemá Beáta přikryté čepicí, jsou pořád trochu mokré. Místy jsou v nich třpytky zmrzlých kapek.

„Procházíš se? Taky jsem šla na vzduch.“

Cyril neodpoví, vyloví z náprsní kapsy cigaretu a škrtne zapalovačem.

„Dáš mi taky?“

„Hm, počkej... Tak ne. Je poslední.“

Chvíli jdou po stezce.

„Tak já se podělím,“ řekne Cyril zničehonic.

Oklepne cígo a podá ho Beátě. Ta chvíli váhá, než párkrát potáhne.

„Asi bych měla přestat.“

„Jo, taky mě to napadlo.“

„Takže... prý tady řešíte vraždu?“

„Hm.“

„Ale asi mi nic neřekneš, že?“

„Víš, že bych neměl. A jak vůbec víš, že to je vražda?“

„No, říkalo se jenom, že umřeli dva lidi, ale hned se pak začalo šuškat, že byli zavraždění.“

„Lidi toho našuškají,“ mávne Cyril rukou.

„Takže?“

„Co?“

„Řekneš mi něco?“

„No tak... netahej to ze mě.“

„Hm, dobře.“

Dojdou k malé studánce, nad níž je kýčovitý trpaslík z betonu. Hladina je zamrzlá jen po okrajích, vprostřed se leskne šedě a modře a vznáší se nad ní nízký obláček mlhy.

„Lidi do ní házou mince pro štěstí,“ podotkne Beáta a znovu potáhne z nabízené cigarety.

„Hm, super.“

„Co si o tom myslíš?“

„O čem?“

„No, o štěstí.“

„Myslím, že nezáleží na nějaké minci.“

„Takže si nehodíš?“

Cyril se výsměšně zašklebí a opře o křivý strom. Beáta se záhadně usmívá, když vytahuje peněženku a z ní desetikačku. Míval ten úsměv hodně rád.

„Budu si něco přát i za tebe, mrzoute.“

„Fajn.“

Mince žbluňkne a udělá svižné kruhy na hladině.

„A neměla bys hodit dvě?“

„Co?“

„No, dvě mince, když to je i za mě...“

„Ty jsi vůl,“ ušklíbne se. „Tak jo... Sakrapráce!“

Z promrzlých prsů jí vypadne peněženka, sklouzne kousek po ledě a zastaví kousek od okraje.

„Štěstí v neštěstí,“ podotkne Cyril suše. „Počkej, vytáhnu ji.“

Zvedne ze země klacek a přidřepne ke studánce.

„Díky,“ řekne Beáta jakoby přidušeně.

„Tak pojd'. Pojd', ty mrcho,“ cedí Cyril a šťouchá peněženku k sobě. „Už to...“

Nedořekne, protože mu podjede noha, led praskne a on je až po kotníky v bahně a po pás v ledové vodě.

„Do prdele s tím!“ zakleje a dere se na břeh.

„Jsi v pohodě?“

„Vidíš, že ne. Sakra, je to studené jak prase. Ale šrajtofle je v suchu. Na.“

„Díky. Jsi můj hrdina.“

„Jo, jasně.“

„Tak asi půjdem na hotel, ne? Usušit se?“

„S tím blátem mě ani nepustí přes recepci.“

„Prosím tě, teď tam šel jeden ten Polák. Lyže přes rameno a crčela z něho voda a padal sníh a nikdo nic neřekl. Tak pojd'.“

Prochází vstupem a chodbou k výtahu. Cyrilovy boty nepříjemně čvachtají a při každém došlápnutí cítí, jak mu mezi prsty proniká kalná studená břecha.

„Pojd' za mnou, aspoň ti je vymáchám, když to vlastně bylo kvůli mně.“

„Můžu si je vymáchat sám.“

„Mám jelena.“

„Jakého jelena?“

„Takové to mýdlo. Tak pojd'.“

V Beátině pokoji vidí po postelích a opěradlech rozvěšené dětské oblečení. V koupelně je cítit pánský deodorant. Na všem jako by se nacházely stopy rodinného života.

„Hod' je třeba sem,“ ukáže Beáta. „Co se děje?“

„Nic.“

Podá jí kalhoty a nervózně přešlápne.

„Ani na to nemysli,“ řekne Beáta.

Dívá se na ni, jak čistí bláto kartáčem a velkým mýdlem. Mokrý kalhoty věší nad vanu, do které pak crčí dlouhé provazce vody a hrají na plechové dno ve skoro uklidňujícím rytmu.

„Co kdyby teď přišli?“ řekne Cyril napůl v žertu, ale Beáta zbledne.

„Ne, to se nestane,“ ujišťuje hned sama sebe. „Mohl by se zbláznit, že koupil permanentku na celý den a že se nevyužije.“

„Aha.“

Byli od sebe tři kroky a najednou jsou dva.

„Ani na to...“ zvedne Beáta prst.

„Jsi šťastná?“ řekne rychle Cyril.

„Jo, jsem.“

„Jo, jsi?“

„Jo, to teda jsem a tobě do toho nic není!“

„Tak fajn. Není.“

„Výborně.“

Beáta přenáší váhu na špičky a zas na paty. Kolébá se. Přemýšlí.

„Co děláš?“ řekne on.

Ted' se přiblížila ona.

„Já nevím. Kašlem na to,“ řekne ona. „Chceš to?“

„Najednou! Jsi ty normální?“

„Tak si běž!“

„Já se zblázním!“ vyjede z Cyrila. „Pořád ta stejná šílená ženská! Proč ses tu, ksakru, musela objevit? Byl jsem už tak v pohodě a se vším smířený a...“

„Smířený? Leda kulové.“

Líbají se. Jenom chvilku. Pak chtějí oba cosi říct, ale neřeknou. Líbají se déle a on cítí Beátinu ruku na boxerkách.

„Tohle bychom ne...“ zamumlá on.

„Já vím. Jasně. A vůbec... to já tu riskuju, tak nekecej blbosti.“

„Nejradši bych odešel.“

„Ale houby.“

Stiskne ho víc. Odvrátí se od něj a zakroučí boky. Cyril jí stáhne kalhoty. Sevře ji. Levou rukou stiskne prso, pravou vklouzne mezi nohy. Rty pod ucho.

„Tak dělej,“ sykne Beáta a sama si stáhne kalhotky. „Dělej!“

S každým rázným pohybem se zachvěje umyvadlo. Zrychlují. Zubní kartáčky – včetně těch malých, dětských – skáčou v kelímku vedle kohoutku. Cyril tiskne zuby. Beáta zmáčkne napůl mokré mýdlo, kterým drhla kalhoty, až jí mezi prsty pukají bubliny.

Otočí se k němu, zaryje mu prsty do boků a přitiskne se blíž. Kelímek se převrhne. Kartáčky jsou v umyvadle. Kouše jej do ramene. Slabě. A pak silně. Až bolestivě.

„Už stačí, dost,“ říká mu, když povolí stisk.

Cyril jí něco pošeptá a má přitom úsměv, jaký míval kdysi hodně dávno.

„Děláš si srandu?“

„Jako tehdy...“

„Ale už není žádný tehdy... Počkej, co to... Tak jo... tak na dlaždičky. No, proč ne. Ježíši.“

Po chvíli si všimne výsledku a skoro zděšeně vykřikne.

„Přímo na Radimovy pantofle! Bože, ty jsi blbec!“

Cyril se tváří zmateně a ponížene.

„Co to? Proč je má tady? Ani jsem si jich nevšiml! Ukaž, vydrhnu je tím jelenem, nebo co to je...“

„Já sama. No... snad nic nepozná.“

Povzdechne si a ironicky se usměje. Cyril sedí na kraji vany. Oddechuje. Beáta čistí chlupatý nazouvák. Zjevně má v hlavě smršť myšlenek, ale nic neříká.

„Že vím, co řekneš?“ ušklíbne se Cyril.

„Co?“

„No, že se to nemělo stát a tak.“

„Prosím tě. Však o nic nejde.“

„Ten tvůj Radim by to asi viděl jinak.“

„Hm.“

Otočí se a pohrozí mu stále ulepeným nazouvákem.

„Nic mu neřekneš!“

„Proč bych měl?“

„Mám svou rodinu ráda, abys věděl. Jako fakt ráda.“

„Jasně.“

„Vážně.“

„A proto tady se mnou...“

„Tak už to neřeš! O co ti jde?“

„O nic.“

Hodí pantofel na zem.

„Lepší už to nebude.“

„Tak pojd' na kafe.“

„Cože? Jako fakt?“

„Jo, nebo chceš druhé číslo?“

„To bych chtěla vidět!“

„Pojd' a neštví mě. Počkej, hodím ty kalhoty radši na svůj pokoj. Půjčím si tyhle tepláky, jo?“

„Jsou Radimovy...“

„To mi došlo.“

„Tak si je půjč, no. Beztak neví, že je má s sebou.“

* * *

Beáta si zamyšleně míchá kávu.

„Přišlo to tak zničehonic. Aby sis nemyslel, já obvykle...“

„Jasně.“

„Teda spíš nikdy...“

„Už to neřeš. Chápu.“

„Tak jo.“

Pozoruje ji, jak upíjí z hrnku a prohlíží si obrázky, rozvěšené po stěnách.

„Někdy mě to štve,“ řekne pak pozvolna. „Že musím být tak dominantní a pořád útočná a náladová a nevím co. Vždycky jsem si tím kazila ty vztahy. Nejen s chlapy, ale tak nějak se všemi. Každopádně musíš uznat, že tehdy jsi to taky dost podělal.“

„Jo. Uznávám.“

„A jak ses ptal... Jo, jsem šťastná. Opravdu.“

„Dobře.“

„Teda, myslím, že jsem. Někdy je mi úzko.“

„To znám. Chodím i za cvokařkou.“

„Kvůli tomu, jak tě postřelili?“

„Nejen kvůli tomu.“

„Bereš nějaké prášky?“

„Jo, takové slabší.“

„Pomáhá to?“

„Moc ne.“

Beáta se na něj dívá.

„Myslím, že vím, proč se cítíš tak vyhořelý,“ řekne Beáta po chvilce.

„Ano?“

„Když jsi byl na vrcholu a všude se o tobě psalo a byl jsi v televizi a rozlouskl jsi ty velké případy... tak potom všichni od tebe očekávali něco ještě víc nebo aspoň stejně dobrého. Nebo sis ty myslel, že to očekávají. Báł ses, že už nebudeš jako ten obrázek, který o tobě měli. Že pokazíš tu svoji slávu.“

„Tak nějak to říká i ta cvokařka.“

„A pak tě postřelili.“

„Pak mě postřelili.“

„A všechno to napětí se jako by uvolnilo a ty ses naopak rozhodl si z toho všeho dělat jenom srandu a být ironický a mrzutý a odtažitý.“

„Nejsi ty taky cvokařka?“

„Anestezioložka.“

„Fakt? Takže ses na školu vrátila?“

„Nebylo to lehké, ale jo.“

Beáta dopije kafe a zkontroluje si mobil.

„Cyrile, už to nebudem opakovat, jo?“

„Jasně že ne. Promiň...“

Zvoní mu telefon. Je to Linda.

„Kde jsi?“ ozve se z telefonu. „Někde v hotelu? Našli chlapa, co měl motiv zabít tu první oběť. Jakýsi Fiedler. Je tu taky ubytovaný. Kučera s ním zrovna mluví.“

„Hned tam budu!“

„Nějaký posun?“ usměje se Beáta.

„Možná.“

„Pořád mi nic neřekneš?“

„Máme podezřelého.“

„Tak to je fajn.“

„Jo, asi jo.“

Cyril se zvedne a pak zastaví. Kouká na Beátu a chtěl by toho tak moc říct, ale každou otázku, výčitku i vzpomínku hned zamáčkne jak dohořívající knot. Proč to teď řešit? Proč si sahat na staré rány?

„Beáto?“

„Ano?“

„Co se to vlastně stalo?“

„Co by...“

„Hele, chápeš mě? Co se stalo?“

„Nic moc.“

„To necítíš výčitky?“

„Nevím, asi jo. Teprve se mi to rozleží v hlavě.“

„Jasně. Morální kocovina.“

„Jo, něco takového.“

„Tak já jdu.“

Cyril obejde stůl, přejde k baru a zaplatí kávy. Když jde zas kolem ní, ještě se zastaví.

„Jsem rád, že máš tu rodinu.“

„Ne, nejsi.“

„Hm. Tak ahoj.“

„Měj se.“

Skrze dvojí dveře projde z baru na recepci, kde si jeden host stěžuje na nefunkční topení a další dva, že se jim udělalo po obědě špatně.

Ještě jednou se zastaví. Jako by i tady, daleko od ní, cítil její vůni.

K čertu s tebou, Beáto. Ne, nejsem rád, že máš tu rodinu.

V. Temná místnost

„Někdo tě kousl?“

Cyril si rychle sáhne na krk a zahanbeně se zašklebí na Zdeňka.

„Už mlčím,“ zazubí se starý přítel a stiskne tlačítko výtahu. „Nic neříkej.“

„Byla to blbost.“

„Tak jo.“

Cyril si odkašle. Je rád, že rozhovor dál nepokračuje.

„Máme jméno druhé oběti. Antonín Budínský.“

„Aha. A co ten Fiedler?“

„Tobiáš Fiedler. Znal Hejduka z univerzity. Měli tam spolu nějaké spory.“

Výtahové dveře se otevrou. V chodbě stojí Linda s místními policisty.

„Dobré ráno,“ usměje se na příchozí. „Fiedler je tam, na konci chodby, s praporčíkem Kučerou.“

„Proč ho nevzali na stanici?“

„Protože ho přesvědčili, že to není zatím výslech, ale jen si tak povídají. Rozmluvili mu, aby si zavolal právníka.“

„A on na to kývl?“

„Tvrdí mu, že od něj chtějí jen pár slov jako od svědka. Že Hejduka znal a tak.“

„A řekl ještě něco?“ zeptá se Zdeněk a unaveně zívne, zatímco Cyril se natočí tak, aby si už Linda nemohla prohlížet jeho krk.

„Nic moc, je to pořád dokola. Ale volali jsme na tu univerzitu.“

„A?“

„Pracovali spolu na katedře klasické filologie. Oba se zabývali...“ Linda pohlédne doprava nahoru, jako by vzpomínala na něco, co memorovala před chvílí. „Hm, fonetikou a fonologií klasické římské latiny. Jestli to říkám dobře.“

„Takže vlastně čím?“

„Tím, jak ten jazyk zněl.“

„Jak to můžou...“ zatváří se Zdeněk zmateně, Linda pokrčí rameny a Cyril mávne rukou.

Linda se nadechne, vytáhne bloček, stáhne z něj gumičku a přečte pár poznámek.

„Hejduk na katedře působil od roku 1976, nejdřív jako odborný asistent. Doktor byl od osmdesátého druhého. Na docenta se habilitoval v červnu osmdesát devět. Profesorem o pět

let později. Prý byl velmi spolehlivý, měl neskutečnou paměť a byl fenomenální šachista. Občas trochu výstřední. Ano, řekli fenomenální.“

Posledními slovy Linda reaguje na Cyrilovo pozdvižené obočí.

„Každopádně proti svému vrahovi zřejmě prohrál,“ dodá hned a otočí v bločku list.

„To ale nemusí nic znamenat,“ ozve se Zdeněk. „Příliš bych se na to nefixoval. Nemusel se cítit dobře, mohl to špatně rozehrát... Nebo nechal vraha vyhrát v naději, že mu pak neublíží. Chci jen říct, že vrah nemusí být mistr šachista.“

„No,“ poškrábe se Linda za uchem. „Tak Fiedler prý šachy nehrál vůbec. S nikým se moc nemusel a nikdo nemusel jeho. Pořád dělal problémy. Podával na ostatní stížnosti děkanovi. Byly anonymní, ale všem bylo jasné, že od něj. Jedný kolegyni – jistě doktorce Vosekalové – prý dokonce vyhrožoval. Zaměstnancem byl od roku 1995. 2005 si udělal doktorát. 2015 ho vyhodili, když vypluly na povrch jeho švindly s evropskými dotacemi. Byl i u soudu, ale odešel s podmínkou.“

„Co dělal od té doby?“ zeptá se Cyril, pohled upřený přes celou chodbu až na její konec, kde Kučera pořád mluví s Fiedlerem.

„Tak různě. V reklamní agentuře, ve skladu. Teď má invalidní důchod a trochu podniká.“

Kučera s Fiedlerem přijdou k nim. Podají si ruce. Fiedler nepříjemně lesklýma očima těká z jedné osoby na druhou. Na hřbetě ruky si škrábe rudou skvrnku.

„Vyrazíme na stanici, kde provedeme... ehm, skutečný výslech,“ řekne Kučera vážným hlasem a pohlédne k podezřelému. „Pan Tobiáš Fiedler chce svého právníka.“

„Nezabil jsem ho,“ řekne tiše muž a oči má jakoby ještě lesklejší a Linda čte Cyrilovi ve tváři, že mu vůbec nevěří.

„Chcete jet s námi?“ otočí se Kučera ve dveřích.

„Jasně. Dejte nám chvilku.“

Dveře klapnou a v chodbě je tíživé ticho.

„Takže ten je jasný... ne?“ nadhodí Linda.

„Nelíbí se mi,“ přizná Cyril a ohlédne se ke Zdeňkovi.

Chce mu něco říct, ale starší muž huláká do telefonu.

„Ne, v komodě ne. Říkám ti to zas: je to nahoře, v té druhé skříňce od dveří. Jo, jak je zelená krabice... No, tu dej stranou a za tím to je... Musí to tam být! Jaké vánoční řetězy? Cože? Jo... Tak fajn. Já tebe taky.“

Vloží mobil do opaskového pouzdra, které pomalu zapne.

„Budeme se jim do toho míchat?“

„Vy ano,“ řekne Zdeněk, přijde k nim a otcovsky Cyrilovi a Lindě položí dlaně na ramena. „Ale už beze mě. Koneckonců, jsem už vlastně v důchodu.“

* * *

Před hotelem se Cyril zastaví a pozoruje bílé lamborghini.

„Nějaký významný host?“ zeptá se Kučery.

„Myslím, že majitel.“

„Promluvím s ním. Lindo, pojeděš s nimi na stanici?“

„Dobře, ale...“

„Všechno si poznač a ptej se na cokoliv, co ti poradí instinkt. Hele...“ Cyril ztiší hlas. „...chci se ještě rozloučit se Zdeňkem.“

„Tak se uvidíme asi navečer.“

Cyril kývne hlavou.

* * *

Zasněžené stromy vrhají dlouhé stíny na příjezdovou cestu.

„Strážmistr Kocourková je už zpátky?“

Cyril zakroučí hlavou, postaví se vedle Zdeňka a přes zábradlí balkonu pohlédne dolů.

„Co říkal majitel?“

„Že ho to strašně mrzí a jak nám může pomoci a takové kecy.“

„Jak se vlastně jmenuje?“

„Hm, nějaký Březovský.“

„To mi nic neříká.“

„Vlastní to tu půl na půl s jedním Italem.“

„Aha.“

Cyril vypadá unaveně, když si klade do koutku cigaretu. Zdeněk ještě unaveněji, když se opře o zábradlí.

„Volala mi ještě dvakrát,“ řekne, ušklíbne se a vytáhne z kapsy krabičku s malými doutníky.

„Anežka?“

Pokývnutí.

„Je občas trochu zmatená.“

Znovu se usměje, ale očima jako by mu přeletěl stín nebo odraz stále tmavší oblohy. Vytáhne doutníček z úst. Aniž by jej zapálil, cvrkne jej přes okraj zábradlí.

„Měl bych zapsat ty taneční.“

„Úplně to vidím, jak tam pluješ po parketu,“ zazubí se Cyril. „Raz, dva, tři...“

„Jo, tak nějak. Ale co. S Anežkou už jsem podnikal i šílenější věci. Některé z nich mě v jistých fázích života doslova podržely nad vodou.“

Zdeněk podá plechovou krabičku Cyrilovi.

„Dokuř je ty.“

„Tak jo,“ řekne Cyril udiveně.

„Taky bys měl přestat. A vůbec, dávej na sebe pozor.“

„Budu. Jdeš spát?“

„Jo. Pojedu ráno.“

Cinknutí. Cyril vytáhne mobil.

„Linda je tu.“

„Půjdeš za ní?“

„Půjdu. A dám si drink.“

„Já jdu teda spát.“

„Tak dobrou.“

* * *

„Tak co,“ začne Cyril, ale hned si všimne, že Linda upřeně kouká oknem ven.

„Co je?“

Pohlédne stejným směrem a v šeru rozezná uniformované postavy, jak rázně kráčí k hotelu.

„Před chvílí mě přivezli. Nasedli do auta, ujeli asi deset metrů, vrátili se a jdou zas sem.“

„Asi něco zapomněli. Pojd’.“

Potkají mladé policisty v potměšilé recepci. Jeden z nich mluví do vysílačky.

„Co se děje?“ vykročí k nim Linda.

„Končím,“ řekne ten s vysílačkou, vypne ji a podívá se na Lindu. „Sotva jsme vyjeli a ozval se nám dispečink, že někdo z hotelu volal tísňovou linku.“

„Proč?“

Na chvíli Cyrila napadne, že Beáta Radim na všechno přišel, že se mu snad přiznala, nebo si prohlédl líp svoje papuče, a že na ni zaútočil. Sevře ho tíseň, ale hned tu myšlenku zažene jako přehnanou.

„Našlo se další tělo. V suterénu.“

„Dobrý večer!“

Od malých dveří, které nepochybně vedou do sklepení, přichází na smrt bledý muž.

„Dobrý, to vy jste nás volal?“

„Jo, to jsem byl já... Ta mrtvola je tam dole. Ve stanze fantasmii...“

„Co, prosím?“

„Tam dole.“

„Tak ved'te!“

„Musím, pane?“

„Musíte nám přinejmenším ukázat cestu.“

Mladík se zatváří, jako by ho poslali na šibenici. Otevře zas dveře a vede policisty po schodech.

„Podivně tu táhne,“ podotkne Cyril. „Ty sklepy musí být obří.“

„Je to tu úplně bludiště,“ řekne bledý muž.

„Promiňte, a vy jste?“

„Bořek. Pomocná síla v kuchyni.“

„Dobře, Bořku, a co jste dělal tam dole?“

„Kouřil,“ řekne on a při své mrtvolné bledosti jako by se najednou i začervenel.

„Proč tam dole?“

„Venku je zima. Všichni tam chodí kouřit. Do sklepa vedle prádelny.“

„Tak tam...“ ukáže prstem po chvíli chůze zašlými chodbami.

Policajti nechají Bořka v chodbě a vstoupí do úplně holé a – až na žárovku visící od stropu – úplně prázdné místnosti.

„Vždyť tu nic...“ začne jeden z Kučerových mužů, ale hned si všimne Cyrila s Lindou, kteří vykročí k protější zdi, v níž chybí akorát tolik cihel, aby se skrz škvíru dokázal – se zadrženým dechem – protáhnout dospělý člověk.

Místní policista přikročí blíž a posvítí do škvíry baterkou. V malé neomítnuté místnosti je jasně rozpoznatelné mrtvé tělo, celé zabalené do prostěradel, jako by mělo za sebou mumifikaci.

„Br, běhá mi z toho mráz po zádech.“

„Já... viděl jsem tam světla,“ ozve se Bořek od dveří stísněným hlasem. „Dvě světýlka. Hned u toho těla.“

„Co se to tu děje?“ ozve se právě příchozí malý, podsaditý a opálený muž v drahé košili.

„To by mě taky zajímalo,“ řekne Cyril a otočí se k policajtům. „Volejte na stanici. Ať pošlou všechny na zajištění místa činu. A ať nezapomenou UV.“

Obrátí se zas k podnikateli Březovskému.

„Pane majiteli, co to tady je za místnost?“

„Kdysi tam byly brambory.“

„Aha, a teď je tam sklad mrtvol, nebo co?“

Březovský po něm blýskne očima a zaskřípe zuby.

„Proč je ta místnost zazděná?“ vloží se do toho Linda.

„Za to může Fabrizio.“

„To je ten italský spoluvlastník?“

„Jo. Dřív tu pravidelně býval a měl tu i svoje lidi. Jako z Itálie. Jeden se tady oběsil.“

„V té místnosti?“

„Jo. Přímo nad hromadou brambor.“

„A proč jste to zazdili?“

„Ti jeho Italové začali říkat, že je místnost prokletá a že tam straší a takové kecy. Prostě jenom sugesce. Ale Fabrizio byl taky dost pověřčivý, tak to nechal zazdít.“

„Co ta škvíra?“

„Ti zedníci, co to zazdívali, nám tu kradli archivní víno. Zažalovali jsme je a pak se řešily úplně jiné věci, tak se na to zapomnělo.“

„Aha. A...“

Cyrilovu novou otázku přeruší Linda.

„To tělo se pohnulo.“

„Cože?“

Světlo baterky zas pronikne škvírou. Stínová silueta mumie se vykreslí na stěnu.

„Mám pocit, že se tam něco hýbalo. Co když ještě žije?“

Všichni se zachvějí.

„Přece nebudeme čekat na techniky. Možná potřebuje pomoc.“

„Vlezu tam,“ povzdechne si Cyril.

„Při vší úctě, asi se protáhnu snáz.“

„Tak jo. Dávej pozor.“

„Sviťte mi.“

Linda se vsouká do temné místnosti.

„Tak co?“ naklání se Cyril ke škvíře.

„Je tu chladno jak v jeskyni. A vlhko taky.“

„To kvůli prádelně,“ ozve se Březovský. „Všude je tu vlhko.“

„A je tu plno vajglů.“

Březovský se temně a skoro pomstychtivě podívá po pomocníkovi z kuchyně Bořkovi, jehož vyděšená tvář kouká ze dveří.

„Je tu kočka,“ hlásí Linda. „Proto ten pohyb.“

„To vysvětluje i ta světla,“ řekne Cyril k Bořkovi. „Odras v kočičích očích.“

„Aha,“ hlesne Bořek se značnou úlevou.

„Takové malé kotě,“ ozývá se Linda.

„A co to tělo?“

„Moment.“

Je slyšet, jak si Linda natahuje rukavice. Přidřepne, odhrne prostěradlo a zkouší pulz.

„Je určitě mrtvý. Studený jak led.“

„Tak jo. Pojd' ven.“

„Kde se tu vzala kočka?“ řekne brunátný Březovský, když se Linda vrátí i s černým kotětem v náruči, a vypadá to, jako by chtěl někoho co nejdřív popadnout pod krkem.

„Moje není,“ špitne Bořek a ucukne před Cyrilem, který k němu rychlými kroky přistoupí.

„Co jste to říkal předtím?“ udeří na něj.

„Já?“

„Ano. To, čemu jsme nerozuměli.“

„A jo, tohle... No, stanza fantasmí.“

„Co to je?“

„Místnost duchů.“

„Tak to pořád říkali ti Italové,“ vstoupí do toho už klidnější majitel. „Pak to začal říkat i český personál. Je to všechno blbost, samozřejmě.“

„To ano, ale strach je reálný,“ řekne Cyril jakoby sám pro sebe.

„Jenže ani strach jim nezabrání chodit mi sem hulit,“ zabručí Březovský a zdá se, že nebýt přítomnosti policistů, asi by dal Bořkovi pohlavek.

„Naši jsou tady,“ vrátí se od schodů jeden z Kučerových mužů.

„Tak to tu zajistěte a nafotťe,“ řekne Cyril unaveně. „Já si jdu dát ten drink a se strážmistrem Kocourkovou projdeme Fiedlerovu výpověď.“

Když Linda prochází kolem majitele, jeho oči doslova metají blesky směrem k malému uzlíku černých chlupů, který si nese v náruči.

VI. Černá vlákna

„Co tady ještě řešíte?“

Cyril s Lindou sedí v koutě potměšlého baru. Ve světle jediné lampy zkoumají poznámky plné šipek, které vytvořili na základě výpovědi Tobiáše Fiedlera.

„Výpověď podezřelého,“ řekne Linda, zívne a pohlédne na příchozí Karolínu Kovaříkovou. „Co ty? Nemůžeš spát?“

„Viděla jsem blikačky, tak jsem se šla podívat dolů. A hned mě zatáhli na místo činu, abych jim pomohla. Mimo jiné se ukázalo, že všechno, co nafotil jejich fotograf, je nějak divně rozmazané, tak jsem to tam vzala svojí zrcadlovkou.“

„A co se zjistilo?“ zajímá se Cyril a doleje si z flašky ginu, kterou jim tam nechal barman.

„Na prostěradle je pár otisků. Ale nevíme, od koho. Plus jeden světlý vlas, který nepatří oběti. Taky jsou otisky na vajglech, ale to předpokládám, že snad nemusíme zkoumat.“

„To ne. Co oběť?“

„Muž středního věku, ale ještě není identifikovaný. Čas úmrtí odhadujeme asi minulou noc. Možná nad ránem.“

„Takže by to mohl být Fiedler,“ řekne Linda. „Tedy časově. Ale kdokoliv zabil Hejduka, používal rukavice. A pak je tu ten třetí mrtvý. Budínský. Ale u něho ani nevíme, jestli to byla vražda.“

„Jak umřel ten ve sklepě?“

„Ještě nevíme. Ale měl vpichy na ruce.“

„Takže otrava?“

„Uvidíme po pitvě.“

„Budínský neměl vpichy, že ne?“

„Takže,“ přisune si Linda papír. „Máme tady Hejduka, kterého zabil vrah v rukavicích. Nejspíše s ním hrál šachy, dal mu uspávací do čaje nebo tak něco a potom ho zabil čističem odpadů. V podobnou dobu zemřela druhá oběť, Antonín Budínský. Zástava srdce, možná otrava, dokud nepřijdou výsledky, tak nevíme nic víc. A pak zatím neznámá oběť ve sklepě. Možná otrava. Skoro by se dalo říct, jestli se to potvrdí, že zabíjení chemikáliemi je modus operandi našeho člověka, ne?“

„Jestli to ovšem má všechno na svědomí jeden člověk,“ řekne Cyril. „Což si nemyslím. Jak jsi sama řekla: proč by zabíjel nejdřív v rukavicích a pak bez nich?“

„Ten otisk na prostěradle ale nemusí být jeho,“ namítne Linda.

„To asi ne. Sice bylo vyprané, ale někdo ho mohl krátce předtím dávat do mandlu a skládat. Vzala bych otisky personálu, abychom je mohli vyloučit,“ navrhně Karolína.

„Promluví se Zdeňkem, aby tě taky nechal podílet se na vyšetřování...”

Obě ženy na Cyrila pohlédnou.

„Co je?” řekne on a poškrábe se na zátýlku. „No jo, Zdeněk je v důchodu. Dobře, tak si vás tu nechám. Pomůžu Kučerovým lidem.”

„Kdo zaplatí hotel?”

„Uvidíme, zavolám ráno na stanici. Chceš gin?”

„Jo, proč ne,” řekne Karolína. „Podám si sklínku.”

Chvíli se zpoza baru ozývá cinkání, pak Karolína vykoukne zrovna ve chvíli, kdy do baru přijde opět velmi bledý Viktor.

„Promiňte, slyšel jsem zvuky. Je otevřeno?”

„Ani ne,” řekne Cyril. „Nechali nás tu sedět s flaškou a pracovat na vyšetřování.”

„Aha. Tak... já asi zas půjdu.”

U dveří se zastaví.

„A ono se něco stalo? Slyšel jsem hlasy ze sklepa.”

„To je tajné.”

„Hm, tak dobrou.”

Viktor zase zmizí v tmavé chodbě.

„Probůh, kolik je... Dvě ráno,” řekne Linda. „A ten tu bloumá po hotelu.”

„Nedávno jsem si s ním povídal na baru,” prohodí Cyril. „Prý má problémy se spaním. A taky pracoval na univerzitě.”

„Neměli bychom ho též proklepnout?”

„No, můžu s ním ráno hodit řeč.”

„Kdo to byl?” zeptá se Karolína, když přisedne s čistou sklenkou.

„Nějaký Viktor. Ráno si s ním promluvíme.”

„Když jsem šla z pokoje domů, slyšela jsem nějaké zvuky z patra nad tím naším. Jako z chodby,” vzpomíná po chvíli Karolína.

„Jaké zvuky?”

„Jako tlumenou hádku. A pak někdo s někým smýkl. Šla bych tam, ale spěchala jsem dolů a řekla si, že je třeba jen někdo opilý.”

„Abychom nenašli další tělo,” ušklíbne se Linda, zatímco Cyril se s trpkým výrazem napije.

„Myslíš, že to byl Viktor a pak se vydal dolů?” řekne Cyril.

„Kolik lidí tady teď asi je vzhůru...”

„Řadu hostů mohly vzbudit ty blikačky,“ řekne Linda. „Stejně jako Karolínu.“

„Pojďme se tam podívat,“ vstane Cyril. „Možná to nic nebude, ale jestli jsi slyšela něco jako zápas... My bydlíme...“

„Ve třetím.“

„Takže ve čtvrtém.“

Cyrila napadne, že ve čtvrtém patře bydlí i Beáta. Co to znamená? Proč mám o ni pořád strach? Proč bych zrovna teď chtěl být s ní?

„Tak pojďme.“

* * *

„Hm, tak asi nic.“

Chodba ve čtvrtém patře je dokonale prázdná a tichá. Trojice může jen tušit za všemi zavřenými dveřmi všechny ty ze spánku oddechující lidi. A možná tam jsou i dveře, za kterými někdo nespí. Možná někdo naslouchá. Možná se zrovna teď na ně dívá.

„Cítím se tu jaksi divně,“ řekne Linda. „Mám divný pocit.“

„Hej!“ vykřikne Karolína a ukáže ke schodišti.

Doběhnou k Viktorovi, který přešlapuje na místě a upřeně hledí na něco ve tmě pod schody.

„Co tam je?“ zeptá se Cyril.

„Oni,“ zamumlá Viktor.

Linda posvítí pod schody baterkou, ale kromě minimaxu tam nic není.

„Potřebuješ si odpočinout,“ řekne Cyril. „Kde máš pokoj?“

„Já?“ podívá se Viktor zmateně. „V šestém patře.“

„Czy coś się tutaj dzieje?“ ozve se rozespálý muž z jedněch pootevřených dveří.

„Nic, běžte zase spát,“ otočí se Cyril.

„Widziałem już światła,“ řekne ještě on, ale Karolína jej uklidní pár slovy a on zmizí zase v pokoji.

„Myslím, že v půlce tohoto patra mají pokoje ti polští sportovci,“ řekne potom Karolína.

„Taky tu má pokoj Tobiáš Fiedler,“ dodá Linda.

A Beáta, domyslí si chmurně Cyril. Zrovna támhle, na konci chodby.

„Odvedeme Viktora na pokoj. Budeš v pohodě, Viktore?“

„Jo... jasně, jsem v pohodě. Něco se mi... zdálo.“

„Tak fajn.“

* * *

Cyril se vrátí na chodbu a zavře za sebou dveře od pokoje 601.

„Byl mimo,“ podotkne Linda. „Ale necítla jsem alkohol ani trávu.“

„Možná jiné drogy?“ navrhně Karolína.

„Nebo náměsíčnost,“ řekne Cyril. „No, určitě s ním ráno promluvíme. Pojdme teď spát.“

„A Cyrile?“ řekne Linda. „Co když budou další oběti? Co když tu někde ten vrah pořád je? Neměli bychom to tu nějak uzavřít, nebo něco?“

„Kučera tu má přes den hlídky.“

„A v noci?“

„No, máš asi pravdu. Řeknu mu, aby je rozestavěl i v noci. Zatím bych to ale neuzavíral. Jestli tu koneckonců pachatel je, nechceme ho vystrašit k útěku. Spíš ho nechme si myslet, že tak trochu tápeme.“

„Dobře. Tak dobrou noc.“

„Dobrou.“

* * *

Cyril sedí u snídaně s Lindou a zamyšleně roztírá marmeládu po krajíci vánočky.

„Vidíš tam toho v košili, jak si dává už třetí kafe?“ ukáže nožem od marmelády.

„To snad není zločin.“

„Popíjel tehdy v baru se svými kamarády, když jsme měli tu oslavu.“

„To taky není zločin.“

„A má podlitinu pod okem.“

„Takže by to mohl být on, kdo se v noci pral?“

„Zeptáme se.“

„Jasně, já to zmáknou,“ usměje se Linda, vezme prázdný hrnek a vyrazí ke kávovaru.

Cyril má už vánočku sněženou, když se vrátí.

„Prý se včera na sjezdovce srazil s kamarádem a vletěl mu tím okem přímo na loket.“

„Tohle přece není lyžařské zranění,“ zakrouť hlavou Cyril a vyrazí ke stolu mladých mužů v pruhovaných a kostkovaných košilích taky.

„Tak co?“ ptá se Linda a hřeje si dlaň o hrnek s kávou.

„Natočili ten pád na gopročko a ukazovali mi to na mobilu. Je tam i záběr, jak mluví na kameru a už má podlitinu.“

„Ahoj, lidi,“ hlásí Karolína, přisedá k nim a pouští se do toastů s vajíčky. „Mám dobré zprávy.“

„Jako, že už jsou vajíčka?“ zasměje se Linda a pohlédne ke švédskému stolu, na který číšník teprve před chvílí postavil plechovou mísu se smaženicí.

„Jo, to taky. A zároveň přišly výsledky z laboratoře.“

„A?“

„Ten mrtvý ve sklepě – mimochodem, identifikovali ho jako pana Svobodu – měl v oběhu nějaké barbituráty. Zřejmě byly i příčinou smrti. Podobné se našly u Budínského, ale asi jen v desetinovém objemu. Bezprostředně zemřel opravdu na srdeční zástavu.“

„A co Hejduk?“

„Ani stopa po barbiturátech. Zemřel opravdu na extrémní poleptání. Ale zřejmě byl fakt uspán. V čajové sedlině byly zbytky jistých bylin, ze kterých se kdysi vařily přípravky na spaní.“

„Barbituráty taky uspávají, ne?“ řekne Linda a povzdechne si, protože do restaurace právě přišla dlouhá řada polských lyžařů, která se prakticky bez výjimky celá vrhla na vajíčka.

„Ano, tlumí centrální nervovou soustavu a používají se jako sedativa. Ještě před benzodiazepiny se používaly taky na spaní.“

„Takže sériový vrah uspávač,“ zamumlá Linda.

„Ano, ale že by jednou uspával bylinami, jak nějaká babka kořenářka, a pak zas barbituráty? Není to podivné?“

„Podivné je to určitě,“ řekne Cyril.

„Mimochodem,“ vzpomene si Karolína. „Volali mi, že ve vnitřní kapse Fiedlerovy bundy se našla černá kožená vlákna.“

„Takže?“

„Takže jako z černých kožených rukavic.“

„Fajn,“ řekne Cyril, dopije kafe a zvedne se. „Sežeňte mi kartičku od jeho pokoje, jdem se tam ještě podívat.“

* * *

„Kdybych byl rukavice, kam bych se ukryl?“

Cyril s Lindou a Karolínou procházejí tichým pokojem 409, v němž je vše takové, jak to Tobiáš Fiedler nechal.

„Nepřijde vám, že je tady nějaká zima?“ řekne Linda a zakašle. „Přitom topení trochu hřeje.“

„Hřeje málo,“ usoudí Karolína. „Venku je tak minus patnáct.“

„Poručíku?“

Ve dveřích je hlava jednoho z Kučerových mužů.

„Ano?“

„Někoho jsme našli.“

„Další oběť?“ vydechne Cyril.

„Ne, pane, žije, ale je na tom špatně.“

„Dobře,“ rozhlédne se Cyril. „Karolínó, ještě to tu prohledej. S Lindou tam zaběhnem.“

* * *

„Viktore!“

Bledý muž kroutí hlavou, jako by se snažil Cyrila zaslechnout, ale přímo na něj nereaguje.

„Přijde mi zfetovaný,“ podotkne policista. „Několikrát omdlel.“

„Volal jste záchranku?“

„Jo, za chvíli tu budou.“

„Dejte mu nějakou kolu.“

„Hned.“

„Thio...“ zamumlají Viktorovy rty a pak se mu obličej stáhne do zlostného šklebu. „Já to chci! Já to přece... zrovna takhle... chci!“

Začne blouznivě křičet a Cyril s Lindou jej drží, aby sebou nezmítal.

„Co chceš Viktore?“ řekne Cyril a bledý muž konečně zachytí jeho pohled.

„Thio...“

„Co to je?“

Viktor naprázdno otevírá a zavírá ústa.

„Poručíku!“

„Ano?“

„Venku začala bouře. Sanitka se k nám nedostane. Ani vrtulník. Leda snad záchranáři.“

Cyril nevěřícně přejde k oknu, za kterým opravdu vidí hustou chumelenici, která rychle nabírá na síle. Poslední lyžaři se brodí čerstvými závějemi, aby se dostali do hotelu. Příjezdová cesta už je prakticky zavátá.

„Na horách se mění počasí rychle,“ podotkne policajt.

„Jasně, a kdo v horách nezmokl, jako by v horách nebyl,“ ušklíbne se Cyril. „To znám.“

„Co budeme dělat?“

„Zavolejte vedoucímu, jestli je tady nějaký zdravotník.“

Muž se za chvíli vrátí, pokládá telefon a kroutí hlavou.

„Fajn,“ zabručí Cyril. „Vím, za kým jít.“

* * *

„Jenom do chvíle, než skončí bouře,“ opakuje Cyril. „Bude v tom volném pokoji naproti. Stačí, když na něho občas dohlídneš. Šlo by to?“

Beáta na něj kouká jako na zjevení. Za ní stojí Radim a utírá si ruce do kalhot. Odkudsi zezadu je slyšet ukřičená hra znuděných dětí. Do okenních tabulek mlátí poryvy větru s vločkami.

„Prosím,“ řekne Cyril tišeji. „Ta bouřka bude určitě brzo pryč.“

Beáta pohlédne na Lindu, která doslova dělá smutné psí oči. A nakonec na Viktora, kterého člen pokojové služby přivezl v archaickém kolečkovém křesle.

„Tak jo,“ hlesne.

„A co jako my?“

Radim se ozve hlasitě a vykročí k ní, ale Beáta proklouzne dveřmi, zavře je a sama popadne madla vozíku.

„Budu potřebovat pár věcí.“

„Vynasnažím se,“ pospíší si zaměstnanec hotelu.

„Přijdeme za chvíli,“ řekne Cyril a pokynutím ruky naznačí Lindě cestu k výtahu.

* * *

„Ne,“ řekne Cyril do ticha.

„Co ne?“

„Nechci o tom mluvit.“

Linda přešlápne. Pozoruje rozsvěčující se čísla pater. Chvílemi se dívá na Cyrila. Přijde jí, že je roztržitý. Těká očima. Z jeho velkých zorniček jako by na ni zíraly černé propasti.

„Tak nebudem mluvit,“ řekne Linda skoro omluvně.

* * *

Před dveřmi se zastaví.

„Proč by ty rukavice vůbec schovával?“ nadhodí Linda. „Mohl je vyhodit. Popeláři by to ráno vyvezli a bylo by po důkazu.“

Cyril se poušklíbne.

„Říká se, že nemáš podceňovat soupeře, že máš vždy od něj čekat ten nejlepší krok,“ řekne a vezme za kliku. „Ale sama po letech zjistíš, že většina zločinců dělá prostě blbosti. Ať už proto, že jsou ve stresu nebo to jen nedomyslí. A taky příliš často čekají, že je nechytíme. Jednou jsem měl případ, ve kterém žárlivá ženská zabila chlapa zlomeným smetákem. Zametala s tou násadou v ruce dlouhé roky a když se o ni přetahovali v hádce a zlomila se, tak mu ostrý konec vrazila do břicha.“

„To je brutál.“

„Jo, ale jde o to, že doma měli krb. Dokonce v něm hořelo, když přijela hlídka. Chápeš? Proč to tam prostě nepřiložila? Místo toho blábolila, že jejího chlapa pobodal nějaký feťák před domem. Jako bychom nepoznali rány od nože. A na celém tom smetáku, který jen schovala pod haraburdím ve sklepě, byly normálně její otisky a byl komplet od krve.“

„Tohle story ještě neznám,“ usměje se Karolína a ukáže prstem v modrém latexu na koženou rukavici, položenou na postel. „Měl ji – to se podržte – v tajné kapse aktovky na papír, a to hned vedle balíčků s jakousi sušenou trávou a s pepřem.“

„Sušená tráva, to by mohly být ty byliny na spaní. Ne?“

Karolína zvedne dlaně, jako že neví.

„Potřebujeme rozbor. Ale je fakt, že jak jsem k nim jen čichala, cítila jsem se malátně.“

„Tak vida.“

„A na co pepř?“

„Někdy se používá jako ochrana proti policejním psům.“

Cyril si sedne na postel, vytáhne z kapsy propisku a párkrát jejím koncem dlobne do kožených rukavic. Snaží se je otočit.

„Hele,“ ukáže na malou díрку, kolem níž vypadá kůže trochu jinak.

„To by mohlo být poleptání kyselinou,“ řekne Karolína, když se k dírci sehne s lupou.

„Na hřbetě pravé ruky, kousek od malíčku,“ mumlá Linda zamyšleně. „Neměl zrovna tam náhodou Fiedler skvrnku? Vzpomeňte si, škrábal se na ní, když ho odváděli. Mohl se v rozrušení polít tím čističem.“

„To je pravda,“ promne si Cyril ruce. „Tak zavolejte Kučerovi, aby mu řekli všechno, co už vím. Řekl bych, že se pak zlomí a přizná.“

„Jako v Columbovi,“ zazubí se Linda.

„Jako kde?“

„Neznáš Columba?“ ozve se Karolína.

„Objevil Ameriku, ne? A co je s ním?“

„To je marný,“ zasměje se Karolína, zatímco Linda už vytáčí Kučeru.

„Tak jo, jdou mu to hned říct.“

„Dobře. Skočím se podívat na Viktora.“

* * *

„A, to jsi ty.“

Beáta přikládá Viktorovi na čelo obklad. Po nočním stolku jsou rozložené různé léky. V hrnku je čaj a ve sklenici magnézium.

„Jak na tom je?“

„No... přijde mi, jako by byl mimo po anestezii. To jsem viděla už hodněkrát.“

„Mohlo jít o barbituráty?“

„To nevím, udělejte rozbor krve.“

„To teď nemůžu... Jen mě zajímá, jestli myslíš, že by o ně mohlo jít.“

Beáta se pohodlněji posadí v křesle a rozpustí si vlasy. Vypadá unaveně.

„Co já vím, mohl si píchnout cokoli,“ řekne váhavě. „Z barbiturátů třeba metohexital. Ale tyhle látky působí krátkodobě a musí se pořád doplňovat, když chceš někoho udržet mimo trošku delší dobu. A jsou dost nebezpečná.“

„Takže je moc nepoužíváte?“

„Na operace pod narkózou ne.“

„A na co ano?“

„Vlastně už skoro na nic. Dřív se s tím tlumila bolest. Taky na tom ujížděli rockeři. Třeba Janis Joplin nebo Jimi Hendrix.“

„Jo, ty znám,“ hlesne Cyril a posadí se.

„Jasně, že je znáš, pouštěli jsme si je spolu v autě. Nevzpomínáš si?“

„Jo, jasně, že vzpomínám. Nebo nevím. Trochu mi to splývá.“

„Já si na tohle vzpomínám. To bylo fajn.“

„Jako co? Jak jsme jezdili autem?“

„Náhodou jo.“

Cyrl zakrouť hlavou a protáhne se v zádech.

„Bude v pořádku,“ řekne Beáta. „Ale je s ním ještě něco špatně, a já nedokážu určit co. A zdá se mi, že trpí halucinacemi. Bude potřebovat doktora.“

„Hned jak přejde bouře.“

Cyrl se dívá na Viktora. Pak na Beátu. Honí se mu hlavou, co před chvílí řekla.

„Mělas ráda ježdění autem? To nechápu. Je to jenom cesta. Z bodu á do bodu bé.“

„Vidíš, ale někdy to bylo lepší než bod á i bod bé.“

„Hm, jasně. Ale nikdy mi to neřekla.“

„Neříkali jsme si spoustu věcí.“

„Jo. To je pravda.“

Nervózně si odkašle.

„A co Radim?“

„Co je s ním? Šel na panáka do baru.“

„A děti?“

„Spí.“

„Klidně tu Viktora pohlídám, jestli chceš...“

„Možná za chvíli.“

„Hele, díky, žes na to kývla.“

„Hm.“

Cyril si promne oči. Je unavený. Nemůže si pomoci, ale myslí na to, co se nedávno mezi ním a Beátou odehrálo. A přitom se na ni dívá a víc a víc na něj padá splín. Beáta chvíli něco hledá v mobilu, klikne palcem a ozve se písnička. Ta jejich. Piece of My Heart od Janis Joplin.

Cyril se zasměje. Trochu hořce. Trochu ironicky. Trochu spokojeně.

Zavře oči, položí dlaň na opěradlo.

Jeho prsty klepou do rytmu.

2. část

Poznání

VII. Modrá laguna

„To je ale mazel,“ směje se Karolína, která sedí na posteli, má natažené nohy a černé kotě se přes ně drápe tam a zase zpátky. „To jako Březovský ví, že ho máš tady na pokoji?“

„Kašlu na něho,“ ozve se Linda z koupelny. „Stejně je to blbec. Nebo spíš... mafián. Vidělas ho, ne?“

Kotě málem spadne z postele, ale Karolína mu nastaví dlaň. Nechá jí malé šrámy na zápěstí a už zas leze jiným směrem.

„To mu dáváš tyhle paštičky?“

„Jo, prodávají je dole.“

„Ale to jsou normální paštiky... pro lidi.“

„A to vadí?“

„Já nevím, asi ne. Hej! Kam lezeš?!“

Linda přijde z koupelny. Je lehce nalíčená, vlasy čerstvě vyfoukané. Na rtech má barevně nevýraznou, ale lesklou rtěnku.

„Fakt teda nejdeš?“

„Už jsem toho měla dneska dost,“ řekne Karolína jakoby schválně unaveným hlasem.

Linda usedne na postel. Karolína má už oblečené triko na spaní a kaštanové vlasy, které mívá během dne pečlivě nažehlené, se jí všelijak kroutí a vlní. Je jí jasné, že kdyby se Karolína nakonec rozhodla do baru jít, musela by na ní přinejmenším další půlhodinu čekat. Linda nastaví kotěti ruku k lezení.

„Myslím, že je to kocour. Budeme mu říkat Ted nebo Teddy,“ pronese, když se jí do dlaně zlehka zaryje drápky.

„Jako Ted Bundy?“

„Jako Theodore Roosevelt.“

„Tak jo. Ale nemáme písek.“

„Něco vymyslím.“

Obě zamyšleně koukají na malou šelmu.

„Jak se tam vůbec mohl dostat?“ řekne Karolína a nechá Teda protáhnout se pod svou dlaní.

„Kdo ví? Možná přišel ze samotného pekla. Že jo, čerte? No jo, ty jsi ale čertík, no... Hele, tak já jdu. Ale asi tam nebudu dlouho.“

„Jasně. Užij si to a případného nabíječe si, prosím, zatáhni někam jinam.“

„Probůh, kdo dneska ještě říká nabíječ?“

„Už běž,“ směje se Karolína a hladí kotě v klíně.

* * *

„Co to bude, mademoiselle?“

Barman k ní konečně přijde poté, co asi pět minut naslouchal už podroušenému muži s červenými tvářemi. Po chvilce si Linda uvědomí, že toho muže viděla předtím stát za Beátou. Nejspíš barmanovi vykládal, jak se strašné, že se jeho žena stará o nějakého cizího chlápka, a to ještě, aby vyhověla svému ex.

„Mademoiselle?“ zopakuje Linda. „Jako slečno?“

„A nejste?“

„Já nevím, jaká je definice slečny?“

Mladý barman – a docela fešák k tomu – se nenechá rozhodit.

„Asi prostě neprovdaná žena.“

„Jenom tak?“

„Třeba.“

„Tak asi jsem... slečna.“

„A taky strážmistr, že?“ ušklíbne se barman a ukáže zuby v úsměvu, o kterém musí pevně věřit, že je neodolatelný.

„Tady si někdo dělal průzkum... Každopádně, jsem Linda.“

„Štěpán. Co si dáš?“

„No, já nevím, překvapíš mě?“

„Od toho jsem tady.“

Štěpán míchá drink a Linda mu kouká pod ruce.

„Aha, vodka, limonáda z citronu... hm, tohle neznám...“

„Curaçao,“ řekne Štěpán a energicky zaštěrchá shakerem.

„Takže, co to je – celé dohromady – za drink?“

Štěpán se pořád usmívá, když pití – zhruba v barvě moře na propagačních letácích cestovky – staví před ni.

„Modrá laguna,“ řekne pyšně, přidá kolečko citronu a rozrazí kostky ledu brčkem.

Linda se napije, zatváří překvapeně, usměje se a ukáže palec nahoru. Štěpán má pořád lišácký výraz a cení zuby jako nějaký neodolatelný pilot stíhačky z amerického filmu. V uších má kruhové náušnice s dírami uprostřed, takzvané roztahovák, které ale podle Lindy přestaly být cool nejpozději v roce 2017, kdy se oběsil Chester Bennington.

„Máš zajímavé oči,“ řekne Štěpán zničehonic a na chvíli se odmlčí, aby viděl, jestli může tak osobním tónem pokračovat. „To jsem ještě u nikoho neviděl.“

„Ani já,“ řekne Linda docela v klidu. „Říká se tomu heterochromie. Vadí ti to?“

„Ani ne,“ řekne Štěpán. „Vlastně se mi to spíš líbí. Je to zajímavé.“

„Mně se to moc nelíbí. Kdysi jsem nosila barevné čočky.“

„A proč jsi přestala?“

„Nebyly mi příjemné. A navíc jsem si řekla, že jsem to prostě já, tak se za to nebudu stydět.“

„Tak to schvaluji,“ kývne Štěpán hlavou. „Byla by škoda takový div schovávat. Počkej...“

Někdo z druhého konce pultu na něj kyne. Jde ho obsloužit a pak ještě nalévá Radimovi, který pořád nadává na Beátu. Konečně se vrací k Lindě.

„Prý nám tu přibývají mrtvoly,“ nadhodí, když se opře o skříňku s lahvami.

„Proto ti policajti na všech patrech,“ podotkne Linda.

„Měli bychom se bát? Ještě, když nás tu odřízla ta bouře.“

„Jestli tě to uklidní, jednoho vraha už máme. A je ve městě ve vazbě.“

Štěpán uznale hvízdne a se šplouchavým zvukem narazí pěstí na mycí kartáč.

„A ono jich je víc?“

„Přiznal se k jedné vraždě. A ty zbývající k němu moc neseď. Ale už neřeknu ani slovo. Je to všechno předmětem vyšetřování.“

„Jo, ale neměl by se třeba zavřít hotel?“

„To snad není třeba. Navíc by váš pan majitel byl silně proti, jak se vyjádřil dnes ráno.“

„Aha,“ řekne Štěpán a pokrčí rameny. „Stejně jsem tu chtěl přespat.“

„Pokoje pro personál jsou...“

„Hned nad recepcí. Proč? Mám snad čekat...“

„Nečekej nic. Jen mě ten hotel pořád překvapuje svou strukturou.“

„To mě taky,“ zasměje se Štěpán. „A to tady pracuju už pár let.“

„A ty bouře,“ řekne Linda a ukáže k oknu, za nímž skučí bílé peklo. „Ty trvájí vždycky tak dlouho?“

„Většinou jen pár hodin. Tahle je nějaká podivná. A ještě v takové době... Ani na to nechci myslet. A dolů si asi nějaký ten pátek zapálit nepůjdu.“

„No, je tam teď stejně policejní páska. A co Bořek?“

„Je z toho špatný, chudák. Už předtím byl trochu mimo, ale teď začal dokonce koktat.“

„Fakt?“

„Jo. Pořád na to myslí. Někdy se zapomene v půlce slova a kouká někam za mě, jako by tam někdo stál. A řeknu ti...“ Nakloní se k Lindě blíž. „...to není tady jediný. Lidi blbnou, fakt. Z té bouře a z toho všeho, co se děje. Mají strach.“

„No jo,“ otočí se Linda. „Je tu nějak prázdně. Ani ti skokani nevyrazili na jedno.“

„Což je divné, protože skákat nemůžou, takže bych čekal, že se tu budou nalívat už od oběda... Chceš ještě?“

„Proč ne.“

Přistane před ní další modrá laguna.

„To je na podnik.“

„Myslíš na tebe?“

„Jo, na mě. A já si dám zelenou, abychom si mohli připít. Tak. Na zdraví!“

Sklenky cinknou o sebe.

„Ale vyřešíte to tady všechno, ne?“

„Jasně.“

„Ten tvůj parťák... poručík Šesták, to je docela číslo, ne?“

„Jo, je docela slavný.“

„Tak to se nemusíme bát.“

Linda pije brčkem a Štěpán ji zkoumavě pozoruje. Tvář mu lehce zvažní.

„Říkalas, že tě fascinuje struktura hotelu, že?“

„Nevím, jestli jsem řekla, že fascinuje...“

„To je jedno. Zkrátka... chtěla bys vidět tajemství?“

„To je dost laciný trik, jak mě zatáhnout...“

„Ne,“ pospíší si Štěpán a tváří se smrtelně vážně. „O to nejde. Myslím fakt tajemství. Hele, v budově nad velkou jídelnou jsou kanceláře a nad nimi pár apartmánů. A jeden velký apartmán, takzvaný prezidentský.“

„A tam bys mě vzal, jo?“

„Ještě líp. Zjistil jsem, že je za ním tajná místnost. Nebo víc tajných místností, nevím. Vede tam jen jedno schodiště, a to končí u apartmánu. A ten je v tom pátém patře jediný. Je velký, jo, ale zdaleka ne přes celé patro.“

„Aha,“ nadechne se Linda. „Takže zbytek patra je jako tajný.“

„No, nebo je to zazděná půda plná prachu,“ odlehčí Štěpán chvíli. „Každopádně vím, že tam majitel chodí a že se tam ozývají zvláštní zvuky.“

„A ty se tam jako umíš dostat?“

„Myslím, že jo.“

Linda se rozhlédne. Cítí se nesvá. Tajemství ji přitahuje, ale jako by v zádech pořád cítila někoho s přísnýma očima, kdo jí říká: nesmíš.

„To nejde. Jsem policajtko. To by bylo ještě dvakrát horší, kdybych se někomu vloupala do soukromých prostor.“

„Když sis před chvilkou myslela, že tě vezmu do prezidentského apartmánu, tak to vypadalo, že bys šla.“

„Jo, ale to je něco jiného. Jsi tu zaměstnaný a máš klíče a... prostě to není pocitově jako vloupání.“

„A co když jsem tu zaměstnaný a mám klíče... zrovna od té tajné místnosti?“

„A co majitel?“

„Odjel před začátkem bouře, takže tu teď nebude.“

„Já nevím...“ zaváhá Linda.

„Hele, za chvilku to tady zavřu. Jenom tam nakouknem. Nikdo se to nedozví... Přece i policajti můžou rebelovat, ne?“

„Jo, že si třeba vezmou kraťasy. Ne, že porušují zákon...“

Štěpán se na ni dlouze podívá.

„Tak jo!“ vyhrkne rychle Linda a začne se smát. „Tak já počkám do zavíračky.“

„Tak super. Ještě modrou lagunu?“

Linda se zatváří naoko odevzdaně a přistane před ní další drink.

* * *

„Nemám z toho dobrý pocit.“

„Jenom nakouknem. Hm, kde mám tu kartu...“

„A nejsou tu kamery?“

Linda se rozhlédne tmavou chodbou. Žádný pohyb. Žádný zvuk. Proč mi teda cosi v hlavě bije na poplach? Je to strach? Nebo svědomí?

„Tady ne, jenom v chodbě u schodů.“

Štěpán vloží kartu nad kliku a Lindě se zatají dech napětím. Pociť, že dělá něco zakázaného; ona, kriminální policistka, je omamný a zároveň zdrojem velkého studu.

Dvoukřídle, zlatem vykládané dveře tiše cvaknou a otevřou se.

„Tak to je jinačí pokoj,“ vydechne Linda, zatočí se, rozhlédne a lehce hvízdne. „Ne, nerozsvěcuj!“

„Jenom lampičku. Však přes ty rolety se nic ven nedostane.“

„Zavři radši dveře.“

Dveře zase klapnou a ji napadne, že je s ním sama jako v pasti. A kdo ví... klidně on může být tím vrahem, který jim stále utíká.

„Podívej na tu postel,“ ukáže jí.

„Na té přistávají letadla, ne?“

„Dost možná.“

Štěpán otevře skříň z lesklého masivu.

„Podívej na bar.“

„Hezký. Kdo tu vůbec bydlel naposledy?“

„Co já vím. Ale občas někdo jo. Někdy to jsou majitelovi kamarádi.“

Linda jde kolem oken, zatemněných roletami. I přes několikrát izolovaná okna slyší skučení vichřice.

„A kde je ta tajná místnost?“ otočí se k Štěpánovi.

„Čekal jsem, kdy se zeptáš. Podívej...“

Štěpán stojí před zdánlivě holou stěnou. Po chvíli šátrání však najde malá dvířka, pod nimiž je číselník.

„Znáš kód?“

„Mělo by to být... osmdesát pět... dvacet sedm...“

Nad číselníkem blikne zelené světlo a otevře se úzký průchod.

„Jak ho znáš?“

„Jsi kriminalistka, ne? Tak co myslíš?“

„No, po důkladném prozkoumání by sis mohl všimnout podle otisků, která tlačítka byla zmáčknuta.“

„Ano,“ zazubí se Štěpán, ruce hrdě v pase. „Ani jsem na to nepotřeboval žádné vybavení, protože Březovský mívá často umaštěné prsty. Jen jsem na číselník svítil z různých úhlů.“

„A jaks věděl pořadí?“

„No, tomu nebudeš věřit. Uhodl jsem to hned napodruhé.“

„To snad ne...“

„Viděl jsem přes škvíru ve dveřích, jak ta čísla zadává. Velmi rychle. Napadlo mě, že musí být blízko u sebe. Taky mi pak ty šmouhy od prstů přišly trochu protáhlé... jakoby směrem od osmičky k pětce a ke dvojce. První jsem zkusil sedm, osm, pět, dva. A pak už jsem to trefil.“

Linda zakroutí hlavou.

„Nechceš být taky detektiv? Nebo špion?“

„Pojďme radši dál.“

„Já nevím...“

„Fakt to nechceš vidět?“

Štěpán strčí do dveří a v malé místnosti bez oken se rozsvítí slabé světlo. Kromě osvětlení a vysokého podstavce uprostřed není v místnosti vůbec nic.

„To je ono?“ řekne Linda napůl zklamaně a vstoupí dovnitř. „Nic tu není...“

„Podívej se sem.“

Přistoupí ke kovovému podstavci, na němž je umělecky vyvedený reliéf, znázorňující sluneční soustavu. Slunce vprostřed je zřejmě z leštěné mosazi, planety pak z blyštivého plechu a vesmírnou temnotu v pozadí tvoří černá litina.

„Schválně, jestli na to přijdeš.“

„Na co mám přijít?“

Štěpán neodpoví, jen kývne bradou k reliéfu.

„Hm, aha.“

Linda se chvíli ošívá. Nervózně se rozhlíží. Nakonec si povzdechne a vytáhne gumové rukavice.

„Něco se stane, když zmáčknu...“

Symbol slunce cvakne, ozve se tiché vrčení ve zdech a dříve neviditelné dveře se pootevrou v protější stěně.

„Co to...“

Teď už Linda neváhá a pokračuje rychle dál.

„Počkej...“

Ocitají se v úzké místnosti bez oken s šedým kobercem na podlaze. Jednu ze stěn zdobí velká vitráž, za kterou svítí zřejmě různobarevné ledky. Výjev znázorňuje šedobílý kotouč a bytost s křídly u kotníků.

„No, a dál jsem se nikdy nedostal.“

„Já tomu nerozumím,“ otáčí se Linda. „Není tu další tlačítko nebo tak něco?“

„Ale jo, je.“

Štěpán ukáže na mramorový schod před vitráží, který vzdáleně připomíná oltář, a na výstupek na jeho okraji. Linda jej chvatně zmáčkne. Rozhlédne se.

„Nic,“ řekne Štěpán. „To je ten problém. Určitě to je spínač, ale nic nedělá.“

„Ale jako bych slyšela cvaknutí!“

„Jo. To se ozve, když ho zmáčkneš poprvé. Ale nic se nestane.“

Linda se ještě chvíli rozhlíží po místnosti. Působí bezradně a je očividná její touha se dostat dál.

„Asi bychom měli jít,“ řekne zničehonic. „Stejně to byla chyba.“

„Neboj, nikdo to nepozná. Tak pojd’.“

Když se ocitnou zas v tmavé chodbě, Linda si oddechne.

„Tak dík... za zážitek,“ řekne skoro šeptem.

„Rádo se...“

Políbí se. Jednou. Podruhé. A ještě jednou a mnohem déle.

„Tak... dobrou.“

„Dobrou.“

Dva obrysy lidí jako by se vpily do stínů v chodbě.

VIII. Kartáč na sklenice

„Vypadáš nevyspale.“

Linda sebou trhne, jako by jí přerušil sen. Podívá se na kafe na stole, na stále trvající vánici za oknem a nakonec na Cyrila. Přijde jí, že zadumaný detektiv má narůžovělé oči.

„Četla sis tu zprávu, co posílal Kučera?“

„Jo.“

„A jak ti připadá?“

„Že to dává docela smysl. Fiedler čerpal peníze z grantů do vlastní kapsy. Hejduk na to přišel, Fiedlera vyhodili, a proto Hejduka nenáviděl za zpackaný život. A po letech mu z toho natolik hráblo, že se ho rozhodl zabít.“

Cyrl se ušklíbne, napije a chvíli taky pozoruje bílé peklo za oknem.

„Ale co to provedení vraždy?“ pohlédne zas na Lindu. „Proč hráli šachy? Fiedler je přece nikdy nehrál... nebo se o tom neví, ale každopádně by nebyl na Hejdukově úrovni.“

„A černý tehdy vyhrál,“ dodá Linda. „Ale kapitán říkal, ať se na to nefixujem. Hejduk přece mohl mít slabší chvílku nebo mohl Fiedlera nechat vyhrát.“

„Proč s ním ale hrál?“

„Třeba mu Fiedler něčím hrozil.“

„Nenašla se žádná zbraň.“

„Byl mladší a silnější. Teoreticky nepotřeboval zbraň.“

Cyrl pokrčí rameny. Linda hledá v jeho chladných a pronikavých očích záblesky myšlenek.

„Máš pochyby?“ řekne pak.

Cyrl sype do kafe cukr.

„No, Fiedler se přiznal.“

„Tak už mohl Kučerovi rovnou říct, proč to udělal tak, jak to udělal.“

„To už asi Kučerovi nepřišlo důležité.“

„A je možný... totiž, že se přiznal, ale neudělal to?“ řekne Linda váhavě. „Jenže... přece jsme našli ty rukavice.“

„Ano, víme, že vlastnil rukavice. V tajné kapse. Vedle sušených bylin. Nic z toho se zatím nenašlo na místě činu. Jen zbytky bylin, ale zatím nevíme, jestli to byly ty stejné.“

„Dobře, ale přiznal se.“

„A co když jich tam bylo víc?“

Linda prudce na Cyrila pohlédne. Cítí se skoro zahanbeně, že ji tohle nenapadlo.

„Chci říct, že tam Fiedler nejspíš byl a možná i Hejduka zabil. Měl motiv, přiznal se. Ano. Ale mohl mít komplice.“

„Nejspíš někoho, kdo by s ním jel v těch podvodech?“ uvažuje Linda.

„To mě napadlo, ale podle univerzity to byl jen Fiedler.“

„Hm.“

Cyril míchá kávu a víří lógr. Linda přes otevřené dveře sleduje dění na recepci. Otec s matkou něco pokřikují po recepci, zatímco děti ve dvou svetrech sedí v proutěných křesílkách a hrají si na mobilu. K rodině se po chvíli přidává mladý muž se světlou bradkou. Netrvá dlouho a – ať už řeší cokoli – je zjevné, že se spikl s rodinou proti hotelu.

„Co tam pořád řeší?“ zamumlá Linda.

„Hm?“

Cyril se krátce otočí.

„Tamtoho chlapa jsem potkal ráno na cigárku.“

„Toho s bradkou?“

„Jo. Je to učitel a je tady s děckama na lyžáku. Jenže v téhle bouři nemůžou ven.“

„To musí být na hlavu. Ale co tam řeší?“

„Nevím, ale můžu jen hádat, že zas někde nefungovalo topení.“

Linda zakroutí hlavou.

„Není to divné? Celý ten hotel je jak ze škatulky. A pořád problémy s topením...“

„No jo.“

Linda pohlédne k baru. Už je tam Štěpán. Dělá latté Karolíně, která sedí na barové stoličce a komíhá nohama. Smějí se na sebe a vypadá to, že s ní Štěpán flirtuje stejně jako večer předtím s Lindou.

„A pak tu máme Budínského a Svobodu, kterého našli ve sklepě,“ připomene Cyril a povzdychne si. „Škoda, že nemáme výsledky pitvy ani z laborky.“

„Tak co budeme dělat?“

„Teď asi nic. Odpočívat, přemýšlet a čekat.“

„Chtěly jsme s Karolínou na bazén.“

„V tom vám nic nebrání.“

* * *

„Můžu přisednout?“

Mladý učitel se proplétá přeplněnou jídelnou. U stolu s kolegyněmi nezbylo místo, protože to poslední zabral jeden podroušeně působící polský lyžař.

„Jasně.“

Muž s bradkou hltavě jí polévku a vždy po pár soustech se ohlíží k hlučným stolům se školáky, jestli netropí něco přes čáru. Což podle Lindy tropí skoro pořád, takže je patrné, že učitel má tu čáru posazenou trochu dál.

„Co je to za ročník?“ ukáže Linda a usměje se.

„Tercie.“

„Eh?“

„No, osmáci.“

„A jo.“

„Jsem Erik.“

„Linda.“

„Musí to být s nima teď strašný, ne? Když v tom počasí nemůžete jít lyžovat.“

„No, pořád jsou zavření na pokojích. A my jenom trnem, jestli jsou vlastně v bezpečí, když se proslychá, že tu policajti vyšetřují nějaké vraždy. Počkat...“

Erik se zarazí a dlouze na Lindu podívá.

„Vy jste taky od policie?“

„Jo.“

„Aha. A... máme se teda bát?“

„Myslím, že ne. Ale radši mějte o dětech pořád přehled. A ať se na pokojích zamykají.“

„Hm, tak jo.“

„A přijďte třeba večer na skleničku, ne?“

„To bych asi mohl,“ řekne Erik po chvilce a pustí se do kachny s bramborovými knedlíky.

* * *

„Náročný den?“

Štěpán zní poněkud trpce. Linda, která už má něco vypito, právě přišla k baru.

„Byly jsme s Karolínou plavat. Parádní bazén.“

„Byly jste i v sauně?“

„To ne. Třeba příště. Ona ti nic neříkala?“

Štěpán sebou trhne a trochu zbledne.

„Však jste se tu večer bavili, ne?“

„Jo, přišla na drink.“

„A cos jí udělal?“

„No, objednala si mojito.“

„Tak já si dám tu modrou lagunu.“

„Hned.“

Štěpán drtí led. Působí trochu nervózně.

„Co je?“ zeptá se Linda. „Nějaký problém kvůli tomu včerejšku...“

„Ne, to ne,“ řekne rychle.

„Tak co?“

„Ale nic. Náročný den. Zase dvanáctka.“

Postaví na pult modrý koktejl.

„A co říkal ten učitel?“ řekne Štěpán jakoby mimochodem.

„Aha,“ zasměje se Linda.

„Cože?“

„No, ty žárlíš.“

„To je absurdní.“

Linda se potutelně šklebí a pomalu pije modrou lagunu.

„Karolína mi říkala, že po ní jedeš. Ale ani nemusela, protože vás tu vidím vrkat si celý den. Mně je to jedno, že jsme se včera líbali a dneska už flirtuješ s ní, ale je sranda, že se pak jakože opatrně vyptáváš, o čem jsem se bavila s jiným chlápkem.“

Štěpán chvíli zarytě mlčí a dívá se bokem.

„Už jsi ji taky políbil?“

Aniž by se na ni podíval, zakroučí hlavou.

„Klidně můžeš, mně to nevadí. Mimochodem, myslím, že máš šanci. Říkala, že se jí líbíš.“

„Nechtěl jsem...“

„Neřeš to,“ mávne Linda rukou a dopije koktejl. „Ale nemyslel sis, doufám, že to nějak budeš hrát na obě strany? Víš, že jsme kolegyně a kamarádky a že bydlíme v jednom pokoji, ne?“

„Hm, jo. Už to vím. Hele...“

„Nelam si tím hlavu.“

„Fakt?“

„To víš, že jo. Nejsme už na základce, že ne?“

„Co tím myslíš?“

„Že mi v pátý třídě dal jeden kluk pusu za tělocvičnou a já si pak kreslila do sešitku, jak máme svatbu a žijem v domečku na kopci.“

„A co je s ním teď?“

„Jezdí s kamionem. Teda, myslím. To je jedno. Chodili jsme spolu asi týden.“

Štěpán oplachuje sklo. Kartáč vydává skoro uklidňující zvuky a vnitřkem sklenice stříká napěněná voda.

„Jak tomu říkáte?“ ukáže Linda. „To mě vždycky zajímalo.“

„Špílboj.“

„Cože?“

„Ale píše se to ‚spulboy‘. Každopádně mě jen zajímalo, co jste si tak dlouho povídali.“

„Co by, tak různě. Ptala jsem se ho, jak to může s těma děckama vydržet.“

„A co říkal?“

„Že na gymplu nejsou takoví smradi. Jenom občas někdo.“

„Aha, no, já bych to dělat nemohl. Musel bych je zabít,“ řekne Štěpán.

„To jsem taky říkala.“

„A co on na to?“

„Že prý to říká každý.“

„Aha. Jasně.“

Štěpán se zasměje a vycení zas ty své americky bílé zuby.

„A co jste řešili s Karolínou?“

„No, máme spoustu společných koníčků. Třeba focení. Taky mi říkala, že to kotě, co se našlo u mrtvoly, máte normálně na pokoji.“

„Jo, proto pořád kupuju ty konzervy. Ale pst.“

„Ani muk.“

Krátce se zasmějí. Napětí, které bylo cítit před chvilkou, je víceméně pryč.

„Chceš jít zas do té tajné chodby?“ řekne Štěpán zničehonic.

„Nech toho. Neměli jsme tam chodit ani poprvý.“

„Nikdo na to nepřijde. A neříkej mi, že se nechceš zkusit dostat dál.“

„Prosím tě. A co tím vůbec sleduješ? Já se s tebou už muckat nebudu. Mimochodem, tys o tom řekl Karolíně?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nepřijde mi jako ten typ.“

„Jaký typ?“

„Co má rád záhady.“

„A já jsem?“

Štěpán se zasměje a koukne na hodinky.

„Ty víš, že mě nakonec přemluvíš, že jo?“ ušklíbne se Linda.

„Sám tomu chci přijít na kloub. Březovský se nic nedozví. Neboj.“

„Dobře, ale jak říkám, žádný šmátrání a pusy a takový srandičky.“

* * *

Potichu projdou apartmánem a místností se sluncem k podivnému oltáři s šedým kotoučem a postavou s křídly u nohou.

„Myslím, že to je Hermes, posel řeckých bohů,“ řekne Štěpán polohlasně.

„Takže Merkur. To mě napadlo už včera,“ kývne hlavou Linda a obrátí se nazpátek. „Slunce, Merkur... následovat bude Venuše, ne?“

„Možná. Ale co teď? Když zmáčknu tlačítko, jen se vše uzamkne.“

„Třeba se musí udělat ještě něco. Nebo se musí zmáchnout ve správnou chvíli.“

„Ale to je kdy?“

Štěpán naslouchá u stěny.

„Slyšíš něco?“

„Možná. Jako nějaké tikání. Obří hodinový strojek. Zdá se mi...“

Štěpán nedořekne větu a stiskne tlačítko. Ozve se slabý kovový zvuk, připomínající zapadnutí zámků.

„Tos nemusel.“

„Pardon. Měl jsem takový zvláštní pocit.“

Linda chodí po místnosti a přemýšlí.

„Jak dlouho to asi je od chvíle, kdy jsme zmáčkli to slunce a přišli sem?“

Štěpán pokrčí rameny.

„Asi minuta? Proč?“

„Napadlo mě, jestli ten čas nebude mít něco s oběhem planet. Nebo jejich rotací.“

„Merkur obíhá 88 dní.“

Linda se otočí s obdivně zdviženým obočím.

„Jak to víš?“

„Jedna z těch blbostí, co ti uvíznou v hlavě.“

Štěpán se dívá na tlačítko a na stěnu, v níž se zřejmě uzavřely zámky.

„Takže co? Zmáčkout tlačítko po 88... minutách?“

„To je moc dlouho.“

„Tak 88 sekund?“

„To stojí za pokus. Ale příště.“

Před apartmánem se zastaví.

„Hele, Lindo,“ řekne Štěpán jakoby zkroušeně. „My včera... to bylo takové kouzlo okamžiku. Ale s Karolínou...“

„Jasně, je to jiné.“

„Ne, vážně...“

„Tak jo.“

„Jo. Říkala jsem ti, ať už si s tím nelámeš hlavu. Probůh, vy chlapi jste vždycky takový citlivky.“

„Tak dobře. Ale tyhle tajné místnosti, ty budou naše tajemství.“

„Fajn. Ale až tu bude Březovský, tak končíme. Nechci přijít o práci. Nebo hůř, jít do chládku.“

„Rozumím.“

Bez dalších slov jdou po schodišti a potom každý svým směrem.

* * *

Ráno.

Linda došla s kartáčkem v puse z koupelny až k oknu v pokoji. Vločky pořád naráží do skleněných tabulek, jako by se jimi chtěly probít až dovnitř. Nepřirozeně dlouhá vichřice. A Karolína pořád spí. Rozcuchaná a zachumlaná do peřin. S kočkou u chodidel.

Když zazvoní Lindě mobil, málem jí vypadne kartáček. Karolína se probudí a protáhne a kotě vyskočí na noční stolek, jako by chtělo mobil ztrestat za pokažení klidného rána.

„Cyrile?“ zahuhlá Linda přes rukojeť kartáčku. „Cože? To snad... Hned tam budem.“

Položí mobil a jde do koupelny. Je slyšet zachrčení a vyplivnutí pasty. Zase se objeví ve dveřích a kouká na Karolínu, která si z očí vytírá ospalky a potom hledí kočku.

„Tak co se děje?“ zívne a koukne na Lindu, která si už přes tričko obléká mikinu.

Její hlava vykukne z otvoru v mikině a oči jí září vzrušením.

„Tak co?“ opakuje Karolína.

„Měla by ses oblíct. Máme...“ Linda se nadechne. „...novou mrtvolu.“

Kotě zoufale zamňouká. Nejspíš má jen hlad, ale v tu chvíli to vypadá, jako by i na to zvíře dolehla jakási tíseň.

IX. Vodní pólo

Příšeří pokoje protne blesk. Tělo mrtvé ženy, schoulené pod stolem, vrhne na podlahu ostrý stín. Karolína se narovná a odloží foťák.

„Vodorovná podlitina na temeni,“ řekne do diktafonu a vypne záznam.

„Co to znamená?“ zeptá se Linda.

„Že stála – asi tady někde – a pak se skácela dozadu. Přímo hlavou na hranu stolu.“

„Ale proč se skácela?“

Karolína pokrčí rameny.

„Tělo mi takhle narychlo připomíná spíš Budínského než Svobodu. Myslím, že najdeme stopy barbiturátů, ale ne v tak velkém objemu.“

„Jmenovala se Tomášková,“ ozve se Cyril ve dveřích a schovává mobil. „Volal jsem Kučerovi, ale nemůžou sem, dokud neskončí bouřka. Jejich chlapi – ti, co hlídají v chodbách – nám mají ve všem pomoci. Co víme?“

„Nic moc. Udělalo se jí špatně, snad ztratila vědomí. A takhle blbě spadla.“

Cyril se rozhlédne po místnosti. Vidí rozečtenou knihu na posteli, napůl vypitou láhev minerálky a mobil na nabíječce. V kuchyňském koutku je nakousnutá houska se salámem.

„Musíme si dát dohromady celý obrázek,“ řekne potom, když dovnitř vpouští další policisty a odcházejí chodbou. „Mimochodem, mám nové informace o té oběti ze sklepa. Vojtěch Svoboda. Dříve umělecký kovář. Dlouhodobě se léčil se závislostmi a těžkými depresemi. Měl pocit, že jej někdo pronásleduje.“

„Na čem byl závislý?“

„Na alkoholu a na různých amfetaminech.“

„Aha.“

Chvilí jdou po schodech mlčky.

„Jak se vlastně drží Viktor?“ zeptá se Karolína.

Cyril pokrčí rameny.

„Pořád na tom není dobře. Blouzní, má vidiny... Beáta za ním občas dochází. Něco s ním není v pořádku, to je jasné, ale nedokáže nám říct, co to je.“

„Možná je do toho všeho taky zapletený...“

„Možná,“ řekne Cyril. „Ale opravu s ním není řeč. No, Kučera slíbil, že mi vyhledá co nejvíc o paní Tomáškové. Zatím to ale vypadá, že se nemáme čeho chytit.“

„A k tomu ta bouře,“ posteskně si Karolína. „Jak je možné, že trvá tak dlouho?“

„Brzy snad musí přestat. Už jste snídaly? Pojdme se nasnídat.“

* * *

Cyril dá stranou talíř, z něhož jedl míchaná vejce. Dívá se, jak Linda kreslí a píše do sešitu.

„Jak to vypadá?“ zeptá se po chvíli.

„Nic nemáme,“ poškrábe se Linda za uchem. „Dvě oběti spojuje to, že zemřely přímo v pokoji. Mají v těle barbituráty, ale nejspíš ne tolik, aby je to přímo zabilo. Určitě jim to ale nepřilepšilo.“

„Pozor,“ ozve se Karolína. „U Tomáškové ještě nevíme, jestli najdeme barbituráty.“

„Dobře. Jen to předpokládejme. Další shodou je to, že v době smrti byli na pokoji sami. Pak je tu vždy absence stop násilného vniknutí, souboje a tak. Budínský i Tomášková před smrtí něco konzumovali: Budínský oběd, po kterém si šel lehnout, Tomášková svačinu a balenou vodu. Pak se jí udělalo nevolno. Možná zrovna, když si kousla do housky, položila ji na linku a šla se napít vody.“

„Obědy tady jí spousta lidí. Že by konkrétně tyhle hosty otrávil pracovníci hotelu?“ zapochybuje Karolína.

„Neosočoval bych přímo místní kuchyni, ale zajít bychom tam měli,“ řekne Cyril.

„Další možností je voda z kohoutku nebo vzduch.“

„To by ale bylo zasažených mnohem víc lidí, ne?“ přemýšlí Karolína.

„Mají pokoje klimatizaci?“

„Ptal jsem se už dřív a na zimní měsíce je vždy vypnutá,“ podotkne Cyril.

„Dobře. Potom tady máme pana Svobodu. Chronický deprese. Velká dávka barbiturátů a někdo zjevně tělo schoval. Měl pocit, že jej někdo sleduje. No... možná to nebyl jen pocit.“

„Všichni tři měli nějaké zdravotní potíže,“ připomene Karolína. „Ale dva byli ponecháni jen tak a jeden zabalen do prostěradel a schován do tajné místnosti ve sklepě.“

„Cyrile,“ vyhrkne najednou Linda, jako by si na něco vzpomněla. „Říkals Kučerovi o tom svém nápadu?“

„Jakém nápadu?“ zajímá se Karolína.

„Že u vraždy Hejduka byli dva týpci.“

„Říkal jsem mu to. Ale myslím, že z Fiedlera už moc nedostanou.“

Cyril si povzdechne a zvedne se.

„Vyzpovídám personál v kuchyni. Pak skočím za vedoucím.“

„Půjdu s tebou,“ protáhne se Karolína.

„Já ještě prohlídnu místo činu,“ řekne si Linda. „A řeknu někomu, aby přikryli to tělo.“

* * *

Když jde Linda z místa činu, je nezvykle tichá. Samota s mrtvolou v pokoji jako by bez vzduchu působila zvlášť skličujícím dojmem. A teď ty chodby. Pořád stejné zatáčky, pořád stejné ozdoby... Jako by se realita kopírovala donekonečna. A okolo labyrintu stěny hotelu a okolo stěn neprostupná hradba zuřící bouře.

Je vlastně ráda, když sestoupí do druhého patra, kterým se rozléhá křik dětí. Jeden osmák běží chodbou tak divoce, že shodí malý stolek s květináčem. Druhý běží za ním a chce po něm hodit nazouvákem, ale když vidí vysypaný květináč, tak se zastaví a jako by se snažil vyplížit od nehody, aby náhodou nepadla vina na něho.

„Co se tu děje? Zase ty, Honzo? A kde je Adam? Aha! No, nezdrhej! A uklízejte!“

Erik nad oběma chlapci přísně stojí, dokud neseberou většinu hlíny a střepů.

„Ahoj,“ zazubí se na Lindu, když se kluci spakují na pokoj. „Už z té bouřky fakt blbnou.“

„To věřím,“ řekne Linda a cítí, že úzkostný pocit klaustrofobie z hotelu začíná ustupovat.

„S takovou si už nezalyžují a rodiče nás pak sežerou zaživa. Kam jdeš?“

„Ani nevím. Sepsat si pár věcí.“

„Pár děcek chce jít pak na bazén. Musím tam jít dělat dozor...“

„Myslím, že tam je plavčík.“

„Ale stejně.“

„Tak dobře.“

„Nechceš se přidat?“

„No, proč ne, dám si pár temp a saunu. V kolik tam jdete?“

Erik se podívá na hodinku.

„No, asi ve dvě.“

„Tak se tam uvidíme.“

„Tak fajn.“

* * *

„Nechceš se přidat?“ křikne Linda.

Tváře má červené, z vlasů jí crčí voda a rychle vydechuje. Vytáhlí terciáni jsou ve vodním pólu, do kterého se nechala vtáhnout, až překvapivě dobří.

„Pojďte, pane profesore!“ přemlouvají rozdovádění kluci a šplíchají kolem sebe vodu.

„To snad ani nemusí být,“ ušklíbne se z okraje Erik, ponoří nohy do vody a napije se z plechovky.

„Kdes to vzal?“

„Tam je automat. Chceš taky?“

„Možná potom. Co to je?“

„Ledové kafe.“

„A do vody nejdeš?“

„Neumím hrát pólo.“

„To já taky ne. Ale je to sranda.“

„Hej, Lindo,“ volají osmáci. „Hrajem, nebo co?“

„Poslední kolo, pak jdu na střídačku!“

* * *

„To by bylo,“ řekne Linda spokojeně a svalí se na lehátko.

Z bazénu se pořád ozývá vítězoslavné volání a pískání týmu, kterému právě pomohla k vítězství.

„Nechtělas být nikdy učitelka?“

„Však jsem říkala, že bych je...“

„No jo, no jo. Hele, koupil jsem ti taky to ledové kafe.“

„Aha. Dík.“

Cvaknutí. Zasyčení. Zhluboka se napije. Jako by byla na úplně jiném místě. Vzduch je cítit dezinfekcí a po kachličkách běhají vlnky světla. Jako by místnosti, v nichž záhadně umírali lidé, byly z úplně jiného světa. A přece, jsou teď v druhém podzemním patře. Někde, za pár zdmi, je pověrami opředená místnost, v níž se našlo zafačované tělo.

„Něco se zase děje, že?“ řekne Erik ustaraně. „Prý se před dalším pokojem objevila policejní páska.“

„Radši bych o tom nemluvila.“

„Volali nám, že máme lyžák ukončit předčasně. Ale pak přišla ta bouřka.“

„Určitě brzo opadne.“

„Jen aby byli naši žáci v bezpečí.“

„Hele,“ Linda se rozhlédne. „Máme potvrzenou jednu vraždu a ten vrah už je ve městě ve vazbě. Přiznal se. Je to vyřešené. Další dvě úmrtí možná jsou přirozená... Infarkt, otrava jídlem. Našli jsme nějaké toxiny, ale v malém množství.“

„Stejně to je šílené, že tady během pár dní umře několik lidí. Kolik vlastně? Tihle tři.“

„Čtyři,“ oduší Linda po chvilce a učitel tiše hvízdne.

„A co ten čtvrtý? Prý se našlo nějaké tělo ve sklepě?“

Linda neodpovídá a pomalu pije z plechovky.

„Tak či tak, na vašich patrech místní policajti hlídkují skoro pořád. Myslím, že těm děčkám nic nehrozí.“

„Možná ne, ale až se to dozví rodiče...“

Erik se chmurně ušklíbne a přejede si prstem po krku. Pak chvíli mlčí, pozoruje koupající se terciány, a nakonec okukuje ladně se nesoucí ženu v jednoduchých plavkách, která se snaží o to samé, o co dřív Linda, tedy uplavat pár bazénů a nedostat přitom míčem ani loktem do hlavy. Po chvíli je zřejmé, že i její snaha bude – stejně jako Lindina – vcelku marná.

„Tu znám,“ řekne Linda polohlasem. „Je to bývalá od mého kolegy. Je tu s manželem a děčkama. Aha, tady jdou!“

Asi devítiletý kluk a sedmileté děvče se snaží vykoupat v mělčí části bazénu, ale občas přiletí balón i tam. Agresivně působící muž obchází v černých upnutých plavkách kolem okraje a jako by se snažil výskající terciány vyhnat z vody svými zlými pohledy.

„Ty jeho plavky mě zneklidňují,“ zašeptá Erik a tlumeně se směje.

„Ty jsou snad z osmdesátek,“ směje se Linda. „Probůh, kdyby byl nahatý, tak nevypadá tak oplzle, jak v tomhle...“

„A co ta tvoje kolegyně, ta nepřijde?“

„Myslíš Karolínu?“

„Asi jo. Ta s vlnitými vlasy... Čemu se směješ?“

„To nic. Jenom, že si je pořád žehlí. A ty ji popíšeš takhle.“

„Aha. To je fuk. No, ona teď peče s barmanem, ne?“

„Asi jo.“

„Viděl jsem je se líbat.“

Linda nic neříká. Pozoruje Beátu, která vzdává marné snažení, opouští bazén a hledá svůj ručník. Radim zlostně kopl do míče, který chtěli terciáni podat.

„Půjdu do té sauny,“ řekne Linda, kterou jako by zničehonic studeně bodl do boku vracející se pocit tísně.

„Já musím hlídat...“

„Samozřejmě. Hele, ať se pak děcka zase zamknou, jo?“

„Jasně.“

Linda se protáhne a zvedne. Cítí, že se na ni Erik pořád dívá.

„Dáme večer skleničku?“ zeptá se po chvíli.

„Možná.“

„A Lindo... on to na tebe ten barman taky zkoušel?“

„Ach jo, nějak se mi už tyhle věci nechce řešit, jo?“

„Tak dobře.“

„Měj se.“

„Hm. Jo, ty taky.“

* * *

Kameny zasyčí a místnost prostoupí pára. Usínající Linda zpozoruje přes přivřená víčka stín velké osoby. Něco ji štípne na paži. Ožene se a strčí do siluety – nejspíš mužské – s injekční stříkačkou v ruce. Neznámý klopýtne, spálí si dlaň o kameny. Vrznu dveře a Linda upadne do nepřírozeného spánku.

„Asi byste tady tak neměla spát!“

Otevře oči a lapá po dechu. Vedle ní sedí Beáta. Zamotaná v bílém ručníku, protahuje si nohy a očividně užívá teplo.

„Někdo tu byl...“ zamumlá Linda a rozhlíží se.

„Jenom já,“ řekne Beáta zmateně. „Mimochodem, jsem Beáta, ale to asi už víš.“

„Linda,“ odpoví nepřítomně.

Horké kameny v koši uprostřed sauny vypadají pořád stejně.

„Budeme si tykat?“

„Můžem.“

„Tak jo,“ pousměje se Beáta. „Asi se ti něco zdálo, Lindo.“

„Asi jo.“

„Musí toho na vás být moc. Myslím, na tebe a Cyrila...“

„Jo,“ povzdechne si Linda a promne čelo. „Je to jak nesmyslný klubko nití, co chce člověk rozplést, ale nejde mu to.“

„A k tomu ta bouře.“

„A k tomu ta bouře,“ opakuje mladší z žen. „Jako bychom byli v nějakém pekle.“

„O tom jsem s tebou vlastně chtěla mluvit,“ řekne po chvíli Beáta a tváří se ustaraně.

„Cože?“

„O tom, jak toho máte moc a tak...“

„Jste... pardon, jsi psychologka?“

„Ne, ale mám starost o Cyrila. Dobře... vysypu to rovnou... Nemáš poslední dobou pocit, že je nějaký... jiný?“

„Jak jiný?“

„Jako, že není sám sebou.“

„Přijde mi mrzutý, vyhořelý a jako že vždycky strašně lituje, když se k lidem chová nějak hnusně. Ale co jsme tady v hotelu, tak se docela změnil. Je tak nějak... přívětivější.“

„No, to s tím možná souvisí.“

„Pořád nechápu,“ řekne Linda a prsty si pročísne vlhké vlasy.

„Myslím, že něco bere.“

„Jo, prášky.“

„Ne jenom ty...“

„A na ně chlastá.“

Beáta se zatváří bezradně a po chvílce naštvaně.

„Není to jenom tohle!“ řekne zhurta.

„Tak co teda? Drogy?“

„Trochu mi to tak přijde.“

Linda se zamyslí.

„No, možné to je. Mívá tak nějak... divný oči.“

„Vidíš!“ rozhodí Beáta rukama.

„A co chceš po mně?“

„Jsi detektivka, ne? Zkus na to přijít. Diskrétně a v klidu. A dřív, než se něco podělá.“

„Nic neslibuju, ale dobře,“ řekne Linda odevzdaně, načež ji něco napadne a viditelně ožije.
„Hele... slyšíš něco?“

„Nic, proč?“

„No, právě! Děcka jsou pryč. Jdem plavat!“

* * *

„Nebylas na večeri,“ ozve se Karolína z koupelny.

„Ani jsem neměla hlad,“ řekne Linda a přistoupí k oknu. „Hele, zdá se mi to, nebo je ta bouřka ještě silnější?“

Pod radiátorem je stočené kotě jménem Ted. Občas tiše mňoukne ze spaní a trhne sebou. Jako by mělo zlé sny.

„Na netu psali, že jsou cesty plné spadáných stromů. A někomu ve vesnici to zničilo psí boudu. Lidi mají zákaz vycházet.“

„Aha, tak to je síla.“

„Jsme tu tak nějak uvězněné, že?“ řekne Karolína, když přijde s nažehlenými vlasy.

„Jo. Je to blbý pocit.“

„Hele, není to světlo?“

Linda zaostří do tmy plné vloček. Někde v dálce, asi na příjezdové cestě, která tou dobou musí být hluboko pod sněhem, svítí pár rudých pohybujících se bodů.

„To nejsou auta, ne?“ uvažuje Karolína.

„Stoprocentně ne. Ani baterky.“

„Proč ne?“

„Ty by ses vydala pěšky do toho pekla?“

„Co já vím. Kdybych musela.“

Červená světla se pohybují stále pomaleji.

„Co když tam někdo potřebuje pomoc?“ uvažuje Karolína, ale Linda už leží v posteli.

„Je tu plný hotel jiných lidí. Nemusíme řešit všechno.“

„Asi ne. Ty si nebudeš čistit zuby?“

„Dneska ne. Můžeš zhasnout.“

„Tak dobrou.“

„Dobrou.“

Linda kouká ve tmě do stropu a poslouchá usínající Karolínu. Po pár okamžicích si bezděčně nahmatá rameno. Pod stiskem prstu ji zabolí jedno specifické místo.

Místo vpichu.

X. Světla ve vánici

Noční můra je jak svěřací kazajka. Nechce pustit. Otevírá oči a přehrává před nimi všechny ty výjevy z denního bdění, ale bizarně propletené do sebe jak hnáty kostlivce v železné kleci. Stín se znovu a znovu vrací se stříkačkou plnou sajrajtu. Chvilí vypadá jak Beáta, pak jako Erik, jako Beátin manžel Radim nebo jako majitel Březovský.

„Celou dobu jsem věděl, že chodíš do mé tajné chodby,“ říká jeho zlověstně oteklá tvář a směje se a pak se mění ve Štěpána, který míchá modrou lagunu.

Potom zřetelně vidí Karolínu a ta ji bere za ramena a mluví pomalu, ale naléhavě.

„Vstávej, Lindo.“

Chrastění šejkru. Modrá laguna plní celý bazén. Všichni se jí smějí.

„My víme, že nejsi tak nad věcí, jak na nás hraješ. Víme, že nejsi veselý člověk. Že si růžové brýle nasazuješ sama, aby ses nezbláznila!“

Smějí se. Pořád se jí chichotají.

„Víme, že se jen strašně bojíš, abys to všechno nezkazila!“

Výsměch bolí. A pak je v chodbách. Naprosto prázdných. Klikaticích se do všech směrů. Mají tu stejnou blbou lososovou tapetu jaká je všude po hotelu. A nikde nekončí. Je v nich sama. Nebo není?

Musím ven! Ale jak?

„Vstávej, Lindo! Byl tu Cyril!“

Jako by povolil stisk chapadel; jako by se vynořila z ledové vody, probudí se Linda rychle. A s velkou úlevou.

„Co se děje?“ ptá se a mne si oči.

Vidí, že Karolína má na sobě podvlíkačky a kalhoty, svetr a bundu.

„Co je, Karolíno?“

Za oknem je pořád tma. A bouře.

„Už jdete?!“ ozve se z chodby Cyrilův hlas.

„Jestli to dobře chápu...“ řekne Karolína a podá Lindě triko, „...tak během odpoledne někdo z rodičů od těch děcek zalarmoval záchranáře, že po jeho synáčkovi jde sériový vrah. A asi zatahal za pořádné páky, protože se sem fakt vydali nějakí dobrodruzi na skútrech.“

„Červený světla,“ oduší Linda.

„Jo, ty světla.“

„A zapadli, ne?“

„To taky, ale hlavně se ztratili. Neví, kde jsou, a světlo z hotelu vidí prý jen občas a mlhavě. Neví, kterým směrem mají jít... Byl tu Cyril a že prý volali přes vysílačku na policejní frekvenci. Musíme jim pomoci.“

„Jako my tři?“ vydechne Linda a dopne bundu.

„Tak... my tři, Štěpán, ti Kučerovi chlapi, co nám tu nechal, a ještě pár lidí z personálu... jo, a většina těch Poláků. Věřila bys tomu? Večer chlastali jak duhy a teď jsou celí nedočkaví jít ven.“

„Tak pojďme!“

Linda si k opasku připne pouzdro s pistolí.

„Na co?“ zakroučí hlavou Karolína.

„Síla zvyku.“

Na chodbě se k nim přidá Cyril, vysílačku v ruce.

„Jsou na tom špatně,“ říká chvatně, když skoro běží ze schodů. „Jeden z nich se vysvlékl a utekl do tmy. Dva zůstali spolu někde v lese. Čtvrtý tvrdí, že šel kolem sjezdovky, ale pak spadl a taky se ztratil.“

„Nemají světlice?“ zeptá se Linda.

„Jsou to nějakí dobrovolní záchranáři, žádní profíci. Skutečná horská služba je už taky na cestě, ale kdo ví, kdy u nich budou.“

„A proč se, probůh, svlíkal?“

„To je normální při vážné hypotermii,“ popadá dech Karolína a snaží se na schodech neklopýtnout. „Člověk cítí najednou horko a je mimo a začne se svlíkat. Bojím se, že dotyčného už nezachráníme.“

Na recepci už čeká hlouček lidí. Většina vypadá nevyspale, ale odhodlaně. Mimo těch, které už zmiňovala Karolína, je mezi nimi třeba i Radim.

„Jste si všichni jistí?“ promluví k hloučku silným hlasem Cyril. „Nepotřebujeme, aby se ztratil někdo další. Tím by se všechno jenom zhoršilo.“

„Co się dzieje? Musimy iść!“ ozve se z hloučku mužů a žen v zelených kombinézách, v jejichž čele stojí sám slavný skokan Krzysztof Krasiński.

„Ahoj, Karolíno... Lindo...“ zdraví Štěpán v zimní bundě a reflexní vestě. „Dobrý?“

„Jo,“ řekne Karolína a postaví se k němu.

„Nejdu pozdě?“ zamumlá Erik, který se zničehonic zjeví za Lindou.

„Tady to je.“

Vedoucí směny předává Cyrilovi velkou zaprášenou krabici. Ten se v ní chvíli přehrabuje a pak začne rozdávat světlice.

„V každé dvojici bude jedna. Tady se to otočí a za tohle zatáhne. Je to jednoduché. Máte i vysílačky? Bezva. Karolíno? Lindo? Naladíte je všechny na naši frekvenci? Dík. Tady! Všichni, kdo nejsou od policie, budou mít hotelové vysílačky!“

„Juž jedziemy?“ ozve se hlas, v němž Linda cítí něco, co si později pojmenuje jako „vášnivou nervozitu“.

„Ještě baterky... A brýle... Tak jdeme! Uděláme takovou rojnici a...“

Někdo už zvedl závoru a otevřel velké dveře. Cyrilova slova vzal prudký poryv větru. Vypadá to, že po pouhých pár krocích, kdy je těžké se vůbec udržet na nohou, to má několik lidí chuť vzdát. Jako první se otočí Radim. Pronese pár sprostých slov, které mu hned od rtů urve vítr, vpotácí se zpátky do haly a otřepe od sněhu.

„Kloužou mi... nejde to... nemám...“

Linda moc nerozumí, ale náhle cítí, že Štěpán, kterého držela za ruku, někde zmizel. Je chvíli oslněna světlými mihotajícími světly baterek. Za chvíli ale pokřikování i světla zmizí do tmy a do mrazu a sněhu a do burácení větru.

„Karolíno!“

Linda je ráda, když nahmátne rukáv a pak dlaň, o které nepochybuje, že patří kolegyni a kamarádce.

„Musíme tam... Ke stromům!“

Sklouznou do malé prohlubně. Nad nimi se tyčí vysoké kmeny jehličnanů, po nichž se plazí velké jazyky sněhu. Stromy naštěstí slouží jako větrolamy, takže nesnesitelný hukot a poryvy větru trochu poleví.

„Takhle nikoho nenajdem!“ ozve se Linda.

„Ztratila jsem Štěpána!“ zahuláká Karolína. „Sakra, snad se dostane zpátky!“

Linda začíná cítit strach. Sakra, měla jsem se oblíct víc! Takhle tu akorát zmrznem! Stokrát radši bych byla zpátky v hotelu, i když jsou všechny chodby tak děsivě stejné a všechny pokoje nejspíš prokleté!

„Hele!“

Tmu protne rudá záře.

„Světlice! Jak je to daleko?“

Ani jedna to nedokáže určit. Ve tmě a chaosu vánice to může být stejně tak padesát jako tři sta metrů.

„Jdem tam!“ rozhodne Linda. „Budem se držet! Pojd!“

Mají pocit, jako by šly pozpátku na jezdících schodech. Prudký poryv srazí Karolínu na koleno. Linda jí pomůže vstát a hned je další zásah srazí obě.

„K těm stromům! Ke stromům!“

„Tady jsou! Tady!“

Polské lyžařské bundy září jak neonové poutače.

„Tutaj! Pomóz nam!“

Mezi Poláky zahlédnou Cyrila. Bok po boku s Krzysztofem stojí nad jakousi tubou trčící ze sněhu. Boří široké dlaně do sněhum prokopávají se až k tělu sněžného skútru. Z tuby se vyklube konec širokých řídítek.

„Tady!“ ukazuje Cyril. „Někdo tu je! Pod tím skútre!“

Ramenatí Poláci zaberou jako jedno velké – zimními čepicemi pokryté – hydraulické rameno a prakticky jedním tahem vyprostí tělo v červené kombinéze ze sněžné propasti.

„Nedýchá!“ křičí Cyril a instinktivně zahajuje kardiopulmonální resuscitaci.

„Nie tutaj! Musimy wracać!“ ozve se.

„On i tak nie żyje!“ říká jiný hlas.

„Je mrtvý!“ křikne Karolína a zatřeše Cyrilem. „Tomu už nepomůžem! Musíme najít další!“

Tmu prořízne další světlice.

„Dobře!“ vydechne sípající Cyril. „Jdeme tam! Pojdte všichni!“

Polští lyžaři se zvednou jako jeden muž a ve své mnohem lepší obuvi vyrazí mnohem rychleji než Linda s Karolínou.

„Nesmíme je ztratit!“

„Hej! Počkejte!“

Nohy se jim boří hluboko do sněhu. Někdy se brodí až po pás.

„Zapadnem! Musíme vylézt!“

„Tady! Pojd!“

Linda se přitáhne na kovovou konstrukci a pomůže nahoru Karolíně. Zkouší mluvit do vysílačky, ale není vůbec nic slyšet. V hrozivém větru se choulí pod kruhovou konstrukcí.

„Jsme u šlepru!“ snaží se Karolína přervat vítr.

„Tady být ale nemůžeme!“ řve Linda.

Tisknou se k sobě a mají pocit, že za chvíli zmrznou. Lindu napadne groteskní myšlenka, že bude navždy u lyžařského vleku jako ledová socha.

„Máš světlici?“ zařve Karolíně přímo u hlavy. „Já jsem ji ztratila!“

„Ne!“

Linda zkouší rozcvičovat omrzající prsty.

„Někde tu musí být taková bouda!“ slyší Karolínu. „Támhle! Jo! Posviť tam! To je ona! Tak pojď!“

Z posledních sil se spustí do sněžných závějí a brodí k dřevěné boudě.

„Kde jsou dveře? Kde jsou ty dveře?!“ panikaří Karolína.

Do hučení větru práskne výstřel z pistole.

„Pojď!“

Linda pomáhá Karolíně do okna a sama se sápe za ní.

„Co to bylo?“ kucká uvnitř Karolína.

„Ustřelila jsem panty. Musíme to okno zabetonovat!“

„Tady je skříň!“

Linda schová pistoli a pomůže s robustním nábytkem. Vítr ustane, jako když utne, a obě ženy si unaveně sednou ke zdi.

„Dveře jsou zasypaný,“ podotkne Linda. „Ale tady to vypadá dobře. Do rána přežijem.“

Karolína neodpoví, ale zvedne se. Chvilí s něčím lomcuje.

„Lindo, pojď sem s tím kvérem. Ustřelíš ten zámek?“

„Šílíš? Nejsme ve filmu.“

„Takže to nejde?“

Linda se jen ušklíbne a porozhlédne.

„Radši to vypáčíme. Podej mi tu tyč.“

Linda se chvíli snaží vylomit dveře do skladu, když jí Karolína zaklepe na rameno a ukáže klíček, co našla pod pultem.

„Aha. To je ještě jednodušší.“

„Tak tohle je paráda!“

Karolína hned zapojí přímotop do elektřiny a zapne. Žhnoucí trubice za okamžik prosvítí sklad karmínovým světlem. Karolína z poličky vezme tyčinku.

„Miluju snickersky,“ komentuje s plnou pusou.

„Já mám radši marsky,“ zamumlá Linda, která se choulí u vysílačky. „Nikdo není na příjmu. Nebo ten krám nefunguje!“

„Ukaž.“

Karolína si s vysílačkou chvíli hraje. Linda se jde zatím zahřát. Z ledového mokra, které cítila všude po těle, se stává lepkavě teplé mokro.

„Už!“

Vysílačka zapraská a ozvou se hlasy.

„Tady Cyril, jste v pořádku?“

„Jo, jsme v boudě u sjezdovky. Co vy?“ přiskočí Linda.

„Jednoho jsme našli a museli se s ním vrátit do hotelu. Přechkáte tam noc?“

„Přechkáme... Ale počkej, to znamená, že dva jsou ještě venku?“

„Toho, co se svlíkl, bych už nepočítala,“ poznamená Karolína.

„Dobře, tak jeden!“

„Pokud vím, toho zatím nikdo nenašel. Ani neodpovídá,“ ozývá se Cyrilův hlas. „Ale vy už nikam nechoďte! Zůstaňte v té chatce! Brzo tam bude horská služba. Rozumíte? To je rozkaz!“

„Jasně.“

„Tak jo, končím.“

„Počkat!“ křikne Karolína. „Je tam Štěpán?“

„Kdo je Štěpán?“

„Ten barman... Vyrážel se mnou...“

„Jo, sedí tu kousek ode mě. Třese se jak ratlák.“

„Tak jo. To jsem ráda. Končím.“

„Rozumím. Uvidíme se ráno.“

Nastane ticho, rušené dorážením větru a sněhu na stěny chaty.

„Myslím, že marsky jsem tam někde taky viděla,“ řekne Karolína.

* * *

„Nemůžeš spát?“ ozve se Karolína.

„Moc ne,“ přizná Linda.

Sedí pod starými dekami. Sledují rudé pulzování přímotopu. Naslouchají zvukům plechové tabule, která se zmítá, mlátí do stěn, jako by chtěla dovnitř, a nakonec se utrhne a odletí.

„Co jste zjistili v té kuchyni?“ nadhodí Linda.

„Nic moc. Jen jsme je všechny nějak vydělili. Ale došli jsme k tomu, že to asi otrava jídlem z kuchyně nebyla. Hotel v tom bude nevinně.“

Linda se odmlčí. Kouše se do rtu a přemýšlí, jestli Karolíně říct o tajných místnostech. Někdo, kdo vybudoval takovou podivnost, přece nemůže být úplně nevinný. Sakra, nejenom Karolíně. Měla by to říct Cyrilovi a lidem z Kučerova oddělení. Ale na základě čeho by dostali povolení k domovní prohlídce? Mít tajné místnosti není samo o sobě protizákonné. Naopak, vkrádat se do nich v noci, to je regulérní trestný čin.

„Nad čím přemýšlíš?“ ozve se Karolína.

„Ale, jen tak.“

Linda si přitáhne deku a poškrábe se za uchem.

„Hele, Karolíno, nemyslíš, že Cyril něco bere?“

„Jak to myslíš?“

„Jako něco, co by neměl...“

„Jako třeba pervitin?“

Linda se odmlčí. Takhle – vyslovené nahlas – to zní děsivě a i jako prostá hypotéza zcela šíleně.

„Já nevím, něco. Má občas takové divné oči. A i ta jeho bývalá si to myslí...“

„Jo, paní Beáta si to myslí... Teda!“ zasměje se Karolína.

„Tak co myslíš?“

„Já nevím. Ale za prvé to není naše starost, dokud to má pod kontrolou, ať už to je cokoliv a jestli to vůbec je něco... A za druhé, ty bys to fakt šla nahlásit, kdybys to zjistila?“

Linda se snaží zachytit Karolínin pohled. V červeném světle vidí chladně se lesknoucí zkoumavé oči.

„Nevím, asi ne,“ odvrátí hlavu. „Dokud to má... pod kontrolou, jak říkáš.“

„Fajn.“

Je ticho. Zvuky zvenku začínají působit klidněji a skoro ukolébavě. V místnosti je příjemně teplo. Linda přepíná přímotop na nižší výkon. Žhnoucí tyče přechází do tmavších odstínů.

„Hele,“ ozve se Karolína. „Proč ses dala na policajtku?“

Linda se ušklíbne.

„Když jsem byla malá – no, bylo mi tak devět – a jezdila jsem k babičce na vesnici, tak jsem tam vyřešila záhadu. Prostě... v celý vesnici se začaly ztrácet boty. Tak jsem babičce potřela boty – takové to byly napůl gumáky, měla to na zahradu – jakousi barvou z kotelny.“

„To bylo chytré,“ směje se Karolína.

„No, a fakt jsem našla kapky a šla po nich a zjistila, že to po nocích krade jeden kocour. Děda, co se o něho staral, o tom ani nevěděl. Prostě měl pod zápražím asi tisíc párů bot.“

„Takže ses rozhodla být detektivka?“

„Ne,“ zasměje se Linda. „Já ani nevím, proč jsem se tak rozhodla. Prostě jsem podala přihlášku a vyšlo to a hotovo. Přijde mi vtipný, jak mají všichni nějakou zajímavou historku o tom, co je strašně inspirovalo a nasměrovalo tou správnou cestou, ale často mi přijde, že si to takhle propojili až potom, aby to vypadalo jako dobrý příběh. Chápeš?“

„Jo, jasně. Tak to s kocourem se nestalo?“

„Ale jo, stalo. Ale taky jsem jako malá chtěla být veterinářka a starostka a učitelka a já ani nevím, co všechno. Prostě to byla náhoda, že jsem šla k policii. A ještě větší, že se mi povedlo vystudovat tu kriminalistku.“

„Chápu. A souhlasím, že spousta lidí si ten příběh fakt vymýšlí zpětně. Aby to taky znělo víc osudově, ne?“

„Jo, možná. A co ty?“

„Mě prostě bavila chemie.“

„Takže taky žádný velký příběh?“

„No, příběh je za tím, proč jsem na kriminálce. Původně jsem totiž dělala ve firmě na léky, víš? Ale moc mě to tam nebavilo. Ale pracovala tam Zdeňkova žena, víš? Ještě, než šla do důchodu. A on tam za ní chodil a jednou říkal, že jim zrovna chybí někdo do laborky.“

„Aha, tak to je dobrý. Hele, vysílačka šumí...“

Místností se rozlehne Cyrilův hlas.

„Jste vzhůru?“

„Ještě jsme,“ odpoví Linda.

„Hele, říkaly jste, že jste u šlepru?“

„Jo, v té boudě.“

„Nevidíte tam nic?“

„Co bychom měly vidět?“

„No, my tu vidíme z okna světlici a podle vedoucího to musí být právě kousek od sjezdovky.“

„Sakra, vydrž, podíváme se z okna!“

Linda s Karolínou vstanou, shodí deky a vkročí do hlavní místnosti, kde je pult s barem, pár stolů a automat. Před oknem napravo je postavena skříň, kolem níž táhne studený vzduch. Okno ve předu je jen matně zbarvené světlem, ale přes okno ve výklenku vlevo je jasně vidět sršící světlici.

„Sakra, Cyrile, jo, vidíme to!“ křikne Linda do vysílačky. „Jdeme tam!“

„Zvažte to dobře!“

„Zváženo! Dneska už žádné mrtvoly!“

Linda odloží vysílačku, zapne si bundu a pohlédne na Karolínu.

„Myslím, že vichr trochu polevil. Půjdem tady tím oknem. Počkej, dáme ten přímotop sem, ať svítí do oken. Tak! Teď se neztratíme!“

Otevře okno a dovnitř zaduje mrazivý vítr.

„Zas tak moc nepolevil!“

„To je jedno! Je to tak padesát metrů. Pojd'!“

Seskočí z okna, dají si dlaň před tvář, rozsvítí baterky a postupují za dohořívajícím světlem. Někde vzadu, daleko za nimi, jen tuší velkou budova s mnoha okny, z nichž za jedním se do černoty bouře dívá Cyril.

„Tady!“

Ve sněhu klečí vyčerpaný polský sportovec v nezaměnitelné zelené bundě. O rameno se mu opírá na smrt bledý muž v červeném.

„Pojďte!“

Snaží se je podpírat a pomalu postupují k chatě.

„Tady musíte oknem! Dveře jsou zasypané! No, tak!“ snaží se Linda.

„Nedostaneme je tam!“ křikne zoufalá Karolína. „Musíme odházet ty dveře!“

„To je moc na dlouho!“

„Pomogę,“ ozve se slabý hlas.

Polský lyžař sbírá zbytky sil, zvedá se na nohy, prolézá oknem, nechává si podat zmrzlého záchranáře a tahá ho skrz okno. V místnosti se oba skácí na zem. Linda s Karolínou utěsní okno a hned kontrolují oba muže.

„Musíme je dostat z těch mokrých hader! Kde jsou ty deky? Dotáhnem je k přímotopu. Tak! Super! Probůh. Tenhle je jak rampouch... Ale dýchá...“

„Tady se zahřejou. Hele, podej nějaké ty tyčinky!“

Muži se rozkašlou a opřou o sebe zády. Mají na sobě několik dek a přímotop za chvíli přímo žhne. Linda s Karolínou si unaveně sednou k nim a opřou se o ně. Linda hodí ruku přes Polákova ramena a zmrzlý záchranář zas obejmě Karolínu.

„Díky,“ řekne po chvíli slabě, když si dvakrát uždibne z tyčinky. „Dej, dám si ještě.“

Ruce se mu třesou, ale za chvíli sní tyčinku celou.

„Też poproszę.“

„Tady.“

„Taky se napijte. Ale pomalu...“

„Haló,“ chrčí z vysílačky. „Jste naživu?“

„Ano,“ řekne Linda unaveně. „Potvrzuji a končím. Dobrou noc.“

Opře si hlavu o Polákovo ucho a za chvíli spí, tentokrát už jen hlubokým ozdravujícím spánkem bez jediného snu.

XI. Album hrůzy

„Jak jsme se vůbec dostaly na hotel... a do postele?“ diví se Karolína a mžourá do ranního světla.

Tedík přiběhne a začne se k ní lísat.

„Ty si nevzpomínáš? Přijela pro nás horská služba.“

„Aha. To si vůbec nepamatuju. Musela jsem napůl spát. Jak jsou na tom ostatní?“

„Řekla bych, že dobře. Půjdem se zeptat, ne?“

* * *

V místnosti nad barem a recepcí je zřízeno něco jako polní ošetřovna. Zdá se, že na starost ji má Beáta. K ruce jsou jí tři muži z horské služby. Občas prohodí pár slov s Cyrilem.

V koutě místnosti sedí bledý Viktor. Dívá se před sebe a pohybuje rty, jako by se s někým bavit. Někteří z nočních hledačů mají ošetřené omrzliny. Dva samozvaní záchranáři leží v koutu místnosti, své červené kombinézy pověšené na topení. Karolína se rozhlíží, patrně po Štěpánovi, ale ten v místnosti není.

„Tady jste!“ volá blížící se Cyril. „Měly jste náročnou noc!“

„To teda! Jak jsou na tom ti, ehm, záchranáři?“

„Jeden umrzl,“ řekne Cyril bez rozpaků. „Horská služba ho našla až ráno. Měl jenom trenky, ponožky, čepici a triko.“

„To mě mrzí,“ řekne Linda a znovu pohlédne k odpočívajícím mužům, mezi nimiž je i ten, kterého v noci zachránily. „A další?“

„Rozdělili se. Jeden chtěl odjet na skútru, ale ten na něj spadl.“

„To je ten, kterého jste vyhrabali...“

„Jo. Dalšího chvíli potom našel Bartek a vystřelil světlici. Poslal jsem pár chlapů, aby ho dovedli na hotel. My jsme se vydali hledat vás. Ale zase jsme se rozdělili. I s Bartkem, kterému jsem dal svou světlici No, a nakonec, kdo ví jak, našel Bartek i posledního, který přežil, protože si udělal nouzový bivač ze dvou pláštěnek. Chtěli dojít do hotelu, ale zase zabloudili, a když jim docházely síly, tak zapálili světlici.“

„A to už byli naštěstí kousek od nás... No, mohlo to dopadnout ještě mnohem hůř. Co jsou vůbec zač?“

„Nějaký spolek turistů a dobrodruhů. Loni v létě našli v lese ztracené rakouské dítě. Od té doby o sobě psali na internetu, že zachraňují lidi za jakýchkoliv podmínek. Točili videa o přežití na... jak to bylo... tik tak?“

„Tik Tok?“

„Jo. Asi jo. Ani nevím, co to je... Každopádně to zas takoví experti na přežití asi nebyli. Zatraceně, vyrazili do vánice v pletených svetrech od babičky a obyčejných bundách.“

Cyril se poškrábe na bradě a ohlédne směrem k Beátě.

„Tak my asi půjdeme na snídani,“ řekne Linda. „Karolíno?“

Karolína je duchem nepřítomná. Zkoumá Cyrilův obličej a cosi si šeptá pro sebe.

„Karolíno, jdeme na snídani?“

„Jo... Jasně, jdeme.“

* * *

„Tak já nevím,“ řekne Karolína a napije se kafe. „Přijde mi, že měl dilatované zorničky. I mluvil tak nějak... jinak. Jiným tónem.“

„No, vidíš.“

Karolína pokrčí rameny.

„Hlavně, aby ta bouře polevila. A aby už nám nepřibývala těla.“

Linda chvíli mlčí. Hraje si se skleničkou s džusem.

„Hele, mám pocit, že mě někdo přepadl včera v sauně.“

„Cože? Fakt? Proč jsi o tom nikomu neřekla?“ vytřeští Karolína oči.

„Myslela jsem, že to byl sen. Vlastně si pořád nejsem jistá. Přišlo mi, že mi někdo chce píchnout něco do ruky. Strčila jsem do něj, spálil se o kameny a utekl.“

„Ukaž mi tu ruku.“

Linda si vyhrne rukáv.

„Nic tam nevidím.“

„No, právě. Ale ještě v noci jsem si tam nahmatala citlivé místo. Tak já nevím. Měly bychom nosit pistole.“

„A vidělas mu do tváře?“

„Ne, vůbec. Ale přišlo mi, že to je muž. Nebo... já nevím.“

„Hm?“

Linda pokrčí rameny a poklepe lžičkou vršek vajíčka.

„Já nevím,“ zopakuje. „Možná to nebyl chlap. Hele, Beáta je anestezioložka?“

„Ty chceš říct, že tě přepadla ona?“

„To přímo ne, ale hned po chvíli seděla vedle mě.“

Karolína zakroutí hlavou.

„To chceš snad i říct,“ začne pomalu, jako by vážila každé slovo. „Že je Beáta tím naším sériovým vrahem?“

„Já nevím... Co když – hypoteticky – jo?“

„Dobře, ale proč by zabíjela Budínského a Tomáškovou? Není mezi nimi žádná spojitost. Přes rodinu, práci, zájmy, přes cokoliv. Jenom oba rádi lyžovali, ale to se takhle v Beskydech dá říct o kdekdo. Spojitost s Beátou nebude taky žádná.“

„Co když to jsou náhodný oběti? Třeba jen chce ublížit Cyrilovi, který to musí vyšetřovat?“

„No, nevím, zní mi to divně,“ řekne Karolína a nasype si lupínky do jogurtu. „A to myslíš, že má prsty i v té mumii ve sklepě a Fiedlerovi pomohla zabít Hejduka?“

„Nic si nemyslím, byl to jen takový nápad. Pravda je, že nemáme pořád vůbec nic. Hele, naši studentíci...“

Skupina terciánů přijde halasně do jídelny. Za nimi dvě učitelky a Erik, který se trochu omluvně podívá směrem k Lindě.

„Mně ten učitel přijde sympatický,“ ušklíbne se Karolína.

„Nech toho, prosím tě.“

„Hele,“ nadechne se Karolína. „Něco jsem si nechala na recepci vypsát.“

Linda se podívá na řadu čísel.

„409, 509, 311, 605, 503, 611, 109, 409, 109, 607, 509, 709, 111, 509... Co to má být? Vůbec tomu nerozumím. To jsou čísla pokojů?“

Karolína klepne prstem na papír.

„Jsou to čísla pokojů, ze kterých byly evidovány stížnosti od doby, co jsme tady. Na zimu, na hluk nebo podivné zvuky, na nevolnost z jídla po večeři. Některé pokoje si stěžovaly opakovaně: 409, 509 a 109. Na 409 bydlel Fiedler. Představ si: než zavraždil Hejduka, byl si postěžovat, že mu nefunguje topení. Na pokoji 509 bydlí jedni z těch podivnů v kostkovaných košilích. Víš, koho myslím? Tvrdili, že kuřecí bylo napůl syrové a že jim po večeři bylo blbě. Na 109 bydlí školačky. Čtyři holčiny. Stěžovaly si učitelce, že je po večeři strašně bolela hlava a nemohly dýchat.“

Linda jí vajíčko, přikusuje krajíc chleba a upírá oči na papír s čísly.

„Takže problémové pokoje. Nebo si ostatní jen tak nestěžují.“

„Pracujme s tím, že se na těchto pokojích něco děje,“ řekne Karolína. „A hádej, kde jsme našli mrtvoly. Budínský byl na 605. Manželka si den před jeho smrtí stěžovala, že v pokoji slyší něco jako... cituju: hlasy ve zdi. Vedoucí tam osobně zašel, zaklepal na vedlejší pokoj 607, poprosil rodinu, co tam bydlela, aby nenechali hrát si děti v noci u stěny. Zdánlivě vyřešeno.“

„Tomášková umřela na pokoji 709,“ připomene Linda. „Ten tady máš taky.“

„Ano,“ kývne Karolína hlavou a mrkne se do poznámek. „Zase stížnost na zimu. Pár hodin před smrtí. Hele, s Cyrilem jsme našli, kde bydlel Svoboda. Pokoj 601.“

„To tady není,“ řekne Linda. „Třeba si jen nechtěl stěžovat. Třeba ani neumřel na pokoji, ale v tom sklepe.“

„Stejně jsme jeho pokoj prohledali. Nic zvláštního. Jen staré fotky a pár knížek.“

„A dál?“

„Dále Hejduk, pokoj 501. Taky si nestěžoval.“

„Jasně,“ řekne Linda. „Ale tam už víme, že ho zabil Fiedler. Nebo Fiedler s někým. Ale tak, shrňme si opakující se motivy: podivné zvuky, nevolnost z jídla, zima, bolesti hlavy a špatné dýchání.“

„Až na ty zvuky, pokud by to nebyly halucinogeny, by to všechno mohly být otravy. Což by odpovídalo těm stopám po barbiturátech.“

„Já nevím,“ zakrouť hlavou Linda. „Možná je to nesmysl. Ta čísla pokojů mi nedávají žádný smysl. Proč by se ty divné věci stávaly na tak nahodilých pokojích? A proč by občas potom někdo umřel a jindy ne?“

„Třeba ta čísla nejsou nahodilá. Víš, jak to bývá, Lindo... možná jsme už měli nápovědu k tomu všemu na očích, ale nevšimli jsme si jí.“

„Řešilas to všechno s Cyrilem?“

„Jo.“

„A nic?“

Karolína pokrčí rameny a odloží prázdnou misku stranou. Dopíjí si kafe.

„Kde bydlel ten Viktor, o kterého se Beáta stará?“ zeptá se Linda po chvilce, když si trochu srovná myšlenky v hlavě.

„Na 603. Jo, hned vedle Tomáškové. Ale v době její smrti byl prokazatelně v péči Beáty.“

„A Beáta?“

„Celá jejich familie je na 413. Přímo nad Cyrilovým pokojem. Žádná stížnost.“

„Hm.“

Linda si říká šeptem čísla z papíru.

„Podívej, střídají se čísla pod 500 a nad 500. Aha, tak už ne... Střídalo se takhle jen prvních šest čísel.“

„No, chytáme se každého stébla,“ řekne Karolína. „Ale dokud nemáme nic lepšího, tak není žádný nápad úplně k zahoezení, že? Hele, půjdu to ještě trochu dospat...“

„Jasně, zatím.“

Linda zůstane u stolu sama. Chvíli pozoruje děti a Erika, který občas mrkne jejím směrem. Pak se zas věnuje číslům.

„Všechna jsou lichá,“ zašeptá. „Ale proč?“

Poklepe na papír prsty.

„603 a 601 jsou vedle sebe,“ zamumlá. „Takže lichý pokoje mají okna směrem ke sjezdovce... A sudý k lesu. Hm. To je na nic.“

Schová papír do kapsy a vytáhne mobil. Bezděčně přitom koukne na velká okna, za kterými je pořád bílá spoušť. Píše do řádku vyhledávače: „merkur doba obehu“.

Mám tam vůbec chodit? Mám riskovat? Co když se to provalí? Na druhou stranu... co když je v tom všem hotel opravdu zapletený? Co když je na konci všech těch tajných místností ten klíč k záhadě. Jak to říkala Karolína? Možná jsme už měli náповědu na očích? Možná... Ale možná mám teď před sebou jenom cestu k náповědě. Půjdu po ní?

„Co to počítáš?“ zeptá se Cyril, zívne a přisedne s velkým hrnkem lógrového kafe.

Linda se na zlomek sekundy zastydí, když provede skoro kouzelnický trik a zamění papír, na který psala oběhy planet, s tím od Karolíny. Ten mlčky posune před Cyrila.

„Jo, tohle,“ ušklíbne se on. „Taky jsem se v tom snažil najít smysl. Jenom vím, že jsou to všechno liché pokoje, takže...“

„Takže mají okna na přední straně hotelu,“ dodá Linda rychle a spokojeně se zazubí.

„Přesně.“

„Myslíš, že se tady v hotelu děje něco divného?“ řekne Linda po chvilce.

„To je asi jasné, otázka je, jestli za to může hotel, nebo někdo jiný.“

„Já mám z toho hotelu divný pocit.“

„To není divu.“

„Když jsem šla včera ze sedmého patra dolů, měla jsem pocit... jako několik déjə vu. Jako bych procházela tím samým patrem a to mě nechtělo pustit dál.“

„No... všechna patra vypadají stejně,“ řekne Cyril pomalu.

„Jo. Asi z toho blbnu.“

„Bylo toho na tebe hodně,“ řekne Cyril skoro s otcovskou laskavostí a Linda si v tu chvíli všimne podivných pohybů jeho očí. „Měla by sis dneska odpočinout. Stejně je bouře a my nemáme žádná další vodítka.“

„Jo, asi půjdu. Uvidíme se pak.“

* * *

Linda zastaví před pokojem 315, v němž bydlí s Karolínou. Rozhlédne se. Po levé ruce má už jen malou terasu na boku chodby. Jejich pokoj je v řadě poslední. Po pravici má pokoj, ve kterém po Zdeňkově odjezdu spí už jen Cyril. Dveře nejsou dovřené. Ale Cyril musí pořád sedět dole, přece se nemohli minout. Nebo mohli? Jela výtahem. Kdyby Cyril běžel po schodech, tak by ji mohl předstihnout. Ale proč by to dělal?

„Cyrile?“

Žádná odpověď. Jde opatrně ke dveřím a strčí do nich. V pokoji je nepořádek a zatuchlý odér, ale je prázdný.

„Tak jo, jen nakouknu.“

Nemusí ani dlouho hledat. Hned u postele ucítí nezaměnitelné aroma a v šuplíku najde pytlík marihuany. Hned vedle léků a malé placatky s rumem. Linda není odborník, ale má pocit, že taková kombinace by mohla vyvolat i schizofrenii.

„Je to všechno?“ zamumlá a zběžně hledá dál.

Pod zmuchlanými kalhotami je malá knížka v koženkové vazbě. A v ní fotky. Tělo bez hlavy. Tělo bez rukou, vedle něj sekera. Tělo ve sklepě, celé od krve a na hromadě uhlí. Zase tělo.

„Moje první případy.“

Trhne sebou. Vůbec ho neslyšela přicházet. A teď tady stojí, ve dveřích, oči zlověstně temné. Cyril přistoupí k ní. Vezme si album a hodí jej na postel.

„Možná je to divné, ale nechávám si fotky z vyšetřování na památku. A jako memento, že žijeme ve hnusném světě. Jo, je to děs. Ale já v tom hlavně vidím ten úspěch. Že jsem ty případy rozlouskl. Že jsem byl co k čemu. Jako bych nechával trofeje z bestií, co jsem skolil.“

Linda není schopna odpovědi.

„Můžeš mi říct, co tady děláš?“

Poslední dobou se Cyril choval vlídně, ale jako by celá ta slupka bezezbytku spadla.

Musím kápnout pravdu.

„Hledám tady, ehm, drogy. Beáta se bála, že něco bereš... berete... eh. Omlouvám se.“

Cyril se tváří jako socha.

„A ven.“

Linda nervózně přešlápne.

„Říkám ven.“

„Jo... už jdu...“

Na chodbě se cítí jak politá horkou vodou. Cyril se ještě zastaví ve dveřích.

„Uvědom si, kdo je tady tvůj nadřízený. Beáta to není.“

Nepráskne s nimi. Jen tiše cvaknou. Ale vyjde to na stejno.

„Potřebuju panáka,“ oznámí Karolíně jako fakt, o kterém se nediskutuje. „A dvojitého.“

* * *

„Takže se mi zdálo, že chodby nikde nekončí,“ vypráví Linda, dívá se směrem k policím s flaškami a jakoby přitom do prázdna. „Všude ta růžová... nebo spíš lososová tapeta. No, a já jsem šla tou chodbou a byly tam různé odbočky, ale vedlo to tak nějak... pořád dál. Bez konce.“

„To se ti zdálo o backrooms,“ řekne Štěpán a postaví před ní modrý drink.

„Hele, nalij si taky něco.“

„Jasně. Počkej.“

Sklenky cinknou – dalo by se říct – docela smutně.

„Co jsou backrooms?“

„To je taková creepypasta.“

Linda se navzdory špatné náladě nahlas zasměje.

„Co je?“

„Nic. Jen že už si taky přijdu stará. Ehm, co je... creepypasta?“

„Prostě...“ Štěpán se poškrábe na hlavě. „Strašidelná historka na netu.“

„A to je strašidelná historka o nikdy nekončících chodbách?“

„Jo,“ kývne Štěpán hlavou a opře se o pult s kávovarem. „Ale o to ani tak nejde, že nikdy nekončí. Nebo jo, jde... protože si člověk přijde zoufale ztracený. Ale není to ten důvod, proč je to tak děsivé.“

„Tak proč?“

„To ta prázdnota. Lidi se cítí divně v místech, které jim přijdou povědomé a jsou vždycky plné lidí, ale najednou je v nich úplné ticho a prázdno. A místo toho, aby měly východ, se jen opakují a kroutí dál a dál.“

„Nedávno jsem měla takový divný pocit tady, z bazénu. Když všichni odešli a kdosi omylem zhasl hlavní zářivky.“

„Tak vidíš. Ještě drink?“

„Jo, proč ne.“

„Tady je. A s tím Cyrilem si nelam hlavu.“

Linda se zatváří kysele.

„Je to moje blbost. Každýho poslechnu a strkám nos, kam nemám.“

„Však o nic nejde, ne?“

„Jde o hodně,“ zamručí Linda. „Je to koneckonců můj šéf. Hm. Co už s tím teď nadělám.“

„Ale tu záhadnou chodbu chceš pořád pokořit, ne?“

„Já nevím, k čemu to? Další průsery. Nakonec mě vyhodí, a to ještě budu ráda.“

„Vím, že ti to nedá. Určitě na to pořád myslíš.“

Linda poklepe prsty na barovou desku. Rozhlédne se. Cítí se nervózní. Jako by v zšeřelém baru, za už zvednutými židlemi, byly nějaké vyzábělé bytosti.

„Prý ses Karolíně ztratil ve vánici.“

„Na chvílku jsem ji pustil, abych se vymotal z větví. A pak nás to odtrhlo.“

Linda se na chvíli odmlčí.

„Chodíte teda spolu?“

Štěpán se ošije. Tak přímou otázku asi nečekal.

„Myslel jsem, že už jsme to vyřešili...“

„Tak mi odpověz.“

„Jo. Strávili jsme spolu celé odpoledne. Ale prostě chodí brzo spát, tak se taky bavím s tebou. Jenom tak, přátelsky...“

„O to nejde.“

„Tak o co?“

„Nechci, abys jí ublížil,“ řekne Linda pomalu a tišším hlasem. „Mám ji ráda a nechci, aby se to stalo, chápeš?“

„Ale proč bych...“

„Tak nějak to cítím.“

„Myslím to s ní vážně.“

„Dobře.“

„Nebudu tě o tom přesvědčovat.“

„Tak to nech být.“

Linda si povzdechne a dopije další koktejl.

„Půjdu spát,“ řekne těžce.

„Takže dneska nechceš...“

„Ne.“

„A jindy.“

„Ne. Nebo...“

Linda se odmlčí a zas podívá stranou, jako by ve stínu v rohu místnosti někdo stál.

„Nebo uvidím. Fakt teď nevím.“

„Dobře. Dobrou. A ať se ti zdá něco hezčího.“

„Hm, díky. Dobrou.“

Jde kolem oken, kterými lomcuje bouře. Pokračuje po schodech a chodbou. Chvíli jí připadá, že je zas v labyrintu s nemožnou tapetou. A že se něco dívá.

Když odemkne dveře, uslyší tiché oddechování Karolíny, umyje se, převlékne a ulehne a pod ruku jí vklouzne malé kotě, pocítí, jako by se zdi labyrintu bortily.

Zavře oči. Pomalu dýchá.

Usíná.

XII. Počítání sekund

Linda ve tmě zachytí Štěpánovy oči.

„Vyspala ses trochu?“

„Moc ne.“

Stojí přede dveřmi a jako by sbírali odvahu.

„Proč ne?“

„Mám noční můry. Někdy, i když jsem vzhůru.“

„To mě mrzí.“

„To je z toho, jak málo spím. A jak piju ty tvoje modré laguny a jak pořád chodíme sem.“

„Ale všechno sis to sama vybrala.“

„Já vím. Tak pojď.“

Hned za dveřmi sebou Linda polekaně trhne.

„Co je?“

„Jako by... To nic.“

Neřekne, že měla pocit, jako by na druhém konci apartmánu někdo stál. Vlastně už ani neví, co je bdění a co sen. V hotele obklíčeném bouří se to všechno mísí v jednom strachu, alkoholem a nemožnými tapetami prodchnutým očištěm.

„Tak jdem.“

Po zadání kódu se ocitnou v první místnosti. Linda zvedne ruku k symbolu slunce, ale Štěpán ji zastaví.

„Počkej...“

„Proč?“

„Musíme to promyslet.“

„Mám to promyšlené. Dívej.“

Vytáhne z kapsy papírek. Štěpán se k němu skloní a přimhouří oči.

„Počkáme 88 sekund... A potom co? Venuše obíhá, hm, 225 dní...“

„Ano,“ kývne Linda hlavou. „Ale my nebudem čekat dalších 225 sekund.“

„Proč ne?“

„No, dávalo by mi, že stiskem toho sluníčka se spustí oběhy všech planet. Takže Venuše bude mít už 88 oběhnutých a nám bude do okna k projití dál zbývat... hehe, tady to mám spočítané. 137 sekund.“

„Fajn, zapnu na mobilu stopky.“

„Dobře, tak jdem.“

Štěpán se nervózně ošije a znovu Lindu zastaví.

„Ještě jedna věc mi nesedí.“

„Povídej.“

„Tady máš, že Jupiter by jakože oběhl za 4380 sekund.“

„Jo.“

„Ale to je přece o dost víc než hodina. Pochybuj, že by Březovský čekal hodinu, než se dostane až na konec. Jednou jsem ho tam viděl jít a vrátil se a neuplynulo ani dvacet minut.“

„Tak možná tam nejsou všechny planety.“

„Nebo to nejsou sekundy.“

Linda se ušklíbne.

„A možná to je celé nesmysl, na který jsme se upnuli bez jedinýho důvodu. Jenom mě napadl, nic víc.“

„Třeba to tak je, ale znělo to docela logicky. Koneckonců, mám pocit, jako by ve zdech byl nějaký hodinový stroj. Ty zvuky... Musí to být něco s časem!“

„Fajn, taky si myslím. Navíc, jiný nápad stejně nemáme, tak to zkusme. Hele, stačí, když necháš ty stopky jet a půjdeme vždycky v tyhle časy dál.“

„Tak to zmáčkní.“

Linda zatají dech a zmáčkne symbol slunce. Ozve se mechanismus ve stěnách, cvakne a oni projdou do místnosti se stříbrným kotoučem.

„Připrav se...“ řekne Štěpán přidušeně. „Osmdesát pět, osmdesát šest, osmdesát sedm... Ted!“

Linda na chvíli zaváhá, ale když tlačítko zmáčkne, průchod se otevře. Oba si viditelně oddechnou.

„Asi je tam nějaká tolerance. Třeba pět sekund,“ podotkne Linda, když vstoupí do další místnosti, která je zbarvena do žluta a přesně podle očekávání jí vévodí velký žlutý kotouč Venuše.

„Ale radši se už nezdržujme.“

Další dvě minuty se zdají nekonečné, ale zároveň jako by si nechtěli ani dovolit pořádně místnost prohlédnout ze strachu, že příležitost prošvihnou. Jen povrchně si prohlíží velký tvar planety, koberce, oltář a pozlacené sloupky.

„Tak jo... Tři sta šedesát pět!“

Rozechvělou rukou stiskne tlačítko. Mechanismus se pohne a pustí je do místnosti plné modré a zelené záře.

„Země!“ vydechne Štěpán.

Z místnosti jako by na ně dýchla hřejivá a povědomá atmosféra. Jako by ve zdech slyšeli zurčení vody a údery křídel mořských ptáků.

„Máme přes pět minut,“ řekne Štěpán a opře se o zeď. „To je šílené, že?“

„Naprosto nechápu... proč...“ řekne Linda a prohlíží si imitace lián z plastových trubiček s matně zelenými led světýlky. „K čemu tohle všechno Březovskému je?“

„Milionáři jsou divní,“ pokrčí Štěpán rameny. „A miliardáři ještě víc.“

„A on je co z toho?“

„Nevím... ale zjevně si neužívá na jachtách, modelkách a koksu.“

„Co když má nějakou sektu?“ řekne Linda zamyšleně.

„Napadlo mě to.“

„Sleduješ čas?“

„Jo, vydrž.“

„Víš, co si myslím?“

„No?“

„Že už bude jenom Mars a konec, budu v cíli. Sám jsi to říkal: jinak by jeden průchod trval mnohem déle. Pokud nemá Březovský zkratku.“

„Ale pro koho by pak bylo tohle všechno?“

Štěpán se přikrčí v kolenou.

„Připrav se. Tak... šest set osmdesát sedm. Sakra! Není to cíl!“

Jsou v úzké místnosti s rudým světlem a siluetou planety Mars. Hřejivá atmosféry Země je pryč, místo ní cítí cizost a nepřátelství. Podél zdi jsou tepané předměty z kovu, většinou ve tvaru pochodní či zdobných obrazců.

„Aha, tak co teď?“ poškrábe se Linda za uchem a podívá na papírek. „Museli bychom počkat dalších tři čtvrtě hodiny na oběh Jupiteru.“

„Aha, a co když ten nebude poslední?“

Linda si pozorně prohlíží zdi. Naslouchá. Místy jako by zachytila jemné tikání. Obří hodinový strojek se jim vysmívá.

„Tak já si sednu,“ řekne Štěpán a uvelebí se v koutě.

„Fajn.“

Usadí se naproti něj.

„Hlavně neusnout.“

Linda se ošije.

„Dovedeš si představit, že by nás tu někdo načapal? Třeba nějaký šílený sektář? Nebo přímo Březovský?“

„Nebo tvůj šéf... Cyril.“

„Hm, jo. Nebo ten.“

„Pořád jste se neusmířili?“ nadhodí Štěpán po chvíli.

„Já nevím. Chtěla jsem se omluvit. Zkusila jsem to.“

„A?“

„A řekl, že dobrý, ale nějak jsem tomu nevěřila.“

„To chce čas.“

„Ale my tu nemáme čas,“ povzdechne si Linda. „Každou chvíli nová mrtvola. Už jsou čtyři. A to nepočítám ty chudáky, co zmrzli ve sněhu.“

„Karolína říkala, že když se vyptávali v kuchyni, byl Cyril docela ostrý.“

„Jo, to asi dovede. A někdy to je třeba.“

„Snad jste si fakt nemysleli, že hotel dává lidem do jídla jed?“

Linda se ušklíbne a rozhlédne okolo.

„Přijde ti snad, že je v tomhle hotelu všechno úplně normální?“

„To asi ne. Hele, jsem rád, žes nakonec přišla.“

„Chci tomu přijít na kloub.“

„A o Karolínu se nemusíš bát. Dneska jsme byli plavat. Je v pohodě.“

„Jasně. A vůbec se nediví, že jsme zrovna my dva celou noc pryč.“

„Bude si myslet, že popijíme v baru.“

Linda se zasměje.

„A to nežárí?“

„Já nevím, mně říkala, že ne. Proč se nezeptáš ty?“

„Zeptám,“ odtuší Linda potichu.

„Anebo o tom vůbec neví. Je už dost po půlnoci a víš jak chodí brzo spát.“

Minuty se vlečou. Chvíli se baví, chvíli si hrají s mobily. V místnostech prakticky není signál. Konečně ubíhají poslední minuty a oba zneklidní.

„Teď vidíme,“ řekne Štěpán. „Tak... jdem!“

Ozve se cvaknutí a ze stěn cosi jako tiché zapadnutí zámků. Průchod dál je pro ten den uzamčen.

„Sakra!“ zakleje Linda.

„Možná máme špatné číslo...“ poškrábe se Štěpán za uchem. „Anebo dál opravdu není Jupiter.“

„Jo, ale to už se dneska nedozvíme.“

„Asi ne.“

Linda si povzdechne.

„Ta bouře za chvíli skončí, a jestli sem přijede Březovský, budeme mít po srandě.“

„To jo.“

„Jenže... ona to není jen sranda,“ řekne Linda po chvíli. „Nechci to zatím říct Cyrilovi ani Karolíně, ale prostě mám tušení, že tady na konci těch tajných místností bude nějaký klíč k tomu všemu, co se tu děje.“

„Tak pojď, než nás to tu uzavře.“

„Jo, zkusím se trochu vyspat.“

„To bys měla.“

* * *

Je ráno.

Linda má kruhy pod očima, hraje si s kočkou a pozoruje Karolínu, která si brouká písničku a hledí do mobilu.

„Co Štěpán, Karolínó?“ zeptá se trochu ochraptělým hlasem.

„Co s ním? Chodíme spolu. Je to fajn.“

„Jo?“

Karolína kývne hlavou a tváří se docela spokojeně a bezelstně.

„Dneska půjdem do sauny. Přidáš se?“

„Tam se mi zrovna nechce.“

Karolína odhlédne od mobilu.

„Hele, Lindo, mně nevadí, že spolu kecáte u baru, když spím. Věřím mu. A ještě víc pak věřím tobě. Ty bys mi přece nelhala, ne?“

„Asi ne.“

„A zamlčela bys mi něco?“

„Něco možná jo, ale že se mi Štěpán chce dostat do kalhot, to bys věděla okamžitě, to mi věř.“

„Tak jo. Co Ted?“

„Má hlad.“

„Tak já něco koupím na recepci. Hele... nezdá se ti, že ta bouře polevuje?“

Linda si stoupne – pořád s kočkou v dlani – vedle ní. Vločky vrážející do okna jako by opravdu zpomalovaly. Jako by vychládal strašný vztek vánice, která se chce přes stěny a okenní tabulky vlámat do hotelu a potrestat vše uvnitř.

* * *

„Lindo!“

Promne si oči, otočí se a pohlédne unaveně na klusajícího muže. Na tebe mám tak teď náladu!

„Zítra bude po bouři. Budeme odjíždět,“ řekne Erik. „Pro některé si rodiče přijedou přímo sem. Prý tu bude i plno policajtů a záchranářů a možná se hotel i zavře.“

„Aha, to ani nevím.“

„Tak,“ Erik přešlápne. „Asi se budem muset rozloučit.“

„Asi jo.“

„Co to piješ každý večer za drink?“

„Já? Eh, myslíš modrou lagunu?“

„Jo, modrá laguna! Tak to si dáme večer, ne? Na mě!“

„Hm, dobře.“

Linda dál Erika neposlouchá. Sleduje Cyrila, který si nabírá snídani a jde k nim. Usedá ke stolu, pozdraví je, ale jako by tam nebyl, nebo jako by na ně schválně hleděl z obrovské výšky a přezíravě. Lindu trpce napadne, že Karolína, na kterou je – zdá se – taky naštvaný, je v tom všem úplně nevinně.

„Hele,“ ukáže Karolína, když Erik odejde. „Mám další pokoje, ze kterých přišly stížnosti. Přesněji byly včera tři: ze 407 si jeden Polák stěžoval na páchnoucí topení. Dále rodina se třemi dětmi z pokoje 611. Skoro všichni zvraceli někdy během odpoledne. A nakonec říkala jedna z učitelek, že ty malé holky ze 109 měly zas bolesti hlavy.“

„109,“ zamumlá Linda. „To už je potřetí, ne?“

Cyrl je bedlivě sleduje, poslouchá každé slovo a je vidět, jak nad tím usilovně přemýšlí. Nakonec si však odfrkne, vezme talíř s hrnkem a jde k pultu pro špinavé nádobí.

„Do všech pokojů jsem osobně zašla se správcem. Nic zvláštního,“ řekne Karolína a pořádně se napije kafe. „Co si o tom myslíš?“

„Asi poltergeist, co si tahá čísla pokojů z klobouku.“

„Lindo, máme tu mrtvé, snažím se to brát vážně...“

„Promiň,“ promne si oči a odkašle si. „Jsem nevyspaná. Mívám noční můry. Nevím, co říkám.“

„Měla by sis dát taky oraz. A tím nemyslím do jedné ráno chlastat.“

„Hm, jo.“

„Pojď s náma do té sauny.“

„Prosím tě. Asi budu koukat, jak se tam muchlujete.“

„Jo, jasně, přesně to chodíme do sauny dělat.“

„Stejně nepůjdu. Budu... přemýšlet nad těmi čísly.“

„Tak jo. Jak chceš. Uvidíme se pak.“

* * *

„Dneska už to musíme rozlousknout,“ řekne Linda povzbudivě, když se Štěpánem zase vstoupí do temného apartmánu. „Bouře za chvíli skončí, bude to tu samý policajt... a navíc mi z toho začíná solidně hrabat.“

„Jaký byl večer s učitelem?“

„Nejdřív v pohodě. Kupoval mi drinky.“

„Tak to jo.“

„Pak to na mě vybalil. Panebože, bylo mi trapně. Vždyť tam měl ty svoje študáky. Přišli si tam pro žvýkačky a koukali, jak se na mě sápe.“

„Tak sápe?“ zasměje se Štěpán.

„Jo, neviděls to?“

Linda se najednou rozesměje.

„Zkoušel asi nejtrapnější trik.“

„Dělal zkroušeného umělce?“

„Ne, dělal, že zívá a protahuje se a pak mi strkal ruku kolem ramen.“

Štěpán se tlumeně řehťá, když zadává kód od tajných dveří.

„Máš dneska nějaký nápad?“ řekne, když se zastaví nad obrysem slunce.

„Vlastně mám,“ řekne Linda a ukáže Štěpánovi na mobilu stránku z Wikipedie.

„Ceres,“ přečte Štěpán.

„Jo, Ceres,“ klepne Linda na displej. „Trpasličí planeta mezi Marsem a Jupiterem. Obíhá 1682 dní. Což pro nás znamená asi 28 minut na celý průchod.“

„Tak to pořád nesedí.“

„No, říkals, že to Březovský zvládl do půl hodiny. Ale cesta zpátky nejspíš bude mnohem rychlejší, ne? Cestou zpátky je všechno otevřené. Takže to vychází.“

„Tak potom asi jo. Zmáčkneš to?“

„Za to přijdu do pekla,“ odtuší Linda. „Do pekla pro špatný policajty.“

O půl hodiny později se opírají v místnosti s velkým Marsem o stěnu a čekají na správný okamžik.

„Takže teď,“ skoro zachraptí Štěpán, Linda stiskne tlačítko, ve stěnách cvakne a průchod se otevře.

Stříbrný kotouč v další místnosti, která je zatím ze všech největší, připomíná Měsíc nebo Merkur. Štíhlé sloupky jsou zlaté, bílé i stříbrné a místností pulzuje příjemně uklidňující světlo.

„Podívej,“ zašeptá Štěpán a Linda se otočí k protější zdi, do níž je vestavěná velká vitráž, kterou zezadu prosvěcují pulzující zářivky.

„Co to, k čertu, je...“ zamumlají její rty.

Ze skleněných polí vystupuje výjev dívky s rozevlátými vlasy, bosky kráčející po zoraném poli. Roztahuje ruce dlaněmi vzhůru. Její ústa se smějí a čelo září.

„Patrně Ceres, bohyně úrody,“ řekne Štěpán a jako by ho na chvíli přemohla posvátná úcta.

„Ale ona má...“ začne Linda.

„Ano, má.“

Lindě přeběhne mráz po zádech.

Bohyně Ceres má jedno oko zelené a druhé modré. A má snědou pleť a úzké rty a Linda jako by se viděla v podivně groteskním zrcadle, ve výjevu napůl z noční můry.

„Pojďme pryč,“ zašeptá a rozbuší se jí srdce.

3. část

Přiznání

XIII. Pálení v krku

Prsty doklepou, melodie odezní a Cyril nechá dlaň volně viset.

Beáta se usměje a schová mobil. Viktor ztěžka zavírá a otevírá oči. Jako by chtěl usnout, ale jeho spánek pořád narážel na nějakou bariéru.

„Bože, jsme strašně staří. Janis Joplin.“

„O tom mi povídej,“ řekne Cyril se zívnutím. „Ale je to škoda.“

„Co?“

„No, my.“

„Celé ty roky a pořád na to myslíš.“

„Celé ty roky jsem žil svojí prací, ale ta už se mi taky vzdaluje.“

„No, vidíš,“ řekne Beáta a pohlédne stranou. „A o tom to je. O tom vzdalování. Člověk by řekl, že když něco máš dlouho, tak ti to bude pořád bližší. Ale spíš je ti to cizější, protože ti to přestane připadat zajímavé a ztratíš zájem.“

„Hm, jo. Asi.“

„Víš, jak umřela?“

„Kdo?“

„Janis Joplin.“

„Mladá.“

„Ale jak?“

„Co já vím? Ufetovala se? Co s tím?“

„Nic.“ Beáta se protáhne. „Půjdu za dětmi.“

„Jo. Pohlídám Viktora.“

Beáta zkontroluje ležícího muže.

„To asi nemusíš. Zajdu za ním ráno. Měl by se vyspat.“

„To já taky.“

„Tak dobrou.“

* * *

V hotelových chodbách Cyril špatně odbočí a na chvíli ho přepadne úzkost, jako by měl zabloudit. Posadí se na pohovku v mezipatře. Zhluboka dýchá.

Zvoní mobil.

„Tady Šesták. Ano, díky. Aha... to dává smysl. Tak mi to pošlete mailem, jo? Díky.“

Pokračuje do schodů. Fiedler popsal, jak mu Hejduk zavařil, když odkryl jeho dotační podvod. Dává to smysl.

Na pokoji prochází zprávu a přeposílá ji Lindě s Karolínou. Hází mobil na postel a sedá si vedle něj. Místnost je nepříjemně prázdná.

Byl bych rád s Beátou.

Balí si jointa trávy. Zapalovač. Plamen. Potáhne a zavře oči.

* * *

Ranní paprsky se snaží marně proniknout zuřivou vichřicí. Cyril si šel dát cigaretu, když do něj doslova vrazí uklízečka.

„Pane poručíku! Pane poručíku!“

Ani nemusí nic říkat. Z nepříčetných očí se dá číst jako z knihy.

„Je tam! Další mrtvola! Leží pod stolem! Tak nějak divně... Ježíši, to jsem se lekla, to je něco fakt hroznýho!“

„Klid. Dýchejte.“

Chytá ji opatrně za ramena. Kdyby měl jointa teď, asi by jí nabídl.

„Řekněte mi, jaký to je pokoj, pak to řekněte provoznímu a běžte si na bar dát na mě velkého panáka. Jasně?“

„Jasně, jo.“

„Tak jaký to byl pokoj?“

„Sedm set... eh, sedm set osm. Teda devět.“

„Tak kolik?“

„Sedm set devět!“

„Fajn, běžte na toho panáka.“

Uklízečka kýve hlavou a doslova běží chodbou pryč, jako by sama prchala z místa činu.

„Haló? Tady Šesták.“

Cyril s mobilem u ucha spěchá k výtahu.

„Máme další tělo. Jdu tam. Ne, nebojte, máme vybavení. Jasně, pošlem vám fotky a jméno.“

Zavěsí a stiskne tlačítko ve výtahu. Posune palcem kontakty a vytočí Lindu.

„Dobré ráno. Máme tu další mrtvolu. V sedmém patře. Jasně, počkám tam. A prosím tě, ať si Karolína vezme vybavení. A foťák.“

* * *

Příšeří pokoje protne blesk. Tělo mrtvé ženy, schoulené pod stolem, vrhne na podlahu ostrý stín. Karolína se narovná a odloží foťák.

Cyrluvi se zničehonic udělá špatně od žaludku. Zatracená tráva! Dlouho jsem to nehulil. A ráno prášky a kafe a cígo. Musím si dát sodu. A snídani.

„Vodorovná podlitina na temeni,“ řekne Karolína a vypne diktafon.

Cyrl se protahuje. Cucá sodu, prochází dveřmi na chodbu – ve které stojí bledý provozní – a vytáčí Kučeru.

„Dobré ráno, to jsem zas já... Jo... Kristýna Tomášková. Bydlela na pokoji sama. Aha... Ten ze sklepa? Cože, umělecký kovář? Jo, dobře. A přijedete? Nevadí. Zatím.“

„Jmenovala se Tomášková,“ ozve se Cyrl ve dveřích a schovává mobil. „Volal jsem Kučerovi, ale nemůžou sem, dokud neskončí bouřka.“

Pohlédne ke zkroucenému tělu a cítí další kotrmelec žaludku. Zkoumá místnost. Rozečtená kniha. Nedopitá láhev. Mobil na nabíječce. Nakousnutá houska.

„Musíme si dát dohromady celý obrázek,“ řekne, když překoná další bolestivé stáhnutí zuboženého žaludku.

* * *

Noc. Vánice.

Cyrl leží na posteli s cígem a kouká do stropu. Vypouští obláčky a přemýšlí. O Beátě, o mrtvolách, o Lindě s Karolínou. Linda něco ukrývá. To je skoro jisté. Ale co? Něco peče s tím barmanem. Se Štěpánem.

Cyrl potáhne, až se zakucká.

A Karolína se s ním tahá za ručičku. Jak dva pubertáci. Uprostřed toho všeho. V bouři. Obklopeni mrtvými. V hotelu, který už jen svými chodbami nahání strach.

Zničehonic, do mrtvého ticha noci, se ozvou hlasy z jeho vysílačky.

„Haló! Pomozte! Jsme ve vánici!“

Po chvíli chrčení se ozve druhý hlas.

„Co děláš? Dej to sem!“

„Zkousím... tohle je policejní frekvence. Tu jsme ještě...“

Zase chrčení.

„A dopr...“ ozve se a vypadne signál.

„Haló!“ vykřikne Cyrl, když se překulí, hodí joint do koše a stiskne tlačítko. „Haló! Tady poručík Šesták! Z hotelu Sněžný ráj!“

Mrazivé ticho.

„Haló! Ozvěte se! Kde jste?“

Konečně chrčení. Cyrilovi spadne kámen ze srdce.

„Slyšíte nás? Je to policie?“

„Jsem od policie, ale ne z města! Jsem v hotelu Sněžný ráj.“

Je zas ticho, pak to zachrčí a někdo na druhém konci opakuje „Sněžný ráj“.

„Ano! Sněžný ráj!“ huláká Cyril. „Kde jste vy? Zapadli jste?“

„Tady záchranná skupinka. Zapadli jsme. Nevíme, kde...“

„Haló! Haló! Slyšíme se?“

Do chrčení se ozvou spojení „děcka z lyžáku“ a „strašná zima“.

* * *

„Proboha, co se děje?“

Ospalý Erik se zarudlýma očima otevírá chvilku po Cyrilově bušení.

„Zachytil jsem na vysílačce nějaké ztracené chlapy,“ řekne Cyril a mávne mu vysílačkou před nose. „Mluvili o děčkách z lyžáku a pak, že je poslal nějaký šílený rodič, nebo co.“

„Jo, o tom vím!“ ozve se ženský hlas z šera místnosti.

Cyril nakoukne za dveře a mladá učitelka si vytáhne přikrývku přes prsa.

„To jsou rodiče od Aničky Blahutové z tercie áčka,“ zavolá zpoza peřinové hradby.

„Jo tihle,“ zamumlá Erik. „To se dalo čekat.“

„Každopádně, i když se mi tomu nechce věřit, tihle záchranáři se ztratili v bouři. A co hůř, nejsou to vlastně záchranáři, protože jsem volal horské službě a ta o tom nic neví.“

„A vy myslíte...“

„Myslím, že jim musíme pomoci.“

„Volal jste mě?“ objeví se v chodbě provozní s kruhy pod očima.

„Potřebujem světlice, vysílačky, teplé bundy, možná deky...“ vychrlí na něj Cyril. „A nějaké odvážné lidi, co se nebudou bát do vánice. Pro začátek oběhněte ty Kučerovy policajty. A rozsviňte v oknech, ať je hotel vidět!“

„Eh, jasně... rozkaz!“ zadrmlolí zmatený provozní a otočí se na patě.

„Půjdu taky,“ odkašle si Erik, zatáhne břicho a ve skoro heroické póze se ohlédne přes rameno, co na to jeho mladá kolegyně lomeno milenka.

„Fajn,“ řekne Cyril, chrchlavě si odkašle a vytáhne mobil. „Haló, Karolíno? Vzbud', prosím tě, Lindu... Budem potřebovat každou ruku.“

* * *

Cyril si prohlíží hlouček dobrovolníků.

„Jste si všichni jistí?“ řekne silným hlasem. „Nepotřebujeme, aby se ztratil někdo další. Tím by se všechno jenom zhoršilo.“

„Co się dzieje? Musimy iść!“ ozve se od skupiny mužů a žen v zelených kombinézách, v jejichž čele stojí slavný polský skokan na lyžích.

„Aha, máte hotelové vysílačky? Super! Karolino? Lindo? Naladíte je všechny na naši frekvenci? Dík.“

„Już jedziemy?“

„Ještě baterky...“ vypočítává Cyril. „A brýle... Tak jdeme! Uděláme takovou rojnici a...“

Oslepí ho poryvy sněhu. Je čím dál těžší prodírat se závějemi a snažit se v chaosu udržet si přehled o tom, kde je který člen rojnice. Konečně zachytí charakteristické bundy.

„To porucznik! Chodź tu!“

Dere se sněhem k mužům, kteří už hrabou v závějích.

„Coś wystaje ze śniegu!“

Cyril se sportovci vytahují skútr a tělo, které pod ním uvízlo. Při marných pokusech o resuscitaci cítí v krku doslova peklo. Pálí ho tam, řeže a chrastí mu na plicích. A je to všechno k ničemu. Nadarmo oživuje dokonale zmrzlou mrtvolu.

„Widzę płomień!“

Tmu prořízne malá a jasně rudá hvězda světlice. Karolína třese s Cyrilem.

„Tomu už nepomůžem! Musíme najít další!“

„Dobře!“ vydechne sípající Cyril. „Jdeme tam! Pojdte všichni!“

Ve tmě se mu Karolína s Lindou zase ztratí. Snaží se udržet si dech a nezkolabovat. Fixuje se na jediný bod, kterým je reflexní pruh na bundě Poláka před ním.

„To jest Bartek! Znalazł tam kogoś!“

Polský lyžař drží v jedné ruce světlici, druhou podpírá třesoucího se muže.

„Vezměte ho k hotelu! Opatrně! A rychle!“

Skupinka odspěchá do tmy, směrem, kde jako malý bod svítí okna Sněžného ráje.

„Ty jsi Bartek, że jo? Pojd! Musíme najít moje kolegyně! Někde se ztratily!“

„Linda i Karolina?“

„Jo! Tak za mnou. Musí být někde u vleku. Na, vem si tuhle světlici.“

Bartek hodí dohořívající tubu do sněhu a novou si zastrčí do kalhot. Oba muži spěchají proti větru do údolí, kde se desítky minut – ale pocitově celé hodiny – snaží hledat.

„Linda! Karolina! Gdzie jesteś?“

„Bartku! Hej!“

Cyril zapadl až po pás. Když se konečně vyhrabal, vzdálil se od něj Bartek příliš a jeho volání zadusil vítr.

„Sakra, Bartku! Kde jsi?“

Cyril křičí do tmy a cítí, jak mu docházejí síly. Místo křiku už jen chroptí. Je celý mokrý, mrzne a začíná se třást.

„Do prdele, Bartku! Karolíno! Lindo!“

To už bylo spíš šeptání. Cyril vyčerpaně klesne ve vichru na kolena a skloní hlavu. Takže teď tu ke všemu chcípnu. Tady, v Beskydách, u jakéhosi blbého Sněžného ráje. Ale možná lepší než uvnitř, v tom hotelu, v té zatracené pasti...

* * *

Mladý Cyril má v očích oheň. Mají s Beátou vypito. Veltlínské. Chardonnay. Pálava. A teď jim buší srdce a spěchají v dešti domů. U zvonků se Beáta otočí, rozběhlý Cyril klopýtne a vrazí napůl do zdi, napůl do ní. Políbí se a Beáta omylem zazvoní na dva zvonky. V jednom z bytů zašteká pes.

Smějou se. Utíkají po schodech. Žijí dneškem.

Který už je dávno pryč.

* * *

Cyril zvedne hlavu. Přestává cítit ruce a nohy. Ještě chvíli a bude pozdě. Plazí se a drápe pryč. Konečně je v pásu lesíka, kde se dá normálně jít. Fajn! Ještě mám trochu šťávy. Kolena bolí, ale svaly pracují.

Takže tam nezmrznu.

Klopýtavě projde hlavním vchodem a provozní za ním hned zavře.

„Jsou tu Linda s Karolínou?“

Zakroutí hlavou.

„Sakra! A Bartek?“

„Kdo je Bartek?“

Cyril mávne rukou a rozhlédne se. Barman Štěpán se třese jak osika. V koutě zahřívají nalezeného muže z výpravy. Učitel Erik chvíli sedí a kouká před sebe, pak zmizí v chodbě.

„Dám si vlažnou sprchu,“ zamumlá Cyril. „Pak se vrátím.“

* * *

„Tady Cyril, jste v pořádku?“

„Jo, jsme v boudě u sjezdovky. Co vy?“ ozve se po chvíli z vysílačky Karolína.

Cyril si s úlevou přitiskne přístroj k čelu. Prohodí s nimi ještě pár slov a ukončí přenos.

„Tak co?“

Beáta mu podává čaj.

„Žijou. Díky.“

„Teda, já se kvůli tobě nevyspím. Radim pěkně sprostě nadával, že musíme rozsvěcovat. Ale děcka z toho mají srandu.“

Sedne si vedle něj. Cyril drží hrnek a foukáním dělá vlny na hladině.

„Zkontrolovala jsem i Viktora. Vůbec nespál. A něco si blábolí. Je to celé groteska.“

„To jo.“

Jeden z Poláků se odlepí od okna. Oči má rozšířené vzrušením.

„Widzę tam światło! Pewnie gdzieś w pobliżu stoku narciarskiego.“

„Cože?“ zakrouťí hlavou Beáta.

„Světlice!“ vyskočí Cyril a přiběhne k oknu. „U sjezdovky!“

„Linda s Karolínou?“

„Zeptám se.“

Přiloží vysílačku k puse a stiskne tlačítko.

„Jste vzhůru?“

„Ještě jsme,“ odpoví Linda.

Když domluví, opře se o rám a přes okno dál sleduje červené světýlko, jako by se snažil odhadnout, co se tam v té dálce, tmě a mrazu může dít.

„To musí být Bartek!“ řekne lyžař.

„Je to možné. Jak to vypadá s tou horskou službou?“

Provoznímu chvíli trvá, než si uvědomí, že mluví na něj.

„Pracují na tom. Popadaly tam stromy.“

„Hm.“

Čekání se zdá jako věčnost. A potom konečně – po dlouhých hodinách a skoro nad ránem – prorazí hustou tmu před hotelem silná světla pásové techniky. Horská služba přivádí napůl spící Karolínu, unavenou Lindu i Bartka s mužem v červené bundě.

* * *

Cyril prohodil před snídaní s Karolínou a Lindou jen pár slov. Odchází do jídelny a on si vytahuje cígo.

„Tady ne, prosím tě,“ řekne Beáta kysele.

„Tak si ho nechám na potom.“

Schová cigaretu a promne si oči.

„Měl by ses vyspat.“

„Hm, jo.“

Nahlas zívne.

„Beáto? Ty víš, co je... Tik Tok?“

„Jasně, moje děcka na to koukají od rána do večera. Mám pocit, že dneska můžeš mít i takové povolání, že jsi tiktoker.“

„Aha, supr. Takže malí kluci už nechtějí být popeláři?“

„Běž se vyspat, prosím tě.“

„Jdu.“

* * *

Jako by v posledních dnech uběhl několik maratonů. Cyril cítí, že si potřebuje lehnout. Možná si zapálí jointa. Nedělá mu to dobře. Neměl by. A kdyby to věděl Zdeněk... Ale k čertu s tím, život stejně nestojí za nic.

Prostě si zahulím a bude.

V místnosti je Linda. Listuje albem s prvními případy. Cyril se zastaví ve dveřích a chvíli ji pozoruje. Co se jí asi honí hlavou, když vidí ty krvavé fotky? Nemůže pochopit, jakou hodnotu mají pro něho. Že je vnímá jako něco, co v životě dotáhl do konce.

„Moje první případy,“ oduší zlověstně a Linda sebou trhne.

Cyril se podívá k posteli. Otevřený šuplík s marjánkou. Rozhrnuté věci na posteli. Přepadne ho bezmocný vztek. Na ni. Na sebe. Na svět. Na život.

„Uvědom si, kdo je tady tvůj nadřízený. Beáta to není,“ pronese ledově, když Lindu vyžene, zaklapne dveře a sedne si na postel.

K čertu s ní, s káčou! Co teď? Nahlásí to? Proč se vůbec vybavuje s Beátou? A co je Beátě po tom, co si tady hulím?

Měl bych si posvítit na to, co Linda tropí s barmanem.

A vůbec, byl jsem moc mírný.

Natáhne se a přivře oči.

Opravdu. Několik maratonů.

XIV. Profily obětí

Bouře odchází stejně rychle, jako přišla. Vítr najednou nelomcuje s okenními tabulkami a ticho působí najednou skoro až nepatřičně.

Cyril si otevře okno a zapálí cigaretu. Popel klepe z okna a sleduje, jak se rozptyluje ve vzduchu. Na parkovišti si některé děti vyzvedají rodiče. Hystericky je objímají a přitom se poplašeně rozhlíží, jako by byli ve válečné zóně pod palbou. Kdosi křičí na učitele Erika, který pak se zbytkem dětí nastupuje do autobusu. Odjíždějící autobus se na příjezdové cestě míjí s policejními auty.

„Neskutečná bouře, že jo?“

Cyril si s Kučerou podává ruku. Objednávají si kafe.

„Nebude vám vadit, když si naši technici prohlédnou ještě místa činu, že?“

Cyril zakroutí hlavou. Kučera si zamíchá kávu.

„Prý jste tu i zachraňovali životy.“

Cyril působí zamyšleně a neodpovídá, tak Kučera rychle změní téma.

„A přišli jste na něco ohledně těch dalších úmrtí?“

„Kromě toho, co jsme si říkali po telefonu, už více nemáme.“

„Aha.“

Kučera zní trochu zklamaně. Dál pije kafe mlčky, tedy dokud se ve dveřích neobjeví zavalitá postava majitele Březovského.

„Pánové!“ přivítá se s nimi velkoryse a pohlédne k baru. „Prosím tě, Šimone, nalej nám něco dobrého! Jo, třeba tam tu whisky.“

Barman kývne a vytáhne sklenky. Březovský se s funěním posadí.

„Omlouvám se, že jsem nemohl přijet dřív.“

„To je v pořádku,“ řekne s falešnou přívětivostí Kučera. „Ale mám pro vás špatné zprávy.“

„Už jsem mluvil s provozním. Většina hotelu mi odjíždí. Nevím, jestli ho nakonec nezavřu celý. Možná by to vyšlo levněji.“

Pokročí rozložitými rameny a pozvedne sklenku s whisky.

„Tak na vás! Že jste to tu přečkali!“

Chvilí si vyměňují zdvořilostní fráze a baví se o proběhlých dnech. Kučera pak odchází za svým týmem. Cyril se začne zvedat, ale Březovský jej zastaví.

„Můžete ještě na slovíčko?“

„Hm?“

„Nepoznáváte tohle?“

Položí před Cyrila policejní baterku. Stačí jediný pohled, aby bylo jasné, že kovový předmět s malým přívěškem ve tvaru draka patří Lindě. Cyrila přepadne podivné tušení, zakroučí tedy hlavou a zatváří se neurčitě.

„Proč by mělo? Nějaká baterka?“

„Takže to nepoznáváte?“

„Ne. Proč bych měl?“

„Myslel jsem, že to je policejní baterka. Je vaše?“

„Já u sebe nic takového nenosím.“

„Tak od někoho z vašich lidí?“

„To netuším. Nemusí to být policejní baterka. Takové se dají koupit v kdejakém elektru.“

Březovský Cyrila chvíli zkoumá temnými očima.

„Když to říkáte.“

Schová baterku zpátky do kapsy. Objedná ještě panáky a toho svého hned vypije. Pak se nakloní k Cyrilovi.

„Stejně si myslím, poručíku, že někdo z vašich lidí mi leze v hotelu tam, kam by neměl. Možná s někým z mých lidí.“

„A kam jako myslíte?“ zabručí Cyril.

„Tuhle baterku jsem našel v nepoužívaném apartmánu. Kromě toho tam byla rozestlaná postel a převrácená váza.“

„O tom já nic nevím.“

„Aha. A můžu si vyzpovídat vaše kolegyně?“

„Prosím, pane Březovský,“ nakloní se k němu pro změnu Cyril a dává si pozor, aby neuhnul očima. „Bylo by velmi nepříjemné, kdybyste nějak obtěžoval vyšetřovatelky z našeho oddělení nebo marnil zde probíhající vyšetřování.“

„No,“ zakloní se Březovský a pohodlně opře. „Musí to být velmi intenzivní vyšetřování, když jsem viděl jejich účty za bazén, saunu a koktejly.“

„Děláme, co můžem, pane, ale ne dvacet čtyři hodin denně. Snad to chápete.“

„Hm. Ovšem.“

„Ještě něco?“

Březovský se výhružně zasměje.

„Ani ne. Ale doufám, že s tím vším co nejdřív pohnete.“

Cytil neodpoví, jen na ex vypije sklenku.

„Díky za panáka.“

* * *

„Lindo?“

Oslovená sebou trhne. Zrovna odemykala dveře od pokoje, když na ni Cyril zavolal.

„Ano?“

Cyril se na okamžik zarazí. Poslední dobou s ní moc nemluvil a teď mu přijde nějak jiná. Jakoby vyděšená. Něco – něco, o čem neví – se muselo stát a ona to nedokáže dostat z hlavy.

„Lindo...“

Z přísného tónu se pokusí přejít k mírnějšímu, shovívavě starostlivému.

„Nechceš mi něco říct?“

„O čem?“

„Netajíš mi něco?“

„Přísahám, že už jsem se ti ve věcech nehrabala...“

„O tom nemluví,“ ušklíbne se Cyril. „A ostatně, z oddělení mi ještě nikdo nevolal, takže hádám, že sis to nechala pro sebe.“

„Samozřejmě.“

„No, dobře,“ povzdechne si Cyril. „Já bych si taky mohl určité věci nechat pro sebe. Ale musím vědět, co se tady děje, o čem nevím.“

Linda chvíli vypadá, že se rozmluví, ale pak stiskne zuby a zakroučí hlavou.

„Lindo,“ neudrží se Cyril. „Právě jsem kvůli tobě lhal Březovskému. Našel tvoji baterku v nějakém apartmánu. To se tam vkrádáš s tím barmanem, nebo co?“

Linda se nahrbí jako vyplašené zvíře. Zkoumá Cyrila očima. Takže o apartmánu ví. Ale nejspíš neví o tom, co je za ním.

„Dobře. Byli jsme tam,“ připustí po chvíli. „Omlouvám se. Už se to nebude opakovat.“

„Ale co jste tam dělali?“

Linda zdvihne obočí.

„Takže ty i... Karolína? Nepřijde vám to divné? Čím vám, probůh, ten číšník tak imponuje?“

Cyril se zas uklidní. Pozoruje Lindu. Ne, rozhodně mi neříká všechno.

„A to jste chodili jen tam?“

„Jo.“

„Hm, dobře.“

Kolem prochází dva policisté.

„Teď to už musí jít rychle,“ řekne Cyril. „Když je po bouři. Za chvíli tu můžem čekat i novináře. Uděláme si v jedenáct krátkou poradou.“

* * *

Cyril s Lindou už sedí u stolu vedle velkého okna. Zasněžené kopce a lesy, na které mají výhled, vypadají najednou krotce a bezpečně.

„Nejdu pozdě?“

„Ne, posad' se.“

Karolína se uvelebí a začne vytahovat papíry z tašky. Cyril ji chvíli pozoruje, potom začne mluvit.

„Nemáme toho moc,“ řekne, oči stále upřené na papíry. „Kučerovi lidi i naše oddělení z Brna trochu zapátrali, aby zjistili něco o obětech. To je ono?“

Karolína kývne hlavou.

„Vytiskli mi to na recepci.“

„Tak kým začnem?“

„No, Hejduka už asi neřešíme, že?“

„Pořád tam jsou nesrovnalosti.“

„Dobře...“

Karolína vytáhne jeden z listů, v jehož záhlaví je fotka uhlazeného pána.

„Takže... Eduard Hejduk. Narozen 1951, otec dirigent, matka učitelka. Ve třinácti vyhrál první šachovou soutěž v kraji. V patnácti byl druhý v republice. Byl aktivní ve skautu. Hm, hm. Tady už jsou známé věci. Působil na Katedře klasické filologie v Olomouci a později v Brně. Zabýval se latinskou prozodíí a morfologií, antickou hudbou a divadlem za období římské republiky. Profesorem od roku 1994. Byl známý svou výstředností, ale taky – až na občasné problémy se zády – výborným zdravím. Asi do šedesátky se aktivně účastnil akcí skautu, až do smrti byl aktivní šachista. V turnaji Zlatý pěšec Slovácka druhé místo.“

„Rodina?“

„Třikrát ženatý,“ přečte Karolína. „V osmdesátých letech s kolegyní doktorkou Eliškou Hujerovou. Měli jednoho syna, Alfréda.“

„Co s nimi je?“

„Žena i syn se zabili v autě nedaleko Hustopečí. Hejduk do policejního protokolu uvedl, že si to klade za vinu, protože odkládal přezutí na zimní gumy a najednou nasněžilo.“

„Panejo,“ utrousí Linda a nechtěně se ušklíbne.

„No, podruhé ženatý v devadesátkách. Nora Němečková, šatnářka v opeře. Rozvod půl roku po svatbě. A pak v roce 2005. Svatba s houslistkou Sylvou Strakovou. O tři roky později zemřela na amyotrofickou laterální sklerózu.“

„Život je někdy svině,“ řekne Linda už vážně. „A jak to měl s tím Fiedlerem?“

„Fiedler si u něj dělal doktorát. Obhajoval roku 2005, necelý měsíc po Hejdukově svatbě. Hejduk prý potom veřejně prohlásil, že s ním už pracovat nechce. O Fiedlerovi se dlouhodobě vyjadřoval jako o bystrém, ale nemorálním a nestálém. Při jedné příležitosti je viděli po sobě i křičet. Po smrti Strakové se z Hejduka stal emeritní profesor a už s Fiedlerem neměl nic do činění.“

„Jak to teda bylo s těmi podvody?“

„Vypadá to, že za Hejdukem přišli mladší kolegové z katedry, kteří se Fiedlera báli. Nedalo mu to, sám do toho trochu rýpal a opravdu zjistil, že Fiedler vypisuje granty, ve kterých se nic nedělá a za které inkasuje velké prachy. Třeba, hm, tady to je... projekt Digitální latinské knihovny. Mělo jít o velkou databázi skenovaných faksimilií...“

„Čehože?“

„Nevím, faksimilií, takhle to tu píšou. To je jedno. Prostě jen zakoupili servery, ale nikomu už neplatili, aby sháněl a digitalizoval tisky. A nikdo o tom ani nevěděl, protože když si někdo chtěl náhodou něco zpřístupnit, Fiedler tak dlouho mlžil a vymlouval se na technické problémy, že si to radši dohledali jinde. Počkejte, tohle je zajímavé. Nakonec se na server nabourali studenti z kolejí a zaplnili ho filmy a pirátským softwarem. Hele, to nebyl první ani poslední... s těmi kšefty s granty... vzpomínáte, jak se na oddělení měly kupovat ty nové počítače?“

„To tady teď nepatří,“ mávne Cyril rukou.

„Každopádně Fiedlera vyhodili a byl s ním proces a Hejdukovi nikdy neodpustil. A pak tu máme Hejduka mrtvého a Fiedler se k tomu přizná... Jenže nám pár věcí neseď, takže tu máme například Cyrilovu teorii, že byli na místě činu vražedníci dva.“

„Neměl Fiedler v těch grantech komplice?“

„Měl,“ ušklíbne se Karolína. „Ale oba jsou asi z obliga. Karel Daněk, tehdy doktorand. Nic mu nepřišlo a skončil v regionální politice. Tam vydržel šest let.“

„A teď?“

„Teď natvrdo sedí za zmanipulované veřejné zakázky. Druhý byl ajťák... nějaký Libor Ptáček. Dneska má softwarovou firmu. V době vraždy byl prokazatelně na Havaji.“

„No, dobře, koho tam máme dál?“

„Tak třeba Antonín Budínský, náš druhý mrtvý,“ vytáhne Karolína další papír. „Ročník 1975. Po střední škole se živil jako elektrikář a účetní fotbalového klubu SK Hluchotupy. V klubu se vypracoval na ředitele. Pak začal podnikat a pronajímat tenisové kurty. Měl ženu – Kateřinu Budínskou – a dvě děti, které v době vraždy byly u babičky.“

„Měl nějaké nepřátele?“

„Těžko říct, možná původní majitele kurtů, kteří mu je museli v existenční nouzi prodat pod cenou. Ale z nich jednomu je devadesát sedm a druhý už umřel.“

„Pokud by to byl, dejme tomu, sériový vrah,“ ozve se Linda. „Tak by to byla náhodná vražda a ne skrze nepřátelství.“

„No, dejme tomu. Ale u Budínského pořád nevíme. Pokud si dobře vzpomínám, jeho žena slyšela v pokoji před jeho smrtí nějaké hlasy. On sám pociťoval po obědě mírnou nevolnost. Nakonec zástava srdce, ale našli jsme malé stopy barbiturátů.“

„Především thiopentalu,“ upřesní Karolína.

„Cože?“

„Už máme výsledky z laborky. V tělech všech obětí byly stopy thiopentalu. U Budínského a Tomáškové byl v malém množství a kromě něho ještě další různé látky. A to nejen barbituráty. U oběti ze sklepa – Vojtěcha Svobody – to byl výhradně thiopental, a to vysokém množství.“

„Můžeš nám tu látku trochu přiblížit?“ opře se Cyril.

„Promiňte,“ ozve se nad nimi. „Budete jíst?“

Cyril sebou trhne. V jídelně se už podává obědové menu. Řada lidí v hotelu zůstala, přesto je jich viditelně méně.

„Možná později. Zatím bych si dal pivo. Mno, jedenáctku. Díky.“

„Taky si dám,“ ozve se Linda.

„Thiopental sodný je vlastně anestetikum,“ řekne Karolína, když servírka odejde. „Ale už se v anesteziologii moc nepoužívá. Zato je proslulý jako uspávací složka při popravách injekcí. V některých státech USA se pořád používá.“

„Není známý taky jako sérum pravdy?“ řekne Linda.

„Jo, ale tak jednoduché to není. Thiopental z tebe nedostane pravdu, jen tě oblbne natolik, aby pro tebe bylo těžší vymýšlet si lži. Teda teoreticky. Dneska se o tom už dost pochybuje.“

„S těmi popravami to je zajímavé,“ řekne Cyril a napije se piva. „Mohlo by to hrát nějakou roli?“

„Jak to myslíš?“ řekne Karolína. „Jako... že by někdo chtěl, aby smrt oběti vypadala jako americká poprava? To dávkování by navíc sedělo asi jen u Vojtěcha Svobody.“

„Dobře,“ zamručí Cyril a objedná si další pivo. „Pojďme se podívat na pana Svobodu.“

„Ten mi přijde nejpodivnější,“ podotkne Linda. „Zafačované tělo v tajné místnosti, o které se říká, že je prokletá.“

„Je to divné,“ kývne Cyril hlavou, oči upřené na Karolínu, která rychle hledá v papírech.

„Takže,“ odkašle si, když najde ten správný. „Vojtěch Svoboda. Ročník 1977. Umělecký kovář. Dlouhodobě bojoval s depresi, alkoholem a amfetaminy. Byl kdysi ženatý, ale rozvedli se. Od roku 2010 pravidelně docházel k psychiatrovi. Roku 2019, když začala karanténa, k němu chodit přestal a už nikdy se tam neukázal. Podle sousedů byl nesmírně uzavřený a poslední roky života o sebe vůbec nedbal. Při pitvě se našly i další obtíže: měl jednu

nohu kratší, takže musel zřejmě kulhat. Játra, plíce a srdce nebyly v dobrém stavu. Silná skolióza páteře.“

„Nic víc nemáme? Nějací nepřátelé?“

„Měl chronickou depresi a léčil se se závislostmi,“ podotkne Karolína. „Jeho největší nepřítel byl on sám.“

„Ale stejně?“

„Nevím. Podle spisu se prakticky s nikým nestýkal. Po celou karanténu skoro nevycházel z bytu.“

„Hm, dobře,“ řekne Cyril a dopije druhé pivo ve stejnou chvíli, kdy Linda své první. „Takže chlapík v depresích, popravený tak nějak v americkém stylu.“

„A nemohla to být sebevražda?“ nadhodí Linda.

„Někdo ho ale zafačoval a schoval v tom sklepě,“ připomene Cyril.

„Nevím, no,“ zaváhá Karolína. „Sebevraždit se asi nebudete thiopentalem. To normálně ani neseženete. Jsou jednodušší způsoby, jak se zabít.“

„Tak jo,“ odkašle si Cyril. „Zbývá nám poslední oběť.“

„Ano. Alžběta Tomášková. Ročník 1982. Počkej, ty si fakt dáváš třetí pivo?“

Cyril pokrčí rameny.

„Během asi dvaceti minut? Nedáme si oběd?“

„Oběd si dáme, až to dořešíme,“ zabručí Cyril. „Můžeš, prosím, pokračovat?“

Linda s Karolínou si vymění krátký pohled. Cyril si toho všimne a nervózně zabubnuje prsty do stolu.

„No, tak dobře...“

„Je to jenom desítka,“ podotkne Cyril.

„Jedenáctka,“ odvětlí Karolína.

„To je fuk. Tak pokračuj.“

„Hm. Takže ročník 1982. Po gymnáziu šla studovat historii a biologii.“

„Proč takovou kombinaci?“

„No, chtěla se věnovat paleontologii.“

„To jako...“

„To jako dinosauři, no. Napsala o nich několik knížek pro děti. Taky vyučovala na střední škole, vedla dramatický kroužek, makala pro charitu... Hm, je toho dost. Rodinu neměla.“

„Stěžovala si na zimu a zemřela krátce po konzumaci svačiny a vody,“ připomene Linda.

„Měla i oběd,“ řekne Karolína. „Každopádně její stížnost na zimu je pochopitelná. Podle lékařských zpráv trpěla nedostatečným prokrvováním končetin a zimničnými stavy.“

„Tady si ale víc lidí stěžovalo na zimu,“ řekne Cyril, který začíná působit opile. „Máš nějaké další pokoje na tom svém seznamu?“

„Jo,“ řekne Karolína a vytáhne notýsek. „Mladý pár z 809 si kupoval prášky na bolest hlavy. Prý v noci pořád slyšeli nějaké bzučení. Dva důchodci, kteří tady jsou kvůli běžkování, říkali, že jim v pokoji 411 nefungovalo topení.“

„Pořád lichá čísla.“

„Přitom v pokojích se sudými čísly je podobné množství hostů. Prostě si jen nestěžují.“

„No, objednáme si něco k jídlu?“ řekne Linda.

„Počkej,“ otočí se Cyril. „Takže u Tomáškové se taky našly stopy po thiopentalu?“

„Jen o něco málo silnější než u Budínského. A kromě toho pár dalších látek. Měl bys mít kompletní rozbor v mailu.“

„Hm, jo. Tak si objednáme. Už mám taky hlad.“

Za chvíli mlčky jedí, hluboce ponořeni do svých myšlenek. V těch zůstanou i po jídle, když pijí kafe, a z ticha je vytrhne až příchod Kučery.

„Srovnáme si poznámky?“ povzdechne si místní policajt, přisedne k nim a vytáhne notýsek.

„Pojďme na to,“ řekne Cyril. „Třeba něco z toho začne dávat smysl.“

XV. Démonické nápady

Březovský zasáhne tágem bílou kouli, která rozstřelí ty ostatní.

„Řekněte mi, poručíku, máte nějaké nové zprávy?“

Cyril obchází s tágem kulečník. Hledá nejlepší úhel.

„Víme nové informace z autopsie.“

„A?“

„A dáváme si dohromady celkový obrázek.“

Cyril odehraje. Zachrastí kostkami ledu a vypije whisky. Březovský zkoumá pozici koulí, zatímco Cyril se dívá k baru. Zase tam je ten... jak se to jmenuje? Štěpán. Před chvílí s ním mluvila Karolína. Políbili se a ona odešla. Přejde Linda? Jestli ano a jestli se zas bude na něčem se Štěpánem spiklenecky domlouvat a Březovský to uvidí... tak už bude mít ve všem jasno a nikdo se z ničeho nevyžle.

Ale ona nepřichází. Vyděsilo ji to, že o tom Březovský a Cyril ví? Nebo něco jiného?

„Hrajete?“

„Jo.“

„Ouvej! To se vám povedlo.“

„Měl jsem štěstí.“

„Chcete si zahrát ještě?“

„Dneska už asi ne.“

Cyril sleduje Štěpána, jak odchází zpoza baru, kde jej za chvíli střídá někdo jiný. Rozloučí se s Březovským a bez většího přemýšlení jde za ním. Jde za ním jako stín až do třetího patra. Tam, skrytý ve stínu u schodů, pozoruje Štěpána, jak klepe na dveře na konci chodby. Otevírá Linda, chvíli s ním něco řeší. Rozhazuje u toho rukama. Nakonec Štěpán vstoupí do pokoje a Linda našťavaně rázuje k výtahu.

Cyril zakroučí hlavou, ještě chvíli počká a jde šouravým krokem ke svému pokoji.

Čas na spánek.

* * *

„Kdo ví, co pečou,“ pronese Cyril ráno, když se s Beátou zastavují za Viktorem.

„Říkáš Linda a mladý barman? Proč jí něco neřekneš, je to tvoje podřízená.“

„Je to marné,“ mávne Cyril rukou. „Všechno popře. A možná o nic nejde. Nevím. Jen se bojím, aby se do něčeho nenamočila.“

Beáta nic neodpoví. Podívá se na Viktora.

„Měl by do nemocnice.“

„Ne, tam ne,“ zamumlají jeho bledé rty.

„Jinak to nepůjde,“ řekne Beáta rezolutně. „Já stejně pozítří odjíždím. Už tak se mi z rodinné dovolené stala vlastně práce.“

„Odjíždíš?“ zeptá se Cyril chvatně.

„A cos myslel? Prodloužili jsme si pobyt jen kvůli té bouři.“

Cyril neví, co na to říct. Beáta mluví zase k Viktorovi.

„Nevím, co ti je, ale je to vážné a potřebuješ pomoc odborníků.“

Viktor se dívá před sebe. Zdá se, jako by měl jednu ze vzácných chvil, kdy je při sobě.

„Už jsem zažil... pomoc odborníků,“ řekne chladně. „Už nechci, díky.“

„O čem to tady mluvíš?“ zeptá se Beáta.

Viktor si povzdechne a smutně usměje.

„Víte, co je fatální familiární insomnie?“ řekne po chvilce.

„Já to vím,“ řekne Beáta skoro něžně a přisedne si k němu na postel. „Tak teď tomu už rozumím.“

„Já úplně ne,“ zakroučí hlavou Cyril. „Insomnie... jako že nemůžeš spát?“

„Čekal jsem, že rozluštíš ještě to slovo ‚fatální‘.“

Cyril si sedne na druhý konec postele.

„Vysvětli nám, co s tebou je.“

„Vysvětlím,“ řekne Viktor odevzdaně, ale i s jakousi úlevou. „Ale nejdřív se vám chci s něčím svěřit.“

„Tak dobře.“

„To já jsem zabil Eduarda Hejduka.“

Cyril zamrká. Není schopen odpovědi. Ta věta ho zasáhla jako lavina, ale při veškerém tom šoku začíná mít pocit, že to jaksi do sebe zapadá.

„Jak to myslíš, žes ho zabil?“

„Přesně tak, jak to říkám,“ řekne Viktor unaveně. „Vy už jste to uzavřeli, že?“

„Ano, přiznal se Tobiáš Fiedler.“

„Ale mě nenapraskal, že?“

„Ne,“ hlesne Cyril.

„Jasně, že ne, protože vím špínu na celou jeho podařenou rodinu. Ech. To je vtipné, že ti to celou dobu nedocvaklo, Cyrile. Asi jsou tvé dny slávy opravdu pryč.“

Cyril pohlédne na pobledlou Beátu.

„Pracoval jsi taky na univerzitě,“ řekne po chvíli.

„Ano,“ kývne Viktor hlavou. „Na hudební vědě. Stručné dějiny středověkého vícehlasu, vzpomínáš? Říkal jsem ti o tom. No, v jakém jazyce myslíš, že se ve středověku skládala duchovní hudba? Spolupracovali jsme s katedrou latiny skoro pořád. S Fiedlerem a Hejdukem jsme chodili na pivo. Jednu dobu jsme byli dokonce dobří kámoši. Věřil bys tomu?“

„Podle spisu se Fiedler s nikým nesnesl a nikdo neměl rád jeho.“

„Jasně. Když redukuješ celou životní realitu na dvě stránky, co vypotil nějaký policajt, tak má všechno najednou tak jasné obrysy, že?“

„Dobře... Co bylo dál?“

„Co bylo dál?“ ušklíbne se Viktor. „Teď ti řeknu svůj motiv, Cyrile. Takhle ti ho tu naservíruju na stříbrném podnose, protože by tě to jinak nikdy netrklo.“

Cyrila začíná opanovávat hněv. Viktor dělá, že si toho nevšímá, a mluví nadále zcela v klidu.

„Vzpomínáš na naše první setkání? V tom baru, když tvůj nadřízený slavil odchod do důchodu?“

„Jasně. Říkals, že ses toužil po šéfovské pozici, ale vždycky ti ji vyfoukli. Nakonec ti ji vzal nějaký kamarád... takže hádám, že to bude Hejduk.“

„Zase špatně,“ zakroučí Viktor hlavou. „Byl to Fiedler. Víš, Cyrile, vzdal jsem se, že budu vedoucím katedry. Ale když se zakládalo to centrum pro digitalizaci latinských textů, měl jsem docela šanci, že tam budu šéfem. Děkan mi to nenápadně slíbil. Rozumíš? A najednou je tam Fiedler. Neschopný Fiedler, kterého nikdo nemá rád. Který půlce lidí leze do zadku a druhé půlce naopak vyhrožuje. Nevím, jestli to s děkanem bylo to první, nebo druhé.“

„Říkals, že ses chtěl pomstít, ale odpustils mu.“

„Neříkal jsem nic o odpuštění, ale o tom, že jsem překonal tu nenávist. Pomsta mi totiž žádný klid nepřinesla, víš?“

„A jak ses mu pomstil?“

Viktor se zazubí jako vlk.

„Všechno jsem to na něj navlékl. On totiž, Fiedler, chtěl to centrum vést opravdu seriózně. Říkal to i u soudu, ale neměl moc důkazů. To já jsem se – a Libor Ptáček mi v tom pomáhal – postaral o to, aby v databázi nic nebylo. Aby se neustále odkládal začátek prací na digitalizaci. To já jsem tomu všemu neustále bránil, ale tak, aby na mě nic neukazovalo. A Fiedler pod tím byl podepsaný. Nevěděl, co s tím. Hroutilo se mu to pod rukama. Chtěl to utnout, ale nemohl.“

„Proč ne?“

„Víš, kolik lidí si prachy z těch grantů cpalo do kapes? Sežrali by ho zaživa. A pak už bylo pozdě. Bylo jasné, že je to průser a všechno ukazuje na něho a ostatní jej předhodí jako obětního beránka. A já jsem posbíral evidenci a dal ji nějakým doktorandům.“

„A poslal je za Hejdukem.“

„Ne, za tím šli sami.“

Cyril se poškrábe na bradě.

„Nechápu ale, proč celý příběh končí vraždou Hejduka.“

„Protože Eduard Tobiáše usvědčil. A zničil mu tím kariéru a vlastně i život. Jenže pak nad tím začal víc uvažovat. Trvalo mu roky, než si to dal dohromady, ale začínal tušit, že Fiedler je v téhle věci nevinný.“

„Takže by přišel na tebe,“ doplní Cyril. „A možná by se – navzdory veškerému nepřátelství – spojil zase s Fiedlerem. Proti tobě; proti společnému nepříteli.“

„A proto jsem ho musel předběhnout,“ řekne Viktor. „Musel jsem v něm rozdmýchávat nepřátelství proti Hejdukovi. A to se mi povedlo. Tak dlouho jsem na něj v průběhu let působil, až vznikla myšlenka, že Hejduka zabijeme. A pak, jako by se mi vesmír mstil za všechny mé zločiny... Fatální familiární insomnie. Je to neléčitelná nemoc, víš, Cyrile? Zkus si představit, že ztratíš schopnost spát. Jako úplně. A máš půl roku až tři roky života. Během kterých budeš na tom hůř a hůř. Budeš bláznit, budeš šílet, uvidíš demony a přízraky. Neuvěřil bys, co jsem všechno viděl ve tmě, Cyrile.“

„Proto jsi tam tehdy stál... nad těmi schody...“

„No, asi ano. Jako by nějaké pokroucené bytosti byly pořád kolem mě. Je to peklo a nemůžu to přežít. Každopádně... náš plán se musel urychlit. Prostě jsme za ním přišli na pokoj. Hrál zrovna šachy sám proti sobě a nebyl úplně nadšený, ale přijal nás. Dali jsme si čaj a já ho uspal bylinami, které jsem dobře znal, když jsem se zajímal o alternativní medicínu a prostředky, které by mi pomohly aspoň trochu usnout.“

„Proč ten čistič odpadů?“

„Já nevím, padl mi na něj zrak. Nejdřív jsme ho chtěli uškrtit, ale... no, hádám, že kdo žije mezi demony, má občas démonické nápady.“

Cyril stiskne zuby a zakroučí hlavou. Beáta se mezitím přesunula na druhý konec místnosti.

„Černé figurky neměly otisky,“ řekne Cyril. „Jak mohl hrát sám proti sobě?“

„Přesně, jak?“ ušklíbne se Viktor. „Je to prosté: černé figurky jsme utřeli vlhčenými ubrousky. Jenom ty černé. Aby to policii zmátlo, aby hledala vraždícího šachistu nebo co.“

„Ale nakonec mi to všechno přiznáváš.“

„Mně už o nic nejde, víš. Nechtěl jsem, ať nejsme nikdy odhaleni. Popravdě, já už ho přece ani nemusel vraždit, vždyť tu za chvíli nebudu...“

„Tak proč?“

„Asi jen pro ten pocit. Chtěl jsem to dotáhnout do konce. Jen tak. Pohrát si se všemi na kočku a myš. A taky... pro tu spalující nenávisť, kterou cítím vůči celému světu. Za to, že nemůžu spát, za to, že vidím monstra, za to, že to bude jen horší a horší a že musím umřít.“

Cyril si složí hlavu do dlaní.

„Předám tě Kučerovi,“ řekne nakonec a ještě na něj pohlédne. „O těch dalších obětech asi nic nevíš, že ne?“

„Samozřejmě, že ne.“

Cyril se na Viktora ještě chvíli dívá, potom otevře dveře a zavolá na poblíž stojícího policistu.

„Ano, slyšíte dobře, přiznal se k vraždě Eduarda Hejduka. Zajistěte ho, prosím. Určitě vám to rád všechno zopakuje.“

* * *

„Takže myslíš,“ zaváhá Linda. „Že měl celou dobu v plánu se přiznat?“

„Je to šílené, ale trochu to dává smysl,“ řekne Cyril. „Nejdřív chtěl Hejduka zabít, aby ochránil sám sebe. Pak věděl, že umře a přestalo mu na tom záležet, ale z jakési zvrácenosti tu vraždu chtěl přesto provést. Potom nás chtěl povodit za nos, ale nakonec ho to přestalo bavit. Chtěl všechno srovnat a chtěl vidět naše výrazy, až nám to řekne.“

„To je šílené,“ řekne Karolína a opře se o zeď. „Ale aspoň se nám to trochu objasnilo.“

„A ty mu věříš, že o těch dalších mrtvých nic neví? Když už chtěl jen páchat zlo, proč by ho nenapáchal víc?“

Cyril se zamyslí.

„Každopádně, ti ostatní mrtví, to není moc jeho styl.“

„To není.“

„Jak je na tom Beáta?“

Cyril s odpovědí chvíli počká.

„No... chce odjet ještě o den dřív.“

„Půjdeš se rozloučit?“

„Pár slov bych asi ještě prohodil.“

* * *

Cyril jde svižně chodbou, v níž vidí Beátu hádat se s Radimem. Křikne po ní a praskne dveřmi od pokoje tak, že ji praští do nosu.

„Co to bylo?“ přiběhne rychle Cyril.

„Ne tvoje starost,“ odsekne Beáta a chytne si nos.

„Vyříkám si to s ním...“ dere se kolem ní, ale ona ho zastaví.

„Zapomeň na to! Co si jako myslíš? Že teď budeš jako rytíř na bílém koni?“

„Ne... Ale on...“

„Ale co? Co je ti po tom? Já o to nestojím.“

Cyril neví, co říct.

„Běž si, prosím tě, ubalit špeka a zahul si a počkej, až se ti přijde přiznat další vrah.“

„Co to do tebe vjelo?“ řekne Cyril opatrně.

„Do mě? A co ty si myslíš? Jaks čekal, že to všechno skončí? Myslíš, že jsem celou dobu neviděla ty tvoje pohledy? Tu nostalgii?“

„Aha, ale kdo pustil tu písničku?“

„Prosím tě... jednu písničku. Dej mi pokoj.“

„Sakrapráce, co s tebou zas je? Pusť mě, ať ho srovnám...“

„Nebudeš nic rovnat, rozumíš!“ vykřikne Beáta a udeří ho dlaněmi do hrudi. „Tohle už není tvůj život! Já nejsem tvůj život! Nedávala jsem ti během bouře na toho vraha pozor z nějaké lásky k tobě!“

„Ale něco...“

„Ne, nic! Jenom pár vzpomínek. Pára nad hrncem. Zapomeň na to.“

„Beáto...“

„Nech toho, ano?“

Beáta se rázně vydá ke dveřím pokoje, ale pak se ještě otočí a vrátí k němu.

„Víš co? Radim se aspoň ze všeho neposere, jako ty. Nemusí se ve všem nimrat. Neřeší každou ptákovinu, co mu řeknu. Neposere se ze mě a nebude se přede mnou ponižovat.“

„Takže co... to jako on praští tebe, ty praštíš jeho... všichni jsou šťastní a spokojení? Nebo jak to je?“

„To není tvoje věc. Pochop to už.“

„Beáto...“

„Co?“

„Chtěl jsem se rozloučit.“

„Tak se měj.“

„Ale ne takhle.“

„Ty sis myslel, že ti padnu kolem krku. Jak v debilním filmu.“

„Ne,“ řekne Cyril zkroušeně. „Možná tě to překvapí, ale taky už mi není dvacet.“

„Fajn. Tak se měj. A... promiň za tamto.“

„Za co?“

„Přece víš. Tamto. V koupelně,“ naznačí kývnutím hlavy a posunkem Beáta.

„Proč se mi za to omlouváš?“

„Protože na to myslíš a namlouváš si kdo ví co.“

Cyril si vytáhne cígo a zatřese hlavou, jako by ze sebe chtěl shodit něco vlhkého a slizkého.

„Beáto, dík za to, žeš pomohla s Viktorem. A při té vánici.“

„Hm, jo.“

„Tak se měj.“

„Měj se, Cyrile.“

Odchází chodbou jak zpráskaný pes a těší se, až si zapálí, ale málem do něj vrazí dvojice policajtů, za nimiž kluše Kučera.

„Viktor Majer utekl!“

„Co je s ním?“ vydechne Cyril a jako by se probudil ze snu.

„Vysmekl se! Zranil Máru a utekl! Nemůžem ho najít!“

„Tenhle zatracený hotel je jak labyrint,“ doplní druhý polda.

„Jo, do háje, já vím,“ zamručí Cyril a nehledě na to, že je pořád v chodbě, si roztřesenými prsty zapálí.

„Co budem dělat?“ vydechuje Kučera.

„Co by. Najdeme ho.“

XVI. Výtahová šachta

Dusot policejních bot se rozléhá halou.

„Běžel tudy?“

Recepční něco vykottá a ukáže prstem k východu. Skupinka policistů vyběhne před hotel a bezradně se zastaví.

„Jestli běžel do lesa,“ ukáže Kučera. „Tak je to zbytečné. Tam ho nenajdem.“

„Zmrzne tam,“ odtuší temně Cyril. „Musíme zavolat horskou službu.“

„On utekl?“

Linda s Karolínou konečně přibíhají. Karolína si ještě za běhu dopíná opasek kalhot.

„Počkejte!“

Přibíhá vystresovaný recepční. Linda v něm po chvíli poznává Bořka, dříve pomocnou sílu v kuchyni.

„Co je? Rychle?“ otočí se Cyril.

„Nemyslel jsem, že běžel ven! Pojdte!“

Vede je zpět do haly a ukazuje na kovová dvířka hned vedle vstupu.

„Přiběhl tu s chlapem a držel mu nůž pod krkem! Hned šli tam!“

„Nebylo to zamčené?“

Bořek pokrčí rameny. Jeden z policistů k němu přiskočí a chytne ho za rameno.

„Koho držel pod krkem? Máru?“

„Kdo je Mára?“

„Já jsem tady, vole,“ ozve se zezadu z hloučku.

„A jo, Máro... jsi v pohodě?“

„Panebože,“ praští se Cyril do čela. „Pokecáte si potom. Jdem! Vy dva tu hlídejte, kdyby nás nějak obešel! Ostatní za mnou! Ty – jsi Bořek, že jo? – pojd' s náma!“

Linda s Cyrilem – pistole v rukou – jdou úzkou chodbou jako první. Hned za nimi příkrčený Bořek, Kučera, další jeho muž, Karolína a nakonec takřečený Mára s pochroumaným nosem.

„Co tady vlastně je?“ sykne Cyril.

„Já nevím,“ šeptá Bořek. „Pojistky. A vzduchotechnika.“

„Někdo tam je!“ ukáže Linda. „Je zraněný!“

Cyril přibíhá k mladému muži v zelené košili, který se opírá o rozvodnou skříň. Na krku si drží dlaň a límec má od krve.

„Proboha, on ho podříz!“ vykřikne Bořek a muž v košili pohlédne jejich směrem.

„Ukažte.“

Cyril se skloní k muži a odhrne mu košili.

„Jenom ho říz! Neteče to. Jste v pohodě, pane?“

Muž kývne hlavou a ukáže dál do chodby.

„Běžel tam! Je šílený!“

„Jo, to víme.“

Cyril se otočí ke Kučerovi.

„Postarejte se o něho. A my jdeme!“

Mára s kolegou dostanou úsečné rozkazy a zůstávají s raněným. Ostatní pokračují až na konec chodby, kde podlaha končí a začíná zející propast.

„To je stará výtahová šachta do podzemní,“ řekne Bořek. „Byl tu nákladní výtah, kterým se vozily věci ze skladu, dokud se neudělal v nové budově.“

„Jak dlouho tu jsi, Bořku?“ otočí se Cyril.

„Já chvíli, ale slyšel jsem to z vyprávění.“

„Jak to je hluboko?“

„Já nevím. Dvě nebo tři patra. Možná čtyři?“

„Je tu jiná cesta?“

„Nevím. Ale je tam žebřík.“

Cyril nahlédne do šachty.

„Baterku!“

„Nemám,“ odtuší Linda.

„Tady!“ přistoupí Karolína a posvítí na žebřík.

„Fajn. Tak jdeme dolů.“

Cyril leze první. Žebřík přitom skřípe a jsou slyšet zvuky drolení zdi.

„Dávejte si tu pozor, je to jaksi vachrlaté.“

Cyril seskočí o čtyři patra níž na zaprášenou zem a pohlédne do tmy nad sebou.

„V pořádku?“

„Jo.“

Linda seskočí z posledních příček za ním.

„Kde je Karolína?“

Sotva dořekne její jméno, nahoře se ozve skřípění, výkřik a žuchnutí.

„Karolíno!“

„Pomoc! Visím tu!“

„Co se stalo?“ volá Cyril.

„Dávejte bacha!“

Cyril s Lindou uskočí na poslední chvíli, když mezi ně dopadne segment žebříku. Prach z podlahy se zvedne jak černý mrak, na chvíli je oslepí a donutí kašlat.

„Visím tu na nějaké traverze!“ ozve se shora.

„Můžeš vyšplhat nahoru?“ odpoví Cyril, když se vykašle.

„Nevím... Asi ne. Sakra!“

„Bořku!“

„Nikde ji nevidím,“ ozve se slabě recepční shora. „Skočím pro lano!“

„Hlavně se drž, Karolíno!“ křičí Linda.

„Snažím se.“

„Hážu to lano!“ volá za chvíli Bořek. „Vidíte ho?“

„Ne!“

„Co se tam děje?“ ozve se z vysílačky Kučerův hlas.

„Strážmistr Kovaříková tam zůstala viset.“

„Počkejte! Máro... podej tu svítilnu.“

Shora se objeví ostré světlo a v něm malá silueta visící Karolíny.

„Musíme jít po Viktorovi,“ zabručí Cyril.

„Běžte dál,“ ozve se Kučera z vysílačky. „My to tu vyřešíme. Máme i lezecké vybavení.“

„Dobře!“

Ještě jednou pohlédnou nahoru.

„Drž se,“ zašeptá Linda směrem ke Karolíně.

Pokračují zaprášenou chodbou až ke kovovým dveřím s malým otvorem, v němž dřív bylo okno.

„Co to...“

Cyril lomcuje s dveřmi, ale nic. Linda prostrčí ruku okýnkem, chvíli šátrá a pohlédne na Cyrila.

„Zalomil tam klíč.“

„Do prdele!“

Linda se snaží přes okno prohlédnout dál, ale nic nevidí.

„Mohla bych se tím protáhnout.“

„Já určitě ne.“

„Tak běž za Karolínou. Já Viktora najdu.“

„Jsi si jistá?“

„Jasně.“

„Tak dávej na sebe bacha.“

Cyril se otáčí a vrací do výtahové šachty.

„Jak to jde?“

„Ještě chvílku,“ ozve se z vysílačky.

„Dlouho se neudržím!“ zní šachtou Karolína.

„Počkej, zkusím vylézt až k tobě...“

Cyril pořád cítí v krku a na průduškách prach. Začne pomalu šplhat po skřípějících žebřících nahoru. Slyší, jak kdesi ve spleti chodeb pod ním křikla Linda „stůj“.

„Kloužou mi ruce... sakra...“ ozve se Karolína přidušeně.

„Jsem tu... tady, asi metr pod tebou...“

Karolína, která se ze všech sil drží na úzké a napůl do betonu zapuštěné traverze, se opatrně otočí. Cyril se k ní natahuje z poslední příčky spodního žebříku. Dál už šplhat nemůže, protože ve zdi zbyly jen vydrolené díry, v nichž byla další část uchycena.

„Neudržím se!“

„Samozřejmě že udržíš!“

Samotnému Cyrilovi kloužou prsty levé ruky, když se pravou natahuje ke Karolíně. V žebříku nebezpečně zavrže a Cyril se na poslední chvíli chytí, když vrchní vruty povolí a celá konstrukce se o dobrý metr a půl odchlípne od stěny. Cyril si rychle přehmátne a najednou visí vedle Karolíny. Spodní žebřík žalostně zaskřípe a spadne taky dolů.

„Jak mi tohle pomůže!“ křikne Karolína.

„Probůh, oba vás nevytáhnem!“ ozve se z vysílačky. „Co to tam nacvičujete?“

V tu chvíli Karolíně sklouzne ruka. Cyril ji chytí a zafuní bolestí, jak se mu málem vykloubí rameno levé ruky, na níž najednou visí váha jich obou.

„Já nechci spadnout!“

„Tak se vytáhni! Au! Ne takhle! To nepůjde!“

„Jsem tady!“ ozve se za nimi.

Policajt s lezeckými popruhy je u nich a chytá Karolínu kolem pasu. Cyril ji pouští a přitiskne se k traverze.

„Vrátím se,“ slíbí policajt. „Tahejte!“

Cyril si zaryje prsty do traverzy. Cítí nesmírné vyčerpání svalů a každá sekunda se mu zdá k nevydržení dlouhá.

„Dobrý, jdeme!“ ozve se zas. „Zaberte!“

Konečně vytáhnou nahoru i Cyrila. Padne na kolena a rozkašle se. Zřetelně vidí, jak mu z pusy jsou obláčky prachu.

„V pohodě?“ podívá se na Karolínu.

Ta kývne hlavou a Cyril se postaví na roztřesené nohy.

„Musíme jinudy do toho podzemí! Božku?“

Recepční se poškrábe v zátylku.

„Božku? Znáš jinou cestu?“

„Jo, jasně, přes sklepy. Pojdte za mnou.“

* * *

Po delším běhu přes klikatý labyrint sklepů a chodeb se dostávají k Lindě. Klečí nad ležícím Viktorem, snaží se na něj mluvit a občas ho pleskne po tváři.

„Dýchá, ale je mimo,“ řekne, když zaslechne kroky policistů. „Píchl si tohle.“

„Co to je?“ přikročí k ní Cyril a vezme si injekci.

„Thiopental,“ řekne stísněným hlasem muž v zelené košili, když ho dostrkají k nim. „Jestli si to píchl celé, tak může umřít.“

„Volejte sanitku!“ křikne Cyril.

Kučera kývne hlavou.

„Dispečink? Tady Kučera. Potřebujem rychlou. Máme tu předávkování... eh...“

„Thiopentalem.“

„Jo. Thiopentalem!“

* * *

Linda stojí před vchodem do hotelu a sleduje, jak nakládají Viktora – na nosítkách a v poutech – do sanitky. Tři kroky od ní sedí na lavičce Cyril s Karolínou.

„To byl teda nápad tam za mnou lézt,“ řekne Karolína vyčerpaně.

„Jo.“

„Ale kdybys tam nevylezl, asi bych se pustila a spadla. Takže... jsi mi zachránil život.“

„Jasně. No, jsme přece tým. Jeden kryje druhého.“

„Jo. Ale stejně dík.“

Linda přijde k nim.

„Jsem ráda, že oba žijete.“

Sanitka s houkáním mizí za zatačkou, ze které se celé ráno odklízely nařezané stromy.

„Musíme vyslechnout toho chláпка v košili,“ řekne Cyril a odplivne si do sněhu. „Začíná mi to všechno do sebe zapadat.“

„Ano?“

„Když jsme řešili ten thiopental, mluvili jsme o sebevraždě. Ale to není přesně to, co Viktor chtěl. Domluvil si tady totiž...“

„Asistovanou sebevraždu,“ doplní Linda.

„Takže eutanázii,“ řekne Karolína a podívá se přes stromy k cestě, odkud je ještě slyšet houkání sanitky. „Vlastně to dává smysl, když se nad tím zamyslíte. Chtít odejít... za vlastních podmínek.“

„Škoda jen, že předtím musel zabít někoho jiného,“ zamručí Cyril. „A vlastně docela zbytečně. Zabil Hejduka jen tak, jako memento na sebe samotného.“

„Tak vyslechnem toho v košili?“ řekne Linda, najednou plná energie.

„Jo. Jenom mi dej ještě chvilku, ať popadnu dech.“

Karolína se pousměje.

„Ale stejně je to fajn, že je po bouři,“ řekne, když se začnou konečně zvedat.

4. část

Útěk

XVII. Skutečná pomoc

Ve stěnách něco cvakne a průchod se otevře. Stříbrný kotouč Ceres je podobný tváři Měsíce nebo Merkuru. Linda se otočí k protější zdi, do níž je vestavěná velká vitráž.

„Pojďme pryč...“

„Proč? Co se děje?“ přistoupí k ní Štěpán, ale ona se odtáhne.

Ukáže prstem na vitráž a skoro se rozkřikne.

„Proč vypadá jako já?“

„Cože?“ zakroučí hlavou Štěpán. „Nevypadá. Jo, tak ty oči. Ale jinak ne.“

„Nejenom oči... Je to... Je to sakra divný!“

„Proč jsi mě sem přivedl?“ vykřikne v panice.

„Přivedl?“ zvýší Štěpán taky hlas. „Dovol, abych ti připomněl, že to tys přišla s tím, že chceš dojít na konec a všechno to odhalit.“

„Jaks věděl ten kód?“

„Jaký kód?“

„Však víš, do první místnosti.“

„To jsem ti přece říkal, tak...“

„Je to blbost! Sakra! Nepřibližuj se!“

„Musíš se teď uklidnit... Hlavně... Hej, co to? To si děláš srandu...“

Štěpán kouká do ústí pistole.

„Tohle přeháníš. Nemiř na mě.“

Skloní pistoli, schová ji a vydá se spěšně nazpátek místnostmi. Projde kolem modrého kotouče Země, žluté Venuše a šedého Merkuru. Štěpán ji doběhne až v apartmánu.

„Uklidni se! Jsi moc hlučná!“

Chytne ji zezadu.

„Nech mě být!“

Zapře se nohou a nacvičeným grifem přehodí Štěpána přes rameno. Baterka, kterou měla u opasku, s žuchnutím spadne na zem. Štěpán se s nadáváním zvedá. Dopadl kostrčí bolestivě na okraj postele.

„Já s tím přece nic nemám, probůh. Co myslíš, že...“ opakuje a následuje ji ke dveřím, kolem nohy pořád omotanou příkrývkou.

Teprve na chodbě se Linda zase nadechne. Začne rychle přemýšlet, jestli nereagovala příliš prudce. Možná ta Ceres nevypadala jako ona. A možná to byla náhoda.

„Lindo?“ ozve se tiše Štěpán.

Neodpoví mu. Jde dál chodbou a má pocit, že na se na ni z každého koutu dívají něčí oči. Zacvakne za sebou dveře pokoje a lekne se Karolíny, která nespí, ale sedí na posteli.

„Kdes byla?“

Linda neodpoví. Otočí se, opře o dveře a zhluboka dýchá.

„Co se stalo?“

Po posteli přeběhne malý černý stín. Kočka. Linda se uklidní.

„Měla jsem pár drinků... a nasedly mi...“

Karolíniny oči tam pořád někde visí ve tmě. Nevěří ji. Má starost. Cítí její hrůzu a samotnou jí opanovává strach.

„Jsem v pohodě,“ řekne Linda konečně, vezme si do ruky Teda, chvíli ho hladí a pak zívne. „Vyčistím si zuby a půjdu spát.“

Na chodbě hotelu se ozve něco, co by mohly být kroky. Zastaví se před jejich dveřmi.

„Co je, Lindo?“

Mlčí. Naslouchá. Stojí někdo přede dveřmi? Linda je skoro přesvědčená, že pokud ano, tak to není Štěpán. V mysli jí vytane obrys velkého muže, tehdy ze sauny.

„Lindo?“

Pořád neodpovídá. Tiché kroky odchází chodbou. Linda si promne oči.

„To nic, prostě mi není dobře. Z toho se vyspím.“

„Trochu mě děsíš.“

„Jo, já vím. To ty modré laguny. Blbnu z nich.“

* * *

„Lindo,“ oboří se na ni Cyril. „Právě jsem kvůli tobě lhal Březovskému.“

Cítí se jak malé kárané dítě. Cyril o všem ví. To je konec. Strach, který cítila té noci, není nic proti hanbě, kterou pociťuje teď.

„Uděláme si v jedenáct krátkou poradou.“

Dobře. Nechal to být. Já si nechám pro sebe, že hulí trávu, a on si nechá pro sebe tohle.

„Jsi v pohodě?“ ptá se Karolína, která si hraje s kočkou.

„Jo,“ zamumlá Linda. „Cyril chce v jedenáct dělat poradou.“

„V jídelně? Fajn. Aspoň se u ní najíme.“

„Jo.“

Linda se posadí do křesla a kouká na Karolínu. Najednou si už ničím není jistá. Má opravdu Štěpán prsty v podivných věcech, které se dějí v hotelu? Hrozí Karolíně něco?

Snad ne. Jsem jenom paranoidní. Ale co když...

„Štěpán se chová divně,“ řekne zničehonic Karolína a Linda sebou trhne. „Vy spolu pořád něco pečete?“

Tu větu řekne se zdánlivým klidem, ale Linda v ní vycítí i obavu a jistou ublíženost.

„Byla jsi s ním tehdy, jak jsi přišla úplně vyděšená?“

„Nebyla jsem... vyděšená.“

„Hm. Dobře.“

I kotě jménem Ted se dívá na Lindu jakoby vyčítavě.

* * *

Karolína leží v posteli a podřimuje. Linda chodí po místnosti a přemýšlí nad profily obětí, které před chvílí rozebírali v jídelně. Slyší Štěpána přešlapovat za dveřmi a vyrazí ke dveřím už před zaklepáním.

„Co je?“ vystartuje prudčeji, než původně chtěla.

„Jak co je... Jdu za Karolínou.“

„Spí.“

„Byli jsme domluvení...“

„Říkám, že teď spí.“

„Proboha, je snad malá holka a ty její máma, nebo co?“

Linda lehce zaskřípe zuby. Pomalu vykročí na chodbu a přivře dveře.

„Měl bys nám dát pokoj oběma. Nevěřím ti ani nos mezi očima.“

„Hele, žes zpanikařila v té...“ Štěpán ztiší hlas. „...v té tajné místnosti, to je tvůj problém. Šla jsi tam dobrovolně. Dokonce to byl tvůj nápad.“

„Jak můj nápad?“

„Tvůj nápad byl dát tomu poslední šanci!“ zvýší Štěpán hlas a rozhodí rukama. „Ale to je jedno. Nemůžeš mně a Karolíně zakazovat...“

„Můžu všechno říct Cyrilovi. A Březovskému.“

„Aha,“ zasměje se Štěpán. „To by bylo zajímavé. Jen se na to podívejme. Já jsem tady zaměstnanec. Nemám sice do apartmánu co lézt a do tajné chodby už vůbec ne, ale pořád... jenom jsem na pracovišti vlezl někam, kam jsem neměl. Březovský mi nejspíš vynadá. Sebere prémie. Nebo – nedej bože – mě vyhodí. Ale ty...“

Štěpán zlověstně ukáže prstem.

„Ty si už u policie neškrtněš. A Březovský tě možná zažaluje. Nebo zažaluje celé vaše oddělení.“

„Může zažalovat i tebe,“ namítne Linda.

„Jo, to může.“

Štěpán zakroučí hlavou a zašklebí se.

„Víš, že mi Březovský vyhrožoval? Ne přímo, to ne, ale naznačil, že ví, co jsme tu prováděli.“

„Fajn! Nejvyšší čas přestat.“

„To je Štěpán?“ ozve se z pokoje rozespalá Karolína. „Ať jde dál!“

Linda mu naposledy zahradí cestu. Tak, aby to Karolína neviděla.

„Dej si na mě bacha,“ sykne mu u ucha.

„Dáme si oba bacha, co ty na to?“

Pustí se futer a nechá Štěpána vstoupit do pokoje.

„Jdu se projít,“ řekne vcelku marně, protože ji nikdo neposlouchá.

Když jde rázně k výtahu, má na chvíli pocit, že vidí na konci chodby stín muže, který ji sleduje.

* * *

„Mohla bych se tím protáhnout.“

Linda zadržuje dech. Protahuje okýnkem ve dveřích nejdřív ruce, pak hlavu a zbytek těla.

„Dávej na sebe bacha.“

Postaví se a pohlédne zpět přes otvor. Cyril na nic nečeká a běží zpátky do prázdné šachty, v níž někde ve výšce bojuje Karolína o život. Linda se chvíli cítí provinile. Nemohla jsem jí nějak pomoci? Být tam s ní? Ale co bych byla platná? Lepší, než tam stát, bude, když to vyřeším tady s tím bláznem...

Jako by ho přivolala myšlenkami, zaslechne kdesi před sebou, ve spleti úzkých a roky nepoužívaných chodbiček, nějaké zvuky. Jako by se někdo skrýval v harampádí a náhle dal zase do pohybu.

„Stůj!“ křikne Linda do tmy a tasí pistoli.

Opatrně prochází sklepem plným výklenků a bizarních zákoutí. Rozsvěcuje žárovky. Visí ze stropu, hustě zaprášené, některé od malty. Někdy se rozhoupou a stíny jako by se roztočily v rituálním tanci.

Už vidí jeho záda. Pozvedne zbraň, ale ukazovák nechá v bezpečné poloze podél hlavně. Chce na něj zavolat, ale za jejich zády – ze staré výtahové šachty – se ozve strašný rachot. Linda zůstane stát jako přimrazená. Co když Karolína spadla? Utrhl se s ní další žebřík? Měla bych tam být! Chce se otočit a vyběhnout zpátky, ale místo toho zlostně zakleje a vyběhne za Viktorem. Po chvíli je zas ticho a jeho kroky zaniknou v labyrintu.

„Vylez! Chceme ti pomoci!“ řekne pevným hlasem.

„Nechte mě... nechte mě to udělat,“ ozve se tichounce.

„Už jsi udělal dost!“

Linda se otáčí, aby pokryla všechny úhly, ale členité prostředí, topící se navíc v šeru, je taktickou noční můrou. Viktor může stát tady za policemi nebo tady v koutě. Může být dva metry od ní a může být v jiné místnosti.

„Viktore! Potřebuješ pomoci! To přece víš!“

„Pomoci! Nikdo mi nechce skutečně pomoci!“ štěkne hlas a ona se prudce otočí tím směrem.

„A co bys chtěl?“

„To, co už mám,“ řekne Viktor po chvíli. „Ale takhle jsem si to... nepředstavoval.“

Teď už bezpečně ví, odkud hlas přichází. Běží do vedlejší místnosti.

„Ukaž mi ruce, ukaž mi...“ začne naučené výzvy, ale hned vidí, že to je zbytečné.

Viktor sedí na zemi, kousek od velké almary s plechovými hrnci, kolem paže má obinadlo a působí tak uboze a smutně, že Linda hned schová zbraň a přidřepne si k němu.

„Co sis to píchl? Slyšíš mě? Co sis píchl?“

Viktor se svalí jako pytel brambor. Linda mu zkontroluje dech a tep. Podloží mu hlavu a zvedne ze země prázdnou stříkačku. Snaží se na něj mluvit a občas ho pleskne po tváři.

„Dýchá, ale je mimo,“ řekne, když slyší, že ostatní jsou za ní. „Píchl si tohle.“

„Co to je?“ přikročí k ní Cyril a vezme si injekci.

„Thiopental,“ řekne stísněným hlasem muž v zelené košili, když ho dostrkají k nim. „Jestli si to píchl celé, tak může umřít.“

Policisté volají záhranku, zatímco Linda mezi nimi hledá Karolínu. Táhle je! Viditelně otřesená, ale v pořádku. Takže všechno dobře dopadlo... Adrenalin přestane pumpovat a Linda, se opře o almaru, unavená, ale pro jednou zas spokojená sama se sebou.

* * *

„Ale stejně je to fajn, že je po bouři,“ řekne Karolína, když se zvedají z lavičky, aby šli vyzpovídat muže v zelené košili.

Jo, to je, pomyslí si Linda. Dokonce se oteplilo.

Na recepci je Beáta s mužem a dětmi. Vracejí kartu od pokoje, platí výdaje a kupují si ještě pohlednici z hotelu. Vypadají najednou jako harmonická rodinka.

„Tak ahoj,“ řekne Beáta chladně směrem k Cyrilovi.

Cyrl se podívá na Radima a zas na Beátu.

„Hm. Ahoj.“

Dál už se jí nevěnuje, bere mobil a volá Kučerovi, který mezitím odjel na stanici i s mužem v zelené košili. Beáta si všimne Lindy a jde jí podat ruku.

„Mrzí mě, že jsem tě zatáhla do tamtoho,“ řekne. „Však víš.“

„To nevadí.“

„Tak se drž.“

„Ty taky.“

Beáta už se neohlédne, ale Linda se za ní dívá, dokud nezmizí z dohledu.

„Pojedem na stanici,“ vytrhne ji ze zamyšlení Cyrilův hlas. „Promluvit si s tím chlápkem. Potřebujete chvílku?“

„Já můžu hned,“ ozve se Karolína, v ruce plechovku s kolou.

„I já,“ řekne Linda, oči pořád upřené k hlavnímu vchodu.

XVIII. Ruční brzda

„Dáte si něco?“

„Já ne, díky,“ zakrouť hlavou Cyril.

„Možná to kafe,“ přihlásí se Linda.

„Tady ho máme.“

Kučera ukáže na okno výslechové místnosti.

„Ta rána na krku byla vlastně jen škrábanec. Dostal dezinfekci a náplast.“

Cyril se podívá skrz žaluzie na zkroušeně vypadajícího muže. Má řídké světlé vousy a do copku stažené vlasy. Pod košilí se mu rysuje tělnatější postava.

„Podívejte,“ řekne Cyril a pustí ke škvíře v žaluziích Karolínu s Lindou. „Není to ten borec, kterého jsme se ptali na podlitinu pod okem?“

„Myslím, že je,“ řekne Linda. „Ukázal nám tehdy ten záznam z gopročka.“

„Ale to mohla být jen zástěrka.“

„Cože?“ zajímá se Kučera.

„Před pár dní měl monokl. Zjevně se s někým porval. Ale tvrdil nám, že spadl na sjezdovce.“

„To by sedělo,“ kývne hlavou Kučera. „Přiznal se nám, že měl nějaké hádky s panem Majerem už v minulosti. Přinejmenším jednou se i porvali.“

„O čem se hádali?“

„Majer po něm něco chtěl, ale ten mu to nechtěl dát.“

„Nejspíš thiopental,“ řekne Karolína. „Proto ho nakonec přepadl s tím nožem a donutil, aby mu ho dal.“

„Viktor ve sklepe říkal, že to takhle nechtěl,“ připomene Linda. „Asi chtěl, aby mu asistoval se sebevraždou a chtěl to vyřešit v klidu, ale nakonec to dopadlo takhle.“

„Co je vůbec zač?“ otočí se Cyril ke Kučerovi.

„Inženýr Jiří Štěrbá. Chemik ve farmaceutickém závodě v Uherském Ostrohu.“

„Víte ještě něco?“

„Žije osamělým životem. Rád maluje. Loni měl vernisáž ve Veselí nad Moravou. Má blog, na který dává ty svoje obrázky.“

„No, dobře, promluvíme s ním. Můžem?“

„Prosím.“

Trojice vstoupí do výslechové místnosti. Když se posadí proti Štěrbovi, který už tak působí jako hromádka neštěstí, zdá se, jako by se doslova scvrknul.

„Tak co nám povíte, pane inženýre?“ řekne Cyril a nastane mrazivé ticho. „Nic? Tak budu povídat já. A když tak mě, prosím, opravte.“

Štěrbá se ošije. Těká očima z Cyrila na Lindu, z Lindy na Karolínu a zase zpátky na Cyrila.

„Provozujete ilegální eutanázie. Za pomoci barbiturátů, hlavně asi thiopentalu.“

Na chvíli se odmlčí. Zkoumá rysy ve Štěrbově tváři. Hraje si s propiskou. A pak udeří silnějším hlasem, s důrazem na skoro každé slovo.

„Jednu práci jste ve Sněžném ráji už zmákl. Vojtěch Svoboda. Mrtvola ve sklepe, napumpovaná barbituráty a narychlo schovaná. Nemám pravdu?“

Štěrbá mlčí.

„Všechno ukazuje na vás,“ pokračuje Cyril. „Vojtěch Svoboda žil v depresích a neustálé izolaci. Buď byl v léčení, nebo sám. Měl psychické i fyzické obtíže. Chronické bolesti. Asi těžko si jel do Sněžného ráje zalyžovat. Jel tam po domluvě s vámi. A vy jste ho zabil...“

„Já ne!“ vyhrkne Štěrbá. „Každý si to musí spustit sám!“

„Panejo,“ řekne Linda a položí na stůl mobil, na němž běží aplikace diktafon. „Právě jste se víceméně přiznal.“

„A k čemu jako?“ vyprskne Štěrbá. „Nedělejte ze mě žádného vraha, prosím vás!“

„Ale podle českých zákonů jím víceméně jste,“ řekne Cyril lakonicky. „Takže je Svoboda vaše práce? Platil vám v hotovosti?“

„Pomohl jsem mu,“ řekne Štěrbá po chvilce a odevzdaně se opře.

„Kolika lidem jste takhle ještě pomohl?“

Tíživé ticho.

„Když se přiznáte, bude se k tomu přihlížet.“

„Ono se na to stejně přijde,“ dodá Linda.

„Svoboda byl devátý,“ řekne Štěrbá po chvilce. „Dám vám všechna jména. A půjdu si sednout. No a co, já se za to nestydím. Dělal jsem dobrou věc.“

„To my tu hodnotit nebudem. Každopádně byla ilegální.“

„Pche.“

„Téma eutanázie je samozřejmě něco, o čem se dá diskutovat,“ ozve se Karolína. „Ale dokud to není ukotveno v zákoně a nejsou pro to stanovená pravidla a oficiální instituce... tak to přece nemůžete brát do vlastních rukou.“

„Nemůžu? Ale já jsem mohl. Přesně devětkrát.“

Štěrbá působí najednou smířeně a klidně.

„Víte, kdo byl číslo jedna?“ řekne a hlas mu na okamžik přeskočí. „Někdo, koho jsem moc miloval. Díval jsem se jak trpí. A trpí a trpí.“

Zakrouťí hlavou. Oči se mu lesknou.

„Myslíte, že v nemocnicích dělají něco jiného? Předávkujou beznadějně případy morfinem a vyřešeno.“

„O tom nic nevím a to tady řešit nebudem,“ řekne Cyril a opře se o stůl. „Každopádně, řeknem si příběh do konce, ne?“

„Jak je libo.“

„Byl jste domluvený i s Viktorem Majerem. Jenže to jste netušil, že se všechno tak vymkne z rukou. Nevěděl jste, že Majer chce ještě před svou eutanázií sám někoho zavraždit. Že do toho umřou další dva lidi. A že najdem Svobodu tam, kde jste ho schoval.“

„A pak ta bouře,“ připomene Linda.

„Ano. Všechno šlo špatně. Hrozilo odhalení. Tak jste Viktora odmítl. A on za vámi chodil a pořád to chtěl, a dokonce vás kvůli tomu i napadl. Nakonec vzal nůž a doslova vás donutil mu thiopental vydat, že?“

„Ukradl mi ho jednou už předtím,“ hlesne Štěrbá. „Ale byla to malá dávka.“

„Ano, tehdy jsme ho našli.“

Cyril zabubnuje prsty do stolu.

„No, tak jo. Zbytek s vámi sepíše pan praporčík. Mě jenom ještě zajímá, jestli jste měl komplice?“

Štěrbá zakrouťí hlavou.

„Jste si jistý?“

„Je to jenom moje věc.“

* * *

Před stanicí zakrouťí Linda hlavou.

„S těmi komplici kecal. Seděl v jídelně vždycky s bandou kamarádů. Vzpomínáte? Košilová partička.“

„Jo,“ řekne Cyril. „Ale máme na ně něco?“

„Vyslechnout je můžem.“

„To můžem. Chceš řídit?“

„Tak jo. Jestli můžu.“

Linda usedne za volant. Cyril se uvelebí vedle ní a Karolína na zadním sedadle se zahledí do mobilu.

„Nesjedem si na káefcéčko? Tady mají drive in,“ navrhne Linda, ale Cyrilův pohled mluví za vše.

„Fakt to nechci na sedačkách.“

„Však bychom si to snědli až v hotelu... no, tak dobře, tak nic... Pardon.“

„Mám to!“ ozve se zezadu Karolína.

„Cože?“

„Na tom Štěrbově blogu jsou jakési tajemné informace. Rozluštila jsem je a zjistila, že to jsou instrukce, jak jejich skupinu najít na dark webu.“

„Skupinu, co provádí eutanázie?“

„Jo. Jsou tady i čísla účtů.“

„Takže je jich víc?“

„Nejmíň čtyři.“

„Super. Volám do hotelu.“

Cyril vytočí číslo a přiloží mobil k uchu.

„Haló, tady Šesták. Prosím vás, potřebuju nutně informace o těch kumpánech, co vždycky seděli s Jiřím Štěrbou. Já nevím... třeba budou mít společné útraty, ne? Jako u jednoho stolu. Máte to v evidenci, ne? Jo, počkám. Aha, fajn, píšu si...“

Cyril vytáhne z přihrádky malý blok a tužku.

„Václavík, Hofman, Boháč. Díky, rozumím. Počkat, cože?“

„Co se děje?“ zajímá se Linda.

„Prý právě tihle tři proběhli recepcí,“ otočí se na ni Cyril a zas přiloží mobil k uchu. „Poslouchejte... musíte vyběhnout ven a zjistit, co je to za auto. Chci značku, barvu a jestli stihnete, tak SPZ. Tak rychle! Jak, že už ujeli! Sakra práce! Máte aspoň barvu auta? Jo... takže červené audi?“

„Se zadním křídlem?“ ozve se Linda.

„Cože? Eh... mělo zadní křídlo?“

Pohlédne zas na Lindu.

„Jaks to věděla?“

„Právě projelo kolem. Mám jet za ním?“

„Jo, jed!“

Linda zpomalí, na chvíli zvedne ruční brzdu a roztočí volant. Smykem se obrátí do protisměru, přejedou přes dva pruhy, dvojitou prostřední čáru, těsně minou autobus a trhaně se zařadí do pruhu směrem k městu.

„Co to mělo, do hajzlu, znamenat, zbláznila ses?“ vykřikne Cyril, když se vzpamatuje.

„Je mi blbě!“ oznámí nazelenalá Karolína.

Linda nic neřekne. Oči upírá na vozovku před sebou a na rtech jí hraje lehký úšklebek a jako beze slov říká: „tohle jsem vždycky chtěla udělat“.

„Jak se zapnou majáčky?“

„Nemám tu majáčky!“ štěkne našťvaný Cyril. „To je osobní auto, chápeš to? Sakra, měli bychom si přesednout!“

„Není čas!“

„K čertu s tebou!“

Cyril vytočí Kučeru.

„Potřebujem pomoct. Jedem po padesát sedmičce na Horní Lideč. Pronásledujem červené audi se zadním křídlem. Pošlete nám hlídky. Jo, jsou to podezřelí! Štěrbovi kumpáni!“

„Projeli na červenou!“ křikne Linda. „Co mám dělat?“

„Tak projedem taky, jsme policie, ne?“ řekne nejistě Karolína.

„Ale nemáme ty majáčky!“

„Do prdele už s majáčky!“ neudrží se Cyril. „Jed!“

„Jsme na výjezdu z obce,“ hlásí Cyril Kučerovi. „Teď zahýbají k lesu! Zastavujem! Zastavujem! Jsme hned za benzínkou za Študlovem! Chtějí utéct!“

„Stůj!“ vykřikne Cyril, když vyskočí z auta. „Stůj nebo střelím!“

Už chce vystřelit do vzduchu, ale není třeba. Trojice mužů v košilích padne do sněhu na kolena, jako by je podťal.

„Někde v kufru mám pouta,“ řekne Cyril.

„To už asi ani nebude třeba,“ podotkne Karolína, oči upřené k cestě, po které už přijíždí houkající Kučerovi muži. „A teď mě omluvte. Je mi fakt blbě.“

* * *

„Řekli něco?“ ptá se Cyril a pohlédne do výslechové místnosti, kde ke Štěrbovi přibyli další muži v košilích.

„Přiznali se. Mají prostě takovou skupinu. Dělají eutanázie už čtyři roky.“

„Můžu tam?“

„Co ještě s nimi chcete?“

„Musím se zeptat na jednu věc.“

„Tak prosím.“

Trojice opět usedne za stůl.

„Chceme právníka,“ oznámí Hofman.

„Jasně, proč ne,“ pokrčí rameny Cyril. „Hele, chci se na něco zeptat mimo záznam.“

„Tomu nevěřím.“

„No, dobře. Tak mi třeba neodpovídejte. Budu jen uvažovat nahlas.“

Cyril se pohodlně opře. Chvíli jako by se zasn timer, pak pohlédne na Štěrbu.

„Viktor Majer vás přivedl tam dolů, protože tam ukrýváte ty vaše chemikálie, že ano?“

Linda si prohlíží jejich obličej e a čte v nich jako v knihách. Jasně, že na to Cyril kápl. Neschovávali je na pokoji, ale někde v obslužných chodbách v přízemí. Stačí je už jen najít.

„Předávali jste si s někým obálku,“ řekne Cyril. „Ten večer, co jsme tam my měli oslavu. Viděl jsem to. Za co jste té další skupině platili?“

Hofman pokrčí rameny. Ostatní zarytě hledí na svá kolena.

„Mám na to teorii,“ pokračuje Cyril. „Vy jste si od nich koupili potřebné chemikálie. Umíte je sice použít na eutanázii, třeba v nějakém smrtícím koktejlu, máte na to vybavení... ale sami nemáte přístup k těm látkám. Takže jste si dali obchodní sraz s dealery a rovnou si v tom samém hotelu domluvili – nejmíň – dva kšefty.“

Cyril se mrazivě pousměje.

„Tak nic neříkejte. Oni vás tady ještě rozmluví. Anebo si na všechno přijdem sami. Pěkný den, pánové.“

* * *

„Mám nápad,“ řekne Linda cestou zpátky, tentokrát na sedadle spolujezdce. „Totiž, jak přijít na ty jejich spiklence.“

„Jak?“

„Stejně, jako jsme přišli na ty tři. Říkáš, že když jsme měli oslavu, tak seděli u jednoho stolu. Ať si to v baru vyjedou z evidence. Jestli u toho mají ta čísla pokojů, tak můžou dohledat jména hostů, ne?“

„Jo, to by šlo.“

Vystupují před hotelem, na který se sárou protahující se stíny večera. Cítí velkou únavu, ale taky jsou nabuzeni všemi úspěchy z toho dne.

„Ale je to fajn, že jsme vyřešili už dvě vraždy, ne?“ podotkne Karolína.

„Ještě ten zbytek,“ odtuší Cyril a zavře dveře od auta.

„Co když ty chemikálie schovávají ve vzduchotechnice?“ napadne Lindu. „Mohlo by se tím pak vysvětlit, jak se dostaly škodlivé látky do některých pokojů? To by přece mohlo být důvodem, proč Budínský a Tomášková zkolabovali.“

„Tahle teorie tady už byla,“ řekne Cyril. „Ale jasně mi říkali, že klimatizace v zimě nejede.“

„A co když ano?“ zastaví se Karolína a vytáhne z kapsy papírek s čísly pokojů. „Co když... jela klimatizace vždycky chvilku a jen na těchto pokojích? Vysvětlilo by to přece tu zimu. Na tu si stěžovalo hodně hostů. Někteří říkali, že nefungovalo topení, ale sáhli si na něj opravdu? Možná fungovalo, ale přebila ho chladící klimatizace.“

„Bolesti hlavy, hlasy, divné zvuky i nevolnost by mohly vysvětlit ty chemikálie,“ řekne Linda. „Kdo ví, co tam najdeme za utrejchy...“

„Hned tam pošlu nějaké Kučerovy chlapy,“ řekne Cyril a kývne na jednoho z policajtů, který jim jde od recepcce naproti. „Prohledejte, prosím vás, tam dole vzduchotechniku. A dávejte pozor, můžou tam být jedy.“

„Požádám oddělení o odborníka,“ řekne muž a odejde stranou.

Cyril se otočí ke Karolíně a pohlédne na čísla.

„Jenže proč tak nahodilé pokoje?“

„Nejsou úplně náhodný,“ řekne Linda zamyšleně a půjčí si od Lindy papírek. „Tak kupříkladu jsou to lichý čísla. Takže všechno pokoje na týchle straně.“

Trojice se dívá na okna, která se zlatě lesknou v zapadajícím slunci.

„Vlevo dole je 101, že,“ uvažuje Linda. „Vpravo nahoře...“

„815, myslím,“ řekne Karolína.

Cyril mlčí a dívá se na Lindu. Zdá se, že rozluštění záhady má na jazyku... jen to vyslovit.

„Osmkrát osm oken,“ zamumlá Linda sama pro sebe. „Hele... stížnosti z pokojů 409, 509, 311, 605, 503. Kde je 409?“

Karolína chvilku počítá.

„Ten pátý zleva ve čtvrtém patře.“

„Takže é čtyři,“ hlesne Linda.

„Cože?“

„Panebože, já už to vidím! Další 509... To je hned nad tím pokojem, jenom o patro výš. É pět. Chápete? Pěšec na é pět... Oba vyjeli královským pěšcem.“

Karolína zřejmě neví, co říct. Cyril si půjčí papírek a zkouší další čísla pokojů.

„To asi sedí...“

„Takže, jestli tomu dobře rozumím,“ řekne Karolína váhavě. „Chcete říct, že tady někdo... ehm, hraje několik dní trvající šachy, a to tím, že zapíná klimatizaci v určitých pokojích?“

„Ten někdo ani nemusí vědět, že jsou ve vzduchotechnice jedy,“ vyhrkne Linda. „Ale tak či tak to musí přestat! Musíme zjistit, kdo to tady ovládá. To přece musí být někdo z hotelu!“

„Tak pojďme,“ řekne Cyril. „Teď už to všechno dořešit, to bude v zásadě jen formalita.“

XIX. Vosk na běžky

„Já o ničem nevím!“ zvedne údržbář ruce v obranném gestu. „Nezapínal jsem klimatizaci!“

Linda a Cyril se na něj obořili zrovna, když si sedl na rozviklanou židli a zapálil cigaretu.

„Můžete nějak zjistit, jestli ji někdo zapínal?“

„To by snad šlo... ze systému. Já do toho vůbec nelezu.“

Údržbář se šourá ke starému počítači s tak velkým monitorem, že generaci, do níž patří i Linda, přijde až groteskní.

„Já to už od loňska nemám na starosti, víte,“ zabrblá, zatímco se počítač s vrčením, klepáním a chrastěním zapíná. „Dřív jsem klimatizaci zapínal tady, přes velké páčky. Ale ty už nefungují.“

„A kdo to má na starosti teď?“

„Co já vím, nějaká firma. Tady, podívejte... to je ten systém. Takhle se u nás klimatizace řídí přes internet. Já ji ani zapnout nemůžu. Ale, to je divné...“

„Co?“

Cyril se nakloní k němu. Údržbář se přes montérky škrábe na koleni. Přitom prochází dlouhý výpis přístupů k ovládání klimatizace.

„Jo, někdo to zapínal. V zimě... To jsou blázni.“

„No, ta zima na tom bohužel nebyla nejhorší,“ oduší Cyril temně.

Na schodech se ozvou chvatné kroky a klapnou rozviklané dveře.

„Našli to!“ hlásí udýchaná Karolína. „Přes třicet kilo chemikálií. Bylo tam prakticky všechno... nedivila bych se, kdyby prodávali i nějakým varnám perníku.“

„O čem to tu mluvíte?“ zabručí údržbář a jako by se mu neklidně rozhoupal střapatý a šedý knír. „Jaké varny?“

Cyril si ho nevšímá.

„A bylo to, jak Linda říkala?“

„Skoro určitě,“ řekne Karolína a mrkne na Lindu. „Z některých ampulí těkaly chemikálie přímo do ventilace. Řeknu vám, to je nápad roku... schovat něco takového do klímy.“

„Nevěděli, že jede,“ řekne Cyril a pokrčí rameny. „A tamti zas nevěděli, že tím někoho můžou zabít... Ale svůj díl viny nesou všichni.“

„Jo,“ kývne Karolína hlavou. „Mimochodem, Kučera už zajišťuje ty chemiky. Byli z hotelu dávno pryč, ale podařilo se je vystopovat. Většina z nich byla z Brna nebo Zlína.“

„Fajn. Zavolám hned do té společnosti,“ otočí se zas Cyril. „Jak se jmenují? Jo. Dík.“

„A co teď?“ řekne údržbář.

„Co by?“

„No, co já? Jsem nějak podezřelý, nebo co?“

„Nejspíš ne,“ řekne Cyril. „Naopak... děkujem vám za pomoc s pátráním.“

* * *

„Tak co?“ zvedne hlavu Linda a napije se espressa.

„Všechno to sedí,“ řekne Cyril spokojeně, schová mobil a posadí se ke stolu. „Dva znudění blbové, sedící v různých kanclech jedné firmy z Valašských Klobouků, dostali na starost to dálkové ovládání klimatizace. Měli s tím začít pracovat až v létě, ale chytráci si všimli, že to je osm krát osm políček, a tak začali blbnout a hrát šachy. Jeden viděl, že druhý na své směně zapnul ten a ten pokoj a podle toho si přesunul figury.“

„To je nenapadlo, že se na to přijde? Že plýtvají hotelu elektřinou? Že bude hostům zima?“

Cyril rozhodí rukama.

„Museli si myslet, že na to nikdo nepřijde. Nebo, co já vím, možná měli strašnou srandu z představy, že je tam někomu zima a neví proč.“

„Stejně je to zvláštní,“ řekne Karolína. „Kdo teda bude zodpovědný za smrt Budínského a Tomáškové?“

„To už je asi problém pro soud. Nedivil bych se, kdyby to nakonec odnesl někdo úplně jiný.“

„Když už nic jiného,“ řekne Linda. „Tak ti dealeři s chemikáliemi jsou jasní. Nakládání s nebezpečnými látkami a jedy, jejich nevhodné uschovávání a vlastně i veřejný ohrožení. Nemůžou se přece vymlouvat, že mysleli, že klimatizace nepojede.“

„Každopádně,“ řekne Cyril spokojeně, zakloní se a upoutá pohledem servírku. „Pojďme si připít na úspěšné vyřešení veškerých!“

Sklenky cinknou a Linda cítí sice radost, ale zároveň má trpký pocit, že záhady zdaleka nebyly rozpleteny všechny.

* * *

„Támhle jde ta kriminálka!“

Jedna reportérka z hloučku, který před Sněžným rájem obklopil místní zaměstnance, si všimne Lindy s Cyrilem. Zatímco Cyril se jim vyhne, Linda si nemůže pomoci a nechá se jimi na okamžik zajmout.

„Cos jim říkala?“ zeptá se pak Cyril, když jsou zas sami a on si vychutnává cigáro.

„Nic tajného, jen, že jsme to tu vyřešili a tak. Kdo ví, kdo je vůbec zavolaal...“

Cyril pokrčí rameny a ušklíbne se.

„Vždycky je někdo zavolá. Nebo to nějak vycítí. Nevím. Na co se ptali?“

„No, jestli je pravda, že tu někdo vraždil podle šachové partie a tak.“

„Tak vidíš,“ řekne Cyril a oklepne popel. „Jak se ten příběh vždycky překroutí.“

„Jo. Ty jim nic neřekneš?“

„Prosím tě...“

Cyril chvíli mlčí. Pak zamáčkne vajgl do popelníku.

„Kdysi jsem si takovou slávu užíval,“ řekne pomalu. „Víš, tehdy, když jsem vyřešil ty velké případy. Pozvali mě i do nějakých talk show v televizi.“

„Myslím, že jsem něco z toho viděla na netu.“

„No, tak vidíš. Ale teď jsi to v zásadě vyřešila ty. Ty a Karolína jste ta nová generace. Užijte si tu slávu. Ale bacha, umí být zrádná.“

„Myslíš, že ti tehdy ublížila?“ zeptá se Linda opatrně.

„Určitě. Jednak si potom člověk o sobě moc myslí. A vzdaluje se ostatním. A za druhé... a za druhé vlastně platí i pravý opak a ten namyšlený člověk je vlastně strašně nejistý a bojí se, že ty velké věci, co od něho čekají, že ty už nebude schopný udělat... A víš, jak to pak řeší?“

„Jak?“

„Útěkem.“

„Jako k chlastu a tak?“

„Jako k chlastu, jo,“ kývne Cyril hlavou. „A nejenom k němu. Mezi námi, opravdu to nebyla jenom tráva...“

Je trapné ticho. Linda neví, co říct.

„Každopádně,“ naváže Cyril. „Člověk utíká i od lidí. Chová se na ně hnusně, protože se sám cítí prázdně... uvnitř. Jako že nic nemá smysl, chápeš?“

„Je to divný,“ řekne Linda a opře se o zábradlí. „Že když se člověku něco povede, tak ho to vlastně zlomí.“

„Každého ne, ale mě jo,“ řekne Cyril. „A nechtěl bych, aby se ti stalo to samé, rozumíš mi?“

„Hm. Jo. Tak... díky.“

Cyril vytáhne další cígo.

„Pořád si říkám, že přestanu. Zítra. Ale zítra nikdy není, že jo? Pořád je jenom dneska.“

Zapálí si.

„Prý chceš ještě zůstat?“

„Jo,“ ušklíbne se Linda. „Karolína chtěla zůstat kvůli Štěpánovi. Chtějí udělat nějaký výlety na běžkách a přemlouvali mě, ať se přidám.“

„Takže budete běžkovat?“

„No jo. Mám, myslím, letos ještě celou dovolenou, ne?“

„Copak já vím. Brala sis?“

„Ne.“

„Tak máš. Ale divím se. Čekal bych, že ti ten hotel poleze krkem.“

„Hm, jo,“ pokrčí Linda rameny. „Lezl mi rameny, ale teď, když jsme to vyřešili, mi najednou nevadí tu ještě chvilku zůstat.“

„Hlavně tu už nedělej... však víš, nic hloupého.“

„Ne, na to už nemám myšlenky. A zpětně mě to... mrzí. Neměla jsem to dělat.“

„O co vlastně šlo?“

Linda přešlápne. Dívá se do krajiny. Na sjezdovku, teď zase barevnou bundami lyžařů, na lesy, protkané stezkami pro turisty a běžkaře.

„Nešlo vlastně... o nic moc.“

„I malé nic ti může podtrhnout nohy,“ řekne Cyril a pousměje se. „Ale to přece víš. No, já pojedu ještě dneska. Těším se, až odsud vypadnu.“

„Tak se pak uvidíme v Brně.“

„Jo. Uvidíme.“

* * *

„Tady máš vosk.“

„Jak se to?“

„Ukaž... takhle...“

„Dík. Je to dobrý?“

„Jo. Myslím, že dobrý.“

* * *

Sněžný ráj se jim ztrácí za zády. Projíždějí okolo sjezdovky, z níž se ozývá výskot. Míjí i boudu, ve které Linda s Karolínou musely za sněžné vánice přečkat noc. A vydávají se do království ticha, na vyježděné tratě mezi stromy, na malé paloučky a přes svahy kopců.

Nejdřív jsou všichni veselí. Sníh se třpytí ve slunci. Je zima, ale nefouká a jen občas spadne pár vloček. Dávají si přestávku a hážou po sobě sních. Linda dostane od Karolíny sněhovou koulí přímo do pusy. Praští hůlkou do těžké větve a všechen sníh spadne Karolíně na hlavu.

Se zlátnoucím sluncem a večerem začíná být Karolína unavená a Štěpán zadumanější.

„Co se děje?“

Linda se postaví vedle Štěpána a zapíchne hůlky do země. Dívají se ze svahu na borovicový les, kterým projížděli asi před půl hodinou. To tam ještě bylo světlo, ale teď je v něm šero a stromy vrhají své dlouhé stíny i na zasněžené úpatí kopce.

„Jak daleko je to k té chatě?“

„Už kousek,“ odtuší Štěpán a Linda si všimne, že pozoruje něco na předělu lesa a kopce, kde jsou zkroucené černé větvičky křoví.

„Štěpáne?“

Linda má na chvíli pocit, že mezi stromy, ve skoro už úplné tmě, stojí postavy lidí. Jsou tři? Čtyři? Obrisy se skryjí mezi stromy. Pohybují se kradmo. Rozhodně ne jako běžkaři.

„Viděls je?“

Štěpán se polekaně otočí.

„Cože? Co jsem měl vidět?“

„Byli tam nějakí týpci.“

„Cože, to je blbost,“ zasměje se Štěpán neklidně.

A taky falešně, což Lindě nemůže ujít.

„Štěpáne?“

Barman si odkašle a promne ruce v rukavicích. Otočí se a ohlédne po Karolíně.

„Měli bychom jít, než se setmí.“

„Někdo nás sleduje, Štěpáne,“ řekne Linda vážným hlasem.

„Nikoho jsem neviděl,“ řekne po chvíli, popadne hůlky, odrazí se a rozšafnými kroky míří za Karolínou.

Linda se ještě otočí a pohlédne k lesu. Mohlo se mi to zdát? Nebo mi Štěpán něco tají? Copak postavám ve tmě neutečeme ani tady, hodiny cesty od toho prokletého hotelu?

* * *

„Myslela jsem, že znáš cestu?“

Z hlasu Karolíny je znát trochu panika.

„Jasně, hm. Jenom jsem nečekal, že to tady bude tak zarostlé. A ty závěje musíme taky obejít. Ale mělo by to být tam, na tom hřebenu...“

Linda v rostoucím šeru vidí jejich postavy stále slaběji.

„Musíme držet u sebe,“ konstatuje, když přijede k nim. „A pohnout si. Je skoro tma a začíná foukat.“

„Hm,“ zabručí Štěpán a omete z mobilu poprašek. „Podle navigace jsme kousek od cíle.“

„Fajn.“

„Ale musíme to obejít. Tudy to nejde.“

„Ale tam mi to nepřijde bezpečné,“ ukáže Karolína. „Je tam takový sráz.“

„Už jsem tam kdysi jel,“ odtuší Štěpán.

„Za tmy?“

Neodpoví. Linda si ale i v příšeří všimne, jak se nenápadně otáčí a dívá za sebe.

„Štěpáne?“

„Vyrázíme!“ ukáže směrem dopředu.

Linda je Karolíně a Štěpánovi v patách. Sama se začíná neklidně otáčet, ale za sebou nevidí nic než houstnoucí tmou.

„Zapneme svítilny!“ zavolá Karolína do začínající vánice.

„Ještě ne, vidím dobře!“ štekne Štěpán bez váhání.

Lindu napadne, že možná Štěpán schválně zdržoval a na oko bloudil, aby se zšeřilo a oni se ztratili postavám za sebou. Proto nechce ani zapínat baterky, přestože pár metrů od nich je prudký sráz.

„Štěpáne!“ zavolá mu do zad. „Kolik je tu takových chat?“

„Víc,“ ozve se po chvíli. „Nevím, asi pět. My jdeme do té, co se jmenuje Viktorka.“

„Jasně, fajn.“

V jednu chvíli má Linda pocit, že sníh za ní křupe. Jako by jí někdo běžel přímo do zad. Prudce se otočí, ale zas vidí jen tmou a v obličeji cítí studený vítr.

„Pomoc!“

Karolína sklouzne asi půl metru do závěje a narazí si koleno o pařez.

„Kašlu na tebe,“ nadává, když jí Štěpán pomáhá na stezku. „Je tu tma jak v pytli!“

Karolína zapne svítilnu, která má velký výkon, ale v začínající chumelenici stejně osvětlí jen bezprostředních pár metrů před nimi. Štěpán chvíli váhá a rozsvítí i svou.

„Támhle něco je!“

„To bude ono!“

Sundávají běžky, berou je do podpaží a posledních pár desítek metrů se drápou do kopce po třech zbývajících končetinách.

„Růženka,“ přečte Karolína štít na dveřmi. „Ne Viktorka.“

„Hm, divné. Sakra.“

„Od Růženky nemáš klíč, že?“

Linda se vyškrábe za nimi.

„Nemáme klíč,“ oznámí jí Karolína. „Ale žádnou podělanou Viktorku už hledat nemíním!“

„Klid,“ řekne Štěpán rázně a začne prohledávat okolí dveří. „Někdy je tu prostě klíč jen tak schovaný, aby se tam mohli turisté schovat. Aha, tady je!“

Štěpán vytáhne zpoza trámku klíč a odemkne dveře. Když jimi prochází dovnitř – a Linda na Karolíně zřetelně vidí, jak si oddechla – je venku už úplná tma.

„Tohle bylo o fous,“ řekne Karolína vyčítavým tónem, ale zároveň už trochu smířlivě.

„Tak už zavři, prosím.“

Linda naposledy pohlédne skrz dveře do tmy. Pak je zavře, zamkne a zacvakne na řetízek. Vymění si pohled se Štěpánem. Jako by jí něco naznačoval. Něco ve smyslu: teď ne, nechci vyplašit Karolínu. Ale možná nenaznačuje nic.

„Zatopíme v krbu. Tady jsou třísky a tady polínka. Hele, tady je pepo.“

„Cože?“ zamumlá Linda, které je najednou líto, že s sebou nevzala služební zbraň.

„Pevný podpalovač.“

Za chvíli v krbu příjemně praská oheň.

„Tak super. Usušíme se a pak tu určitě najdeme i něco k snědku.“

„Dala bych si bourbon,“ řekne Karolína a jen v podvlíkačkách se usadí v křesle.

„Třeba tu taky bude. Máme celou chatu pro sebe. Akorát necháme ráno nějaké prachy v kasičce.“

Z Karolíny opadá u plamenů napětí hned. I Linda opouští představu, že je někdo pronásledoval. Patrně jen hra stínů. Poslední týdny byly těžké a člověku už z toho prostě hrabe...

Ale Štěpán se baví jen naoko. Je vidět, že ho něco trápí. Jako by něco chtěl říct. Jednu věc Lindě a jednu Karolíně. Jednu těžší než druhou.

„Není to bourbon, ale myslím, že dobrý, ne?“ přijde Linda s rumem.

„Mám to nalít?“

„V klidu, dneska nemusíš dělat barmana. Tak... prosím... tady máš.“

„Škoda, že nejel i Cyril,“ zasměje se Karolína a přitulí k Štěpánovi.

„Určitě už někde sedí na pivu.“

Baví se dál a Štěpán převážně jen poslouchá. Mhouří oči. Dívá se na plameny, které olizují kamenné stěny krbu. Mlčí. Sbírá odvahu.

* * *

Ráno Lindu probudí smrkání a tlumený pláč. Karolína je v kuchyni, chystá si kafe a oči má zarudlé. Lindě odpovídá tiše a v jednoslabičných slovech.

„Kde je Štěpán!“

„Tam!“

„Venku?“

„Jo.“

Štěpán stojí před chatou a dívá se na obzor, který je přímo kýčovitě krásný. Je totiž jasné ráno, nebe je modré, slunce chladně bílé a vrcholky jehličnanů sytě zelené. Není ani příliš zima.

„Dobrý ráno.“

„Hm, ahoj.“

Linda se postaví vedle Štěpána a upije z kouřícího hrnku s kafem.

„Rozešel ses s ní.“

„Říkala ti to?“

„Že říkala? Musela jsem si to odvodit z jejího škytání. Snad jsem ji neviděla ještě takhle smutnou.“

„To mě mrzí.“

„Moc mě to nepřekvapuje,“ řekne Linda. „Ale vybral sis dost debilní chvíli.“

„Lindo,“ řekne Štěpán, otočí se k ní a působí jako mramorová socha. „Sledují nás.“

Tak přece!

„Lindo, já už jsem ne...“

Zapotácí se po zásahu pěstí na nos a obočí.

„Nemohl sis to rozmyslet dřív? Nemohlo se v tobě dřív hnout svědomí! Do hajzlu s tím vším! Já jsem to přece dávno věděla! Že já se nechám ukolébat... jsem tam blbá...“

Udělá dva kroky tam a dva zase zpět. Pleskne se po opasku, kde jí zoufale chybí pistole.

„Nebo to byl takový plán? Nás tu dovést a potom... co vlastně?“

„Nebyl žádný plán,“ zaskuhrá Štěpán a posadí se na lavičku. „Myslel jsem, že ti už dají pokoj, když jste vyřešili všechny ty mrtvé. Že to nechají být. Opravdu jsme si měli jenom vyjet...“

Linda obhlíží kraje všech lesů. Nevidí nic podezřelého. Zkouší mobil, ale nemá signál.

„Karolínó, máš signál?“

„Ne!“ ozve se zevnitř.

„Já taky ne,“ hlesne Štěpán.

„Ona,“ ukáže Linda ke dveřím. „Už to ví?“

Štěpán zakroutí hlavou.

„Tak jí to řeknem!“

„Počkej,“ řekne Štěpán prosebně. „To teď ničemu nepomůže. Stejně se to dozví, ale teď musíme spolu utéct.“

„Spolu?“ vyprskne Linda.

„Jsem teď na vaší straně. Uvažuj, proč bych ti to říkal?“

„O co tady teda jde?“

„Mají nějakou sektu... Březovský je v ní, ale nevede ji. Nutil mě, abych ti míchal opiáty do toho drinku... do modré laguny...“

„Abys... cože?!“

Štěpán narazí zády na zeď, když dostane další ránu.

„To se mi snad zdá! Proč opiáty?“

„Já nevím, prostě to po mně chtěli. Nejsem v té jejich sektě... Jenom mi hrozili a měli nade mnou moc. Nemůžu ti to teď všechno vysvětlit.“

„A co ta tajná chodba?“

„Lindo... pak ti to vysvětlím. Musíme se dostat z těch lesů. Dřív, než nás dostanou oni.“

„Takže ti mám věřit, jo?“

„Jak říkám... proč bych se teď přiznával?“

„Abys nás zavedl do pasti?“

„To bych přece mohl jednodušeji, kdybych nic neřekl.“

„Zatracená sekta! Měla jsem to tušit!“ odplivne si Linda a otočí se, protože ve dveřích stojí Karolína, celá rozčuchaná, oči pořád červené.

„Musíme vyrazit,“ vycedí Linda přes zuby a blýskne očima po Štěpánovi, kterému se Karolína snaží očima ze všech sil vyhýbat. „A to jakože rychle.“

„Co se děje?“ zamumlá Karolína.

„No...“ začne Linda, ale Štěpán se do toho vloží: „Má začít bouře. Už v poledne.“

„Aha. Paráda,“ odpoví temně, aniž by na něj pohlédla. „Tak já si jdu pro běžky.“

XX. Zatopené schody

Jako by je viděla v každém oslepujícím odlesku. Už i Karolína něco tuší.

„Nebe je úplně bez mraku,“ řekne.

Vyplašeně se dívá na Lindu.

„Pospěš,“ sykne Linda.

Opírají se do hůlek, prudce šlapou a na zátylcích cítí studený pot.

„Nebe je bez mraku,“ opakuje Karolína. „Před čím utíkáme? Lindo? Štěpáne?“

„Před...“ začne Linda, ale najednou se zastaví a zpozorní. „Jsou tu!“

„Kdo?“ vykřikne Karolína.

„Rychle pryč!“ ukáže Štěpán na svah před nimi. „Musíme to sjet!“

Posledních pár rychlých kroků. Odrazit se a přikřčit. Studený vzduch se jim opře do tváří, když se pustí sněhem plnou rychlostí.

„Kde je Karolína?“ otočí se u kraje lesa Linda.

„Spadla! Dostali ji!“

„Musíme pro ni!“

„Ne! Musíme utéct!“

Linda ho odstrčí a začne rychle stoupat po svahu, který právě sjela. Běžky se jí zaboří hluboko do sněhu. Sundá je a běží bez nich vzhůru. Stěží popadá dech.

Prvnímu muži v černém se vyhne. Oběhne ho. Ale další ji svalí k zemi. Během chvilky ji tváří ve sněhu drží alespoň tři páry rukou. Cítí v paži bodnutí injekce. Křičí a zmítá se. Je slabší a slabší. Chce se jí spát. Necítí ruce.

* * *

Vykřikne a otevře oči. Hlava se jí točí. Oči se snaží přizpůsobit tmě.

„Hej! Haló!“

Bezmocně křičí a kope do bytelných dveří. Marně se snaží něco zahlédnout skrz malé okno do chodby. Ve studené cele i v tiché chodbě je úplně stejná tma a stejně těžký, plísňí páchnoucí vzduch. Linda rozláme tvrdou pryčnu a snaží se pomocí prken vyrážet dveře. Potom páčí ocelové pruty v malém okně. Zabere vši silou, až jí zapraští v zádech. Prkno praskne, ona spadne na zem, ovládne ji prudká bolest hlavy a má chuť se z té bezmoci rozbrečet.

Sedí v koutě. Snaží se ostrým odštěpkem z kamene něco vyryt do stěny, dokud jej úplně neztlupí. Ani je přitom neslyší přicházet.

„To je ona...“

Stojí za oknem, dívají se na ni, jak leží na zemi, a vzrušeně si šeptají. Zní to, jako by ji obdivovali.

„Vyvolená...“

„Ale je to opravdu ona?“

„Samozřejmě. Přece to všechno směřovalo k tomuhle.“

„Já vím. Já jen...“ Hlas se odmlčí. „Já jen, jestli se to povedlo.“

„Pochybuješ snad o vnitřním kruhu?“

„To ne,“ řekne ten první defenzivně. „Ani v nejmenším.“

Linda se snaží poznat jejich hlasy, ale je to bez šance. Pouze si je jistá, že Březovský – s tím jeho otravně bručivým basem – mezi nimi není.

„Pusťte mě,“ řekne slabě a postaví se k oknu.

Chtěla by jim vidět do tváří, ale nejde to. Těžko říct, jestli mají masky, nebo jen obličejy ukryté do stínů.

„Proč říkáte... že jsem vyvolená?“

„Přinesli jsme jídlo.“

V okně se objeví ruka s alobalovým balíčkem.

„Seru vám na jídlo!“

Vzkypí v ní hněv. Prudce se zavěsí za jeho ruku. Páči ji proti oknu. Tmu prořízne výkřik. Zlomila jsem ji? V lokti? To ti patří, zmrde!

Balíček spadne na zem. Na druhé straně okna se zhroutí jedna z postav, zatímco druhá k ní přidřepá.

„Neměli jsme sem chodit. Pojd', vypadnem.“

„Vodu!“

„No jo.“

Skrz okno jí spěšně hází malou petku s neperlivou vodou. Pak jeden stín podpírá druhý a oba mizí v chodbě. Linda cítí určité zadostiučinění, ale situace je pořád stejně beznadějná. Povzdechne si a chvíli se opírá čelem o studenou zeď. Pak nahmatá vodu. Dychtivě pije. V balíčku je obložený chleba. Okurky, rajče, šunka a kus omelety. Ani neví jak, ale svačina je během pár sekund snědená. Zmačká alobal a hodí kuličkou o zeď. Sedá si. Cítí, jak jí stěna promáčí záda. Vkládá ruce do dlaní.

Co teď? Jak se z toho dostanu? Až přijdou příště, co budou chtít? Zabít mě?

Začíná rozpoznávat obrysy místnosti. Těsně pod stropem je otvor, ze kterého jde čerstvější vzduch. Je moc malý a moc vysoko.

Má smysl s nimi mluvit? Můžu říct něco, co je obměkčí? Můžu se s nimi domluvit? Proč si vybrali zrovna mě? A jak to souvisí s tou bohyní v tajné chodbě?

Linda několikrát udeří hlavou do zdi. Naslouchá, ale jediným zvukem je kdesi v dálce odkapávající voda. Zkouší dál rýt odštěpek do zdi.

Je možné, že všechno nějak souvisí s těmi čtyřmi oběťmi? Přece jsme to vyřešili! Jednomu tamti poskytli eutanázii, druhýho zabili Fiedler s Majerem... Dva umřeli náhodou, kvůli jedům v klimatizaci. Copak za tím může být ještě něco? A může to všechno... směřovat ke mně?

Linda zavře oči. Snaží se odpočívat. Více než strach o svůj život ji začíná opanovávat obava, že žádné z těch záhad už nepřijde na kloub.

Může vůbec někdo vědět, že tu jsem? Jak asi dopadla Karolína? Ach jo. Karolíno... To mě tak mrzí, žeš do toho všeho spadla se mnou. Určitě tě taky mají. Někde v cele. Nebo... hůř?

„Karolíno!“ vykřikne zničehonic.

Kdesi v dálce zaskřípou dveře. Voda pořád kape. Co to? Slyšela jsem kroky?

„Lindo,“ ozve se tiše od okna.

Štěpán? Ztracený Štěpán! Skočím tam a uškrtím ho.

„Co to má všechno být?“ vyhrkne na něho, když přiběhne k oknu.

„Pomůžu ti utéct!“

„Jo, jasně, to si strč...“

„Vážně, pomůžu ti! Proboha, chceš tu zůstat? Kdo ví, co chystají...“

„Nedělej, že to nevíš!“ vyprskne ona.

„Sloužil jsem jim, protože o mě ví věci. A o mojí rodině.“

„Vyhrožujou ti?“

„Vyhrožujou každému! Hele, ten váš Viktor Majer, ten k nim asi taky patřil.“

„A kdo ještě?“

„Nevím,“ zakroučí Štěpán hlavou. „Na to není čas. Hele, ukradl jsem klíč.“

Na chvíli zmizí. Ve dveřích cvakne a pootevrou se.

„Tak pojd!“

Linda vklouzne do dveří a následuje tiše Štěpána. Taky bych ho mohla srazit a utíkat pryč zkusit se dostat ven sama... Ale vypadá to, že ví, kam jde. Ještě chvíli zkusím...

Vstoupí do další chodby, která je širší a celkově prostornější, ale zrovna tak temná. Občas z ní vedou odbočky, v nichž je zlověstná tma. Linda si představuje, že každá z těch odboček musí vést do hotového labyrintu úzkých chodeb, z něhož by se nemusela nikdy dostat. Kde to, k čertu, jsme?

„Štěpáne, kde jsme?“

„Pod hotelem.“

„Panebože. A kudy ven?“

„Je to ještě kus cesty. Sám přesně nevím.“

„Jak ses dostal sem?“

„Trochu jsem bloudil. Hm, myslím, že teď tudy.“

Štěpán sklouzne po hladkém schodu a na druhém schodu se ponoří až po kotníky do kalné vody.

„Tudy ne!“ sykne vyděšeně a s cákáním vyleze. „Jdem zpátky...“

Štěpán zamíří do velké chodby.

„Počkej, slyším kroky!“ řekne Linda a chce ho stáhnout zpátky, jenže je moc rychlý.

Chce se vydat za ním, ale zaslechne hlas Březovského. Zdánlivě zní přátelsky, ale přímo z něj odkapává hrozba.

„Bratře Štěpáne!“ zvolá a Linda skrz ústí chodbičky vidí, jak Štěpán zkoprněl.

„Pane,“ skloní hlavu.

„Dal jsem ti jasný úkol, ne? Přichystat potřebné věci. Tak co ještě děláš tady?“

„Já... Už na tom pracuju. Trochu jsem tu zabloudil.“

„Máš mokré boty,“ řekne Březovský skoro starostlivě. „Víš, že tam je to zatopené, ne?“

„Jo, no, zapomněl jsem.“

„Fajn. Tak si běž po svém.“

Štěpán nervózně přešlápne. Nechce nechat Lindu ve spleťtém labyrintu, ale taky ji nechce prozradit. Linda se přitiskne ke zdi a těsně u místa, kde začíná zatopené schodiště, se skryje ve stínu.

„Tak co je?“ zaduní Březovského hlas a ozvou se další kroky.

„Mistře!“ volá hlas a to slovo se v echu odráží chodbami. „Utekla! On ji pomohl utéct!“

„Je to pravda?“

Štěpán vykřikne jako tur. Vrhne se proti Březovskému. Linda slyší zvuky rvačky a už se zvedá, aby mu šla pomoci, když praskne ohlušující rána z pistole, která ji doslova zase přibije k zemi. Zatají dech.

„Štěpáne,“ řekne Březovského hlas. „Byls na nic pomocník a na nic bratr ve víře, stejně jako jsi byl na nic barman. Vy tam! Zbavte se jeho těla. A prohledejte to tu! Tam tu zatopenou chodbu první!“

Linda na nic nečeká a vrhne se do vody. V naprosté tmě plave nad schodištěm a zatopenou chodbou. V uších jí hučí, plíce pálí a žaludek se převrací z toho, jak je voda nechutně mazlavá a plná slizkých řas. Periferně vidí za sebou světlo. Muži svítí baterkou do vody, ale potápět se jim nechce. Možná, že to ani nikam nevede... Možná si počkají, až se tu utopím.

Po čase, který se zdá nekonečný, najde větší vzduchovou kapsu pod stropem. Dýchá, sípe a lape po vzduchu, jako by se znovu narodila. Ucítí závan vzduchu a brodí se tím směrem až do vlhké, ale nezatopené místnosti, která působí nesmírně staře a nepoužívaně.

Linda se svalí a vyčerpaně vydechuje. Pak se rozhlíží kolem sebe. Odkudsi se do místnosti dostává trochu světla. Snad z fosforeskujících rostlin, snad z puklin ve stěnách. Za některou z nich musí být něco jako světlík. Místnosti, kterými prochází, jsou postavené člověkem, ale ze všeho nejvíc připomínají jeskyni. Není možné, aby to všechno vybudoval Březovský. Museli stavět hotel na mnohem starších základech. Na základech čeho?

V jedné z místností se ozvou kroky. Linda se vtiskne do stinného koutu. Za chvíli vidí dvě siluety mužů projít okolo. Když si jí nevšimnou a zmizí za rohem, s úlevou vydechne a shýbne se pro podlouhlý kámen. Chabá obrana, ale lepší než nic. Plíží se dál místnostmi a chodbami. Kroky se vrací. Muži se rozdělují. Jeden prohledává odbočky nalevo a druhý napravo.

Linda vyrazí z úkrytu a s bezcitností, které by normálně nebyla schopna, praští muže po hlavě kamenem. Ozve se zakašlání, sípavý zvuk a postava se bezvládně skácí k zemi.

„Honzo? Co to bylo?“ ozve se znedaleka.

Linda tělo rychle šacuje. Do ruky jí vklouzne dlouhá kudla. Dá se předpokládat, že druhý z mužů bude ozbrojen podobně.

„Honzo? Žiješ?“

Vrhne se na něj a zákeřně bodne zespodu. Na poslední chvíli jí zastaví ruku. Špička nože mu zajede do těla asi na dva centáky. Muž sykne, zavrčí a srazí Lindu k zemi. Sevře ho nohama a zápasnickým pohybem srazí k zemi. Jde mu primárně po ruce s nožem.

Tak je to správně! Zabiju vás tu klidně všechny, do posledního parchanta!

Dostává se nad něj. Tlačí mu kolenem proti hrudi a nožem proti obličeji. Už musí povolit... už to bude...

Rána. Zalehne jí v uších. Rameno jako by explodovalo. Cítí bolest a mdloby a kácí se k zemi, tváří napřed, rovnou do špinavé kaluže.

„Nesmíme ji zabít!“ křikne někdo vzadu.

„Jenom do ramene,“ odtuší Březovského hlas. „Bude žít, neboj.“

„Ne!“ mumlá Linda, když ji zvedají ze země silné ruce. „Nechte mě. Já vás...“

Rychle ji opouští síla.

„Tentokrát ji svažte,“ slyší Březovského přímo nad sebou.

Chtěla by vstát a bojovat, ale je příliš slabá. Jako ranec ji nesou chodbami, které – zdá se – neberou nikde konce. Na studeném stole jí vytahují z ramena kulku.

„Ta už toho pravačkou moc neudělá,“ řekne muž, který ji pak dezinfikuje a zašívá.

„Pravačku nebude potřebovat,“ ozve se od dveří.

Linda zatíná zuby. Chvillemi upadá do mdlob. Chtěla bych bojovat! Proč nemůžu bojovat? Nechci jenom čekat.

Zase ji někam nesou. Je zpátky v cele. Sekundy, minuty, hodiny... všechno to splývá. Má noční můry. Dívají se na ni všechny ty tváře. Smějí se jí.

Tak to vidíš! Nezvládla to! Stejně jsi všechny zklamala! Nikdo ani neví, kde jsi. Nenajdou tě. Zapomenou. Nenechalas za sebou nic.

Linda otevře oči. Dveře jsou dokořán a dvě postavy ji zvedají ze země.

Co se mnou bude?

* * *

Je spoutaná, s roubíkem a částečně zarolovaná v igelitu. Vezou ji někam v dodávce. Občas to s ní v zatačce hodí. Má pocit, že její tělo musí být jedna velká modřina. Konečně zastavují. Jak dlouho jeli? Dvě hodiny? Tři? Možná chvíli...

Jen na okamžik zahlédne venkovní svět. Vidí lesklou vodní plochu a měsíc a hvězdy.

A pak zas jen podzemí, mříže a celu. Všechno kolem je cítit mokrou hlinou. Vidí velký oltář a nad ním cosi jako totem. Nechávací ji v temnotě. A pak přijdou.

„Je čas,“ ozve se ze tmy.

Čas? Na co? Zatímco ji oblékají do zvláštních šatů, upíná se myslí k Cyrilovi a Karolíně.

Jestli tam někde jste, jestli jste jim unikli... najděte mě.

Nevzdávejte to se mnou.

Já to taky nevzdám.

Budu čekat.

5. část

Hledání

XXI. Dveře skladu

Linda startuje Cyrilův bavorák. Karolína si rychle zapne pás a pohodlně se opře s mobilem v ruce. Vytáhne z kapsy mobil.

„Tady mají drive in,“ říká Linda.

„Fakt to nechci mít na sedačkách,“ zamručí Cyril.

Karolína se snaží soustředit na Štěrbův blog, což je ve vysoké rychlosti těžké. Občas jí oči odbíhají od obrazovky k Lindě, jak řadí hned na vyšší a hned na nižší stupeň. Smýkne to s ní, že málem pustí mobil z ruky.

„To mi něco připomíná,“ zamumlá pro sebe, když prohlíží stránku na blogu i její HTML kód, ve kterém se přes zapoznámkový odkaz dostává k externímu kódu v JavaScriptu, v němž nachází řetězce s instrukcemi, jak se připojit na specifickou stránku na dark webu.

„Mám to!“ vykřikne.

Spokojeně poklepe na obrazovku mobilu, na níž vidí – mimo jiných informací – i čísla účtů, na které je možné posílat zálohy za provedení eutanázie.

Cyril volá do hotelu a nahlas říká cosi o červeném audi.

„Se zadním křídlem?“ zeptá se Linda.

„Cože? Eh... mělo zadní křídlo?“

Cyril pohlédne na Lindu.

„Jaks to věděla?“

„Právě projelo kolem. Mám jet za ním?“ řekne Linda a Karolína jí slyší v hlase nadšení příznačné pro adrenalinové maniaky.

„Jo, jed!“

Karolína zatouží si vystoupit. Ale je pozdě. Jestli doposud jela Linda rychle, tak teď řídí přímo zběsile. Karolína přivře oči, zatne břicho, aby potlačila nepříjemné pocity od žaludku, začne zhluboka dýchat a chytne se madla ve dveřích.

* * *

Obslužná chodba je plná policistů, z nichž většinu tvoří odborníci se speciální chemickou výbavou. Karolína se v zapůjčeném vybavení protahuje kolem nich a vstupuje do malé místnosti, z níž je přístup do vzduchotechniky.

„Vidíte tam něco?“

Specialista souká do ventilace optickou kameru na dlouhém kabelu.

„Ještě ne... Počkat. Tady to je! Hej, odšroubujte mi to tady! Opatrně!“

Sundávají plechový kryt a za chvíli vytahují balíček za balíčkem. Některé z balíčků jsou otevřené, v některých jsou narušené plechovky.

„Tady z té to určitě utíká,“ řekne specialista. „A tady z té taky.“

„Kolik tam toho asi je?“

„Uvidíme. Je to všechno? Už tam nejsou?“

Podívají se na veškerý materiál, vyskládaný na plachtu na zemi.

„Třicet kilo nejmíň.“

„Panejo. Půjdu to říct svým kolegům.“

Za chvíli se Karolína zbavuje ochranných prvků a spěchá po schodech k údržbářské místnosti, ve které Cyril s Lindou vyslýchají muže v montérkách.

„Našli to!“ řekne udýchaně.

* * *

Karolíně, svlečené jen do podvlíkaček, je v křesle příjemné teplo. Směje se a baví se Štěpánem, ale někde v koutku mysli se nemůže zbavit pocitu jisté tísně. Všimla si, že Linda i Štěpán se od jisté fáze cesty chovali podivně.

Když Linda odchází spát a Karolína se Štěpánem zůstávají u krbu, tak už nemůže – a nechce – dál dělat, že si ničeho nevšimla. Přetrhává nit lehkovážného hovoru, při kterém vypadá Štěpánův obličej pořád strnuleji.

„Štěpáne?“

„Hm?“

„Co se děje?“

Muž hned neodpoví. Rozhrábne pohrabáčem popel.

„Vidím na tobě. I na Lindě. Něco mi tajíte. Je mezi vámi...“

„Ne, takhle to není,“ pospíší si Štěpán. „O to nejde.“

„Tak o co?“

Štěpán poklepe horkým pohrabáčem o kraj kamen. Vylétne pár jiskřiček.

„O naši budoucnost.“

„Můžeš přestat mluvit v hádankách?“ řekne Karolína už rozzlobeně. „Jak to myslíš... naši budoucnost? Co je s ní?“

„Bojím se jí. Přijde mi neskutečná.“

„Co to je za kecy? Hele, jestli se chceš se mnou rozejít, tak to řekni rovnou. Jestli to byl pro tebe jenom špás, tak to řekni. Jestli koukáš po jiné, tak to řekni. Já to zvládnu – v pohodě – jsem už velká holka. Ale nevytahuj na mě tyhle kecy jak z Rosamunde Pilcher.“

Štěpán nic neříká. Jako by nebylo najednou nic důležitějšího, než dostrkat polínko hrotem pohrabáče až do bodu, kdy se převrátí a spadne neopálenou stranou do řeřavého pekla uhlíků. Karolína se nakloní ke Štěpánovi a pokračuje, teď už mírněji.

„Přece jsme se o té budoucnosti bavili. Není to nic nereálného. Občas za tebou přijedu já do Valašských Klobouků. Chceš tam pořád vzít to místo, ne?“

Štěpán pokrčí rameny a po chvilce odevzdaně kývne.

„No, občas přijedeš ty za mnou do Brna. Není to přece tak, že bychom byli na jiných světadílech. Velká část cesty se dá jet po dé jedničce...“

„O to nejde.“

„Tak o co? Bojíš se, co řekne tvá rodina? Nemají rádi policajty, nebo co? Což já vlastně stejně nejsem, protože pracuju v laboratoři a...“

„Karolíno,“ řekne Štěpán naléhavě. „Bojím se toho, protože jistí lidi mi vyhrožují a vyhrožují i mojí rodině a to nebezpečí bude hrozit i tobě, když spolu budem dál.“

Karolína neví, co říct. Tohle nečekala.

„Kdo ti vyhrožuje?“ zeptá se konečně.

Štěpán si povzdechne a mávne rukou.

„Nemůžeš říct? Hm. Tak ne. Ale můžeš mi říct, proč to dávno neřeší policie? Nebezpečné vyhrožování je trestný čin, to víš, ne? Mohli ti dát i ochranu...“

„Před nimi není ochrana.“

„Jo, jasně,“ řekne Karolína sarkasticky. „Takže je lepší jim vyhovět, nebo co? To teda přistoupíš na podmínky těch sráčů a budeš jim navždy dělat otroka? To je přece největší královina!“

„Karolíno,“ řekne Štěpán slabě a jaksi podivně dojatě.

„Nech toho,“ odstrčí jeho ruku. „Řekni mi, kdo ti vyhrožuje? Březovský?“

„Nech to být.“

„Nechci to nechat být...“

„Prosím tě, nechme to na ráno. Třeští mi hlava. Chtěl bych se vyspat.“

„Tak dobře.“

Karolína by chtěla říct ještě spoustu věcí, ale vidí, že Štěpán nelže a je opravdu k smrti unavený. Zvedají se a jdou do postele, ve které si nejdřív lehnou zády k sobě, ale po chvilce se Štěpán otočí a položí si přes ni ruku.

* * *

„Spal jsi?“

Bylo by to skoro krásné ráno. V roubené místnosti, do které pronikají paprsky slunce. Za oknem chumelí a v peřinách je příjemně teplo. Ale osten včerejšího večera se připomene prakticky okamžitě. A Štěpán sedí na kraji postele a vypadá, že vůbec nespál.

„Probudil jsem se brzo. Ještě za tmy.“

„A už jsi nezabral?“

Zakroucí hlavou.

„Musel jsem hodně přemýšlet.“

„Aha.“

„Musíme se rozejít, Karolínó. Je konec. Počkej, kam jdeš? Já to myslím vážně? Kam to jdeš?“

„Udělat si kafe.“

Nechá ho tam – nepochybně se spousto nedořečených vznešených slov, kterými by nějak zahladil ostré hrany toho hlavního – a krátkou chodbou projde do kuchyňky. Odšroubuje víčko instantního kafe. Vybere si hrnek, který jí přijde nejhezčí. Nasype do něj dvě lžičky. Dává vodu do konve a zapíná ji. Aha, tím asi mohla začít. Odkáže si a podívá se z okna. Je tam, sakra, tak hezky.

Nebreč. Hlavně nebreč.

Rozbrečí se a roztírá si pod očima slzy a pálí to a jsou to slzy smutku, ale i vzteku.

Proč jsem se do toho vůbec pouštěla. S blbečkem, co se muchloval i s Lindou. S hezkou tvářičkou, s barmanem, s nevyrovnaným týpkem v hotelu plném vražd.

„Co se děje?“

„Nic.“

Ve dveřích stojí Linda. Za ní projde už oblečený Štěpán. Jde před chatu.

„Přece vidím, že se něco děje.“

„Hm.“

Voda cvakne a Karolína si zalije kafe. Musí to být strašně vidět, jak mám červené oči. Možná to šlo i slyšet, jak jsem pořád smrkala a škytala.

„Jde o Štěpána?“ ozve se Linda po chvíli.

„Hm, jo.“

„Něco ti řekl? O těch lidech?“

„Ty to víš?“ zvedne hlavu Karolína a utře si nové slzy.

Linda zaváhá a Karolíně je jasné, že jen zkoumá, kolik jí toho Štěpán řekl, protože nechce prozradit něco navíc. Ale to je jedno. K čertu s tím. Nechte si svá zatracená tajemství.

„Rozešel se s tebou?“

„Jo.“

„Jako fakt?“

„Jo.“

„To mě mrzí.“

„No jo.“

Linda ji krátce obejmě.

„To bude dobrý.“

„Hm, jo, asi jo. Potřebuju čas. Chceš kafe?“

Linda kývne hlavou a s kouřícím hrnkem si pak jde před chatu promluvit se Štěpánem.

„Rozešel ses s ní.“

„Říkala ti to?“

Karolína schválně poodstoupí od okna, protože nechce slyšet, o čem se baví. Rozpálí na pánvičce máslo a rozbije do sklenky dvě vajíčka. Za chvíli vyklopí hotovou omeletu na talíř. Posype ji kořením.

„Karolíno, máš signál?“ ozve se volání z venku.

Podívá se na mobil.

„Ne!“

Pomalů snídá. Skoro se do toho musí nutit, i když vajíčka neměla dlouho a těšila se na ně. Zvenku slyší vzrušené hlasy, jako by se Linda se Štěpánem o něčem hádali, slovům ale nerozumí. Dojí, umyje talíř i vidličku a jde si pro bundu.

„Co se děje?“ zeptá se jich před chatou.

Linda se tváří, jako by je přistihla při velmi tajném rozhovoru.

„Musíme vyrazit,“ řekne nakonec.

* * *

„Jsou tu!“ vykřikne Linda.

„Rychle pryč!“ ukáže Štěpán na svah před nimi. „Musíme to sjet!“

Posledních pár rychlých kroků. Odrazit se a přikrčit. Studený vzduch se jim opře do tváří, když se pustí sněhem plnou rychlostí. Karolína s bezmocí cítí, jak se jí rozjíždí běžky od sebe a zas k sobě a jak ztrácí rovnováhu. Zakymácí se a už letí sněhem a zapadá do závěje.

Když se zvedne a vyprskne z pusy sníh, blíží se k ní velký stín neznámého muže s kuklou. Natahuje ruce, jako by ji sám chtěl odnést k ostatním. Sekne po něm hůlkou a slyší syknutí. Zasáhla ho do obličeje, skrz masku. Na sněhu je krev. Karolína nechává běžky ve sněhu a ze všech sil utíká pryč.

Kde jsou Linda se Štěpánem?

Teprve z úkrytu v keři na kraji svahu vidí, že se ji vydali nejspíš hledat. Na kopci je však přepadli a přemohli zakuklení muži. To ne, to ne... Kdybych jim tak mohla pomoci...

Lindě něco píchli a přestala se zmítat. Muži ukazují směrem ke Karolíně a někteří z nich se vydávají k ní. Karolína zatají dech a dá se na útěk lesíkem. Několikrát se schová v závěji nebo pod kořeny stromů a muži projdou kolem ní, ale vždy ji nakonec opět objeví. Nejhorší je, že začíná být opravdu unavená, zmrzlá a nemá nejmenší ponětí, kde je.

Co mám dělat? Nemůžu se skrývat a běhat kolem donekonečna?

Několikrát ji málem dostihnou, ale vždycky se jí povede jako zázrakem utéct. Jednou sklouzne ze svahu zrovna ve chvíli, kdy už cítí ruce na ramenou a krku. Dole se narovná, oslepená vodou v očích. Srdce jí buší a v nejradši by všechno vzdala.

Chata!

Kousek od ní začíná ušlapaná cesta, která pokračuje dalších asi sto metrů a vede ke srubu. Karolína na nic nečeká a vydoluje zbytky sil, aby k ní doběhla.

„Viktorka!“ přečte ze štítu a navzdory situaci má chuť se smát. „Kdybych tak měla klíče!“

Klíče má nejspíš Štěpán v bundě. Sakra, co s ním asi je... A s Lindou... Ale co to? Před chatou stojí dvoje lyže...

Zkusí vrazit do dveří ramenem. K jejímu překvapení se otevřou. Vpadne dovnitř a vyruší muže s ženou, kteří se líbají na pohovce.

„Musíte mi pomoci! Jdou po mně!“

Všimne si, že muž je ten Polák, který k nim onehdy přišel do boudy za sněhové bouře. Bartek.

„Co się dzieje?“ vyskočí Bartek, to už jsou ale slyšet kroky na zápraží.

„Prosím! Chtějí mě zabít!“

Do dveří vpadne muž v černém, popadne Karolínu kolem pasu a zvedne ji do výšky, takže jen bezmocně zakmitá nohama a skopne obraz s jelenem v říji. Bartkova přítelkyně vyjekne hrůzou a šťouchne do něho, aby šel něco udělat.

„Nie dotykaj jej, skurwysynu!“

Karolína skončí po nárazu Bartka na zemi. Velký Polák přirazí muže ke zdi a než se od ní stihne odtrhnout, tak mu s výskokem rozdrtí solar plexus kolenem. To už přibíhá další muž, který dostává od Bartka ránu do čelisti a kopanec do česky. Se skučením se skácí vedle prvního, a to už Bartek třetího z mužů bije do obličeje a prohazuje oknem. Další muž na zápraží na chvíli zaváhá, když vidí kumpána proletět oknem, ale pak s výkřikem proskočí dveřmi a snaží se pomocí úderů – patrně z bojového umění krav maga – zasáhnout Bartka do krku. Polák je ale v ráži. Sevre chlapa do náruče jako medvěd, zamručí, praští s ním o zem a dupne mu na rozkrok.

„Kurwa! Zabiję was wszystkich!“ zafuní jako nosorožec a vrhne se k dalšímu muži v masce.

Práskne rána a strop, lustr, stěnu i na zem spadlý obraz ostříkne krev. Bartek se zakymácí a otočí ke Karolíně s vyděšenou dívkou. Místo levého oka má rozšklebenou ránu. Udělá krok a zhroutí se k zemi. Další rána zasáhne gauč, zrovna v místě, ze kterého na poslední chvíli strhla Karolína křičící ženu.

„Za mnou! Do kuchyně! Ne... tady! Do skladu!“

Zavře dveře od skladu, zamkne zámek a schová se za roh. Dvě kulky hned proletí dveřmi.

„Zabili go!“ vykřikne konečně dívka hystericky, začne se sápat ke dveřím a Karolína ji musí chytit celou svou silou, aby ji udržela.

„Máš mobil?“

Žena ji vůbec nevnímá, tak Karolína rychle prohledá její kapsy. Žádný mobil.

„Mieliśmy się pobrać!“ opakuje Polka.

„Promiń, teść nie wiem, co mówisz,“ vydechne Karolína a strhne regál před dveře, do kterých někdo buší ramenem.

Otočí se a ukáže na druhý konec místnosti.

„Musíme se prosoukat tím okýnkem! Hej!“

Natočí obličej dívky k sobě.

„Rozumíš? Musíme tím okýnkem? Nebo umřem!“

„Nie chcę nigdzie iść!“

„Musíš. Běž první. Dělej.“

V rámu dveří žalostně zapraská. Ještě pár ran a je po nich.

„Tak dělej!“

Mladá žena se konečně nechá dostrkat k úzkému oknu.

„Zataj dech a prolezeš to! Tak honem. Udělám ti stoličku.“

Polka je venku. Karolína chce za ní, ale je pozdě. Dveře se rozráží a ona hledí do hlavně pistole. Strne hrůzou. Muž k ní pomalu přistupuje blíž, snad aby měl jistou trefu první ranou. Karolína zavře oči. Třesne rána. Karolína otevře oči a vidí, že kulka šla do země a muž se svíjí bolestí a snaží se vytáhnout si ze zad kuchyňský nůž. Karolína ho oběhne a spolu s Polkou – které se mezitím podařilo oběhnout celou chatu a vrátit se pro ni – utíká ven.

„Musíme do lesa!“

Extrémně vyčerpané a podchlazené pokračují neznámým směrem. Karolína dala dívce bundu, protože ta utekla z chaty jen v tričku s dlouhým rukávem. Sama tak stoupá do kopce pouze v triku a je chvílemi, když se nad tím zamyslí, neskutečně ráda za to, že je poměrně teplý a bezvětřný den.

„Signál! Konečně mám signál!“ vykřikne konečně, když opět vytáhne mobil.

„Co?“

„Že mám signál!“

Začíná se už stmívat, když je nachází horská služba. Letí vrtulníkem v termodekách. Když je pak ošetří a můžou si v nemocnici trochu odpočinout, spojuje se Karolína s policejním dispečinkem.

„Zásahovka v té chatě nic nenašla. Žádné lidi, živé ani mrtvé,“ hlásí jí za chvíli. „Jen krev a nepořádek. O strážmistru Kocourkové ani o tom muži nic nevíme.“

Karolína zavěsí, opře se a unaveně naslouchá oddechování spící Polky. Chvíli se dívá do šera pokoje. Pak vezme mobil opět do ruky a vytočí Cyrilovo číslo.

XXII. Kartotéka

V Karolíně se probouzí střípky staré úzkosti, když jde podél cesty a zpoza stromů se začíná objevovat velké průčelí Sněžného ráje. Je větší a větší a zase jako by hrozilo, že naivní návštěvníky pohltí a nepustí. A přece je tolik věcí jinak. Nikde žádný sníh, jen slunce, horko, už na parkovišti stánek se zmrzlinou a větvích švitořící ptáci. Léto se blíží.

„Cyrile!“

Obejmou se před vchodem a jdou dovnitř, kde je příjemný chládek.

„Jak dlouho už tady jsi?“ ptá se Karolína, když vše domluví na recepci.

„Ani nevím. Pár dní. Střídavě tu přijíždím a odjíždím. Je to... jako posedlost.“

„Jo. Chápu.“

Sednou si a objednájí kávu. Karolína pohlédne směrem k baru a jako by tam opět viděla přízrak Štěpána. Zmizel. I s Lindou. Jako by je země pohltila. Nedívej se tam, nemysli na to, nenech se tím hotelem zas ovládnout...

Zamrká a pohlédne na Cyrila. Vypadá doslova bídne. Pohublá tvář. Vystouplé lícní kosti, roztěkaný pohled. Načervenalý nos. Určitě pije jako duha.

„Nějaký posun?“ zeptá se rovnou Karolína.

Cyrilovy oči jsou vodnaté. Působí jak průhledy do mysli zlomeného člověka.

„Jak se to vezme,“ řekne. „Něco jsme objevili. Ale je to málo. Co na oddělení?“

„Všechno při starém. Zrovna minulý týden jsme uzavřeli případ.“

Karolína poděkuje za kafe.

„Slyšel jsem. Prý vražda?“

„Domácí zabijačka. Chlap dal manželce nůž do ruky a křičel na ni, aby ho zabila.“

„A ona to udělala...“ odtuší Cyril.

„Jo. Pak to sváděla na souseda, se kterým měl nevyřízené účty a který se tam stavil o chvilku předtím. Nebyl to zas tak těžký případ.“

„Kdo to vedl? Vojta Navrátil?“

„Jo.“

„A jak vede oddělení?“

Karolína zaváhá s odpovědí. Cyril odešel od jednotky dobrovolně, ale stejně je to pro něj velmi citlivé téma.

„Dobře,“ řekne po chvíli. „Jde to.“

„Tak to je dobře.“

Pijí kafe, dívají se na modré nebe za oknem a chvíli mlčí.

„Víš, co mi tehdy říkal Zdeněk?“ řekne Cyril zničehonic a ani na ni nepohlédne.

„Hm?“

„Abych na vás dával pozor.“

„Cyrile...“

Detektiv mávne rukou.

„Řekni mi, Karolínó, jaká je šance, že... teď, po dvou měsících... ještě Linda žije?“

„Vždycky je šance.“

„Nechci slyšet, v co chceš věřit, nebo co si myslíš, že bys měla říct. Řekni mi to, co dobře víme z praxe.“

„Dobře, je velmi malá, skoro nulová,“ řekne Karolína rychle a skoro vztekle.

„Ale člověk stejně nemůže přestat hledat, že ne?“

„To asi ne. Tys tomu nakonec obětoval všechno.“

„Jo,“ hlesne Cyril. „Musel jsem. Jinak bych nevydržel sám se sebou.“

„Ale to není tvoje vina. Anis tu nebyl. To já jsem tam byla, když ji unesli.“

„Jo. I tebe jsem zklamal.“

„Proč? Říkám, žes tu nebyl.“

„Nebyl, ale zřejmě jsme to tu všechno nedořešili. Měli jsme najít každý slepý konec a rozplést celé to klubko. Neměli jsme se spokojit s tím, co se zdálo jako správné řešení jen na první pohled.“

„Ani nevíme, jestli to souviselo s hotelem.“

„To ne,“ přizná Cyril. „Ale oba víme – říká nám to instinkt – že to s ním nějak souviset musí, no ne?“

Odmlčí se a protáhne. Působí nesmírně unaveně a jako by za ty dva měsíce zestárl o řadu let.

„Nemáš hlad?“ zeptá se Karolíny.

„Docela jo. Objednáme si něco?“

Když po obědě Karolína odsune talíř, chvíli nic neříkají.

„Byls v kontaktu s jejími rodiči?“ začne po chvíli Karolína.

„Ti jsou taky záhadným dílkem v téhle skládance,“ řekne Cyril a napije se piva. „Nejdřív jsem je nemohl najít. Zjistil jsem, že Linda od desíti let žila u své babičky, Anny Kocourkové. Podle ní používá taky příjmení.“

„A její rodiče?“

„Docela kvítka,“ povzdechne si Cyril. „Byli v nějaké sektě... Potomci Země se jmenovala. Oba skončili ve vězení za různé věci. Za vydírání, omezování osobní svobody a další sektářské svinstva, co dělali. Matka se předávkovala drogama v ženské věznici. Což mě překvapilo...“

„Nic zvláštního,“ mávne Karolína rukou. „Vždycky se najde cesta, jak tyhle věci do basy propašovat.“

„Jasně, no,“ odkašle si Cyril. „Každopádně otec pořád ještě sedí v lochu. Linda tehdy šla k babičce. Ze strany matky.“

„Jasně,“ zamyslí se Karolína. „Říkala mi, že k babičce jezdila jako malá. Že tam poprvé začala uvažovat o policejní kariéře, když vyřešila vesnickou záhadu. Neřekla mi, že s babičkou prožila taky celé dospívání. Co je s ní vlastně teď?“

„Umřela předloni.“

„Aha. A co ta sekta?“

„O té jsem se snažil zjistit co nejvíc, ale moc toho nebylo. Podle všeho by od roku 2009 už neměla vůbec existovat. Byla to malá sekta z devadesátek a začátkem nového tisíciletí se začalo rozpadat její pevné jádro.“

„A co vyznávali?“

„No... Zemi? A taky Pannu Marii.“

„Takže to byla křesťanská sekta?“

„Jo,“ řekne Cyril. „Ale měli to zvláštně vymyšlené. Pannu Marii vnímali jako jakousi patronku zemědělství a Ježíše Krista jako symbol představující plody, které vycházejí ze zemědělné práce.“

„To je dost ujeté.“

„Jo.“

Cyril dopije pivo a zvedne se.

„Pojď, něco ti ukážu,“ vybídne Karolínu.

* * *

„Co je vůbec s Březovským?“ nadhodí Karolína cestou po schodech.

„Je teď ve vazbě,“ řekne Cyril. „Vedou se s ním soudy kvůli nabízení úplatků.“

„Třeba odkryjou i jiné věci, co dělá. Beztak v tom všem má prsty.“

„Kéž by,“ kývne Cyril hlavou. „Ale to bychom jim museli něco hmatatelného dát. A, jsme tady. Víš, co to je za místnost?“

Stojí před většími dveřmi. Karolína zakroučí hlavou.

„Nejlepší apartmán hotelu,“ řekne Cyril. „Štěpán s Lindou tady pravidelně chodili. Jo, nejdřív jsem si taky myslel, že proto, aby...“

Zachytí pohled od Karolíny, které je téma zjevně nepříjemné.

„No, prostě, to nebyl ten důvod,“ pospíší si Cyril. „Chodili tady, aby se dostali až na konec tajné chodby. Pojdme.“

Vstoupí do velkého apartmánu. Přes napůl stažené rolety vrhá slunce do místnosti tajemně rozptýlené světlo. Přímo proti nim je ve zdi otevřený průchod.

„Co to je za tajnou chodbu?“

„Její přesný smysl ještě nevím.“

„A jaks na ni přišel?“

„Když jsem odešel od oddílu a rozhodl se na vlastní pěst dál pátrat, tak jsem se motal kolem tohoto apartmánu. Věděl jsem, že tam Linda se Štěpánem chodili. A objevil jsem tuhle chodbu. Mezi jednotlivými místnostmi fungoval jakýsi šílený časovač, který se odvíjel od časů oběhů planet. Jo, já vím, taky mi to přišlo šílené. Každopádně jsem to zavolał Kučerovi a Březovský v té době zrovna nastupoval do vazby a nezbylo mu nic jiného, než mechanismus vypnout a otevřít nám tajnou chodbu celou. Ale k čemu ji tu měl, to nám neřekl.“

„A zjistil jsi něco sám?“

„Jo,“ řekne Cyril a vstoupí do první místnosti, která je – až na reliéf se sluneční soustavou – prázdná. „Původně si to tu Březovský nechal – a to bez vědomí jeho italského partnera – od jedné firmy vystavět jako interaktivní naučné centrum pro děti. Jednotlivé místnosti byly normálně průchozí, byly v nich dotykové tabule a různé hry a tak. Žádné dítě se tam ale nikdy nepodívalo. Jak mu hotový produkt předali, tak si hned zavolał jinou firmu. Takovou, co staví bunkry na zakázku. Takovou, co je diskrétní.“

„A našels tu firmu?“

„Tu ne. Sídlo měla v Karibiku a před pár lety šla do likvidace. Její majitelé doslova zmizeli.“

Karolíně přeběhne mráz po zádech. Vchází do místnosti s šedým kotoučem Merkuru a bytostí s křídly u kotníků.

„Planeta Merkur a římský bůh stejného jména,“ řekne Cyril. „Původní výstavka propojovala planety s antickou a renesanční mytologií.“

„A co jim ta diskrétní firma tady postavila?“

„No, přece ty tajné vstupní dveře a celý ten mechanismus, který odemykal zámky jen v určitých časových intervalech.“

„Ale proč to všechno?“ poškrábe se Karolína na hlavě a rozhlédne v místnosti s Venuší. „Když je něco tajné a jenom pro mě, tak si udělám vstup pohodlný a jednoduchý. Když je to pro všechny, tak to nebudu dělat tak složité, ne? Tohle mi přijde jako... nějaký test.“

„Myslím, že to všechno, už do počátku, a to je šílené, protože ty místnosti byly postaveny před lety, směřovalo nějak k Lindě.“

„Cože?“

„Podívej.“

Prochází místnostmi se Zemí a Marsem, až se dostávají k místnosti s planetou Ceres a vitráží, u které Karolína zůstane zkoprnělá stát.

„To je ona,“ řekne po chvíli.

„Jo.“

„Ale já tomu nerozumím. Jak mohli vědět, že zrovna ona sem přijede?“

Cyril pokrčí rameny. Karolína zkoumá místnost.

„A to je všechno? Dál to nevede?“

„Vypadá to, jako konec. I když podle půdorysu patra by tam prostor ještě byl...“

„Ano?“ zvedne hlavu Karolína. „Takže to možná nebude konec.“

Přiloží dlaně k příslušné zdi. Jako by naslouchala. Jako by doufala, že z druhé strany uslyší slabý hlas Lindy.

„Tady je díra,“ ukáže po chvíli. „Ve stěně je díra.“

„Ukaž.“

Cyril vytáhne skládací lupu. Karolína mu na otvor posvítí mobilem.

„To je klíčová dírka!“

„Dobře,“ řekne Karolína. „Nebudeme se ukvapovat. Ale dejme tomu, že klíč od ní měl jenom Březovský. Třeba ho normálně nosil na ostatních klíších. Takže bude kde?“

„V krabici s jeho osobními věcmi. Ve vazební věznici. Zavolám jim.“

„Počkej,“ zastaví ho Karolína. „Na druhou stranu, proč ho nosit všude s sebou? Březovský věděl, že půjde do vazby, ale až do poslední chvíle netušil, že ho přinutíte, aby vám tajnou chodbu ukázal. Musel si myslet, že to tady bude to nejbezpečnější místo...“

Oba začnou hledat po místnosti.

„Může to být i v těch předcházejících,“ začne Karolína, ale Cyril jí skočí ro řeči.

„Mám ho!“

Vytahuje štíhlý klíček zpoza vitráže s bohyní, jež vypadá jako Linda.

„Neměli bychom počkat...“ zaváhá Karolína.

„Ne,“ řekne Cyril a strčí jej do zdířky.

Ozve se cvaknutí a otevrou doposud nespátřené dveře. Za nimi je tmavá místnost.

„Tady je vypínač,“ zamumlá Cyril, ozve se cvaknutí a zářivky zalijí světlem místnost, ze všeho nejvíc připomínající bunkr.

Podél šedých zdí je vyrovnaná počítačová technika. Několik monitorů, dvě počítačové skříně, několik datových úložišť a externích harddisků. Techniku doplňují nástěnky a kartotéky se složkami.

„Tohle bude chtít všechno prohlídnout,“ řekne Cyril a vezme do ruky náhodnou složku. „Hele, tady jsou podrobné údaje o těch chlapících, co prováděli eutanázie.“

Karolína listuje dalšími papíry.

„A tady o těch, co prodávali chemikálie... tady je složka na Fiedlera... Co to všechno znamená?“

„Nevím,“ zabručí Cyril. „Ty složky tu byly dávno předtím, než se tady dotyční ubytovali.“

„Co to znamená? Že je sem schválně dostal? Ale jak? A proč?“

„Proto,“ ukáže Cyril na obrazovku, které zapnul napájení. „Je to přímý vstup na bezpečnostní kamery. Podívej, takhle se přepínají. Ty kamery jsou... všude...“

Karolína vytřeští oči.

„Tady jsou videa z našich pokojů,“ řekne Cyril kovovým hlasem. „Podívej, jsou tu nahrané a sestříhané pasáže. Karolíno... jestli na to pustíme techniky, uvidí ty videa, kde hulím trávu.“

„To je snad teď jedno, ne?“

„Jo... asi jo.“

Karolína pořád nedokáže vstřebat, že ji nejspíš celou dobu sledovaly tajné kamery.

„Našel jsem vraždu Hejduka,“ řekne Cyril stísněným hlasem a Karolína pohlédne na obrazovku, na které dva muži smýkají s už uspaným Hejdukem do koupelny.

„Zdá se mi, jako by Březovský sledoval všechny takové podivné živly,“ řekne Karolína. „A jako by je nějakým způsobem dostával do svého hotelu a všechno, co pak dělají, si natáčel a archivoval.“

„Tím získal nejspíš důležité páky,“ podotkne Cyril. „A mohl ta videa i prodávat nějakým podivínům, kteří na něčem takovém ujíždějí. Podívej... podle těch složek... proboha...“

„Co je?“

„Je tu víc vražd... Dávno předtím, než jsme sem přijeli. Tahle se stala...“

„V pokoji, ve kterém jsem pak byla s Lindou,“ doplní Karolína přiškrčeně.

„A tady je eutanázie Svobody. Podívej, měl kočku a ta hned potom utekla...“

„To je náš Ted,“ řekne Karolína. „Mám ho teď doma.“

„A hele,“ hlesne Cyril a sedne si na židli. „Tady je složka na Lindu. Panebože, je tam úplně všechno. Podívej, jak to je podrobné. Ten snad musel mít kontakty u policie.“

„Tady je na ní tištěná složka,“ ukáže Karolína, stojící u kartotéky. „Jsou tady papíry o té její heterochromii. A u toho tohle...“

„Ukaž...“

Karolína mu podává faksimile starých pergamenů, na nichž jsou obrazy žen s každým okem jiným. Některé obrazy jsou doplněné latinskými či řeckými citáty.

„Píše se tam o nějaké bohyni,“ řekne Karolína. „A o démonech a čarodějnicích. A o velké moci a kouzlech. Je to úplné šílenství.“

„Dobře, dejme tomu, že proto chtějí Lindu,“ řekne Cyril. „Aby co... aby ji obětovali? Nebo věznili? Nebo co s ní?“

„Ať tak či tak, určitě to neudělali tedy,“ řekne Karolína a rozhlédne se. „Cyrile, je možné podle těch půdorysů hotelu, aby tu byly ještě další tajné místnosti?“

„Určitě ne,“ zakroutí hlavou detektiv. „Tedy, ne v nadzemní části. Ta je celá zmapovaná a bez slepých míst. Ale pak tu je podzemí...“

„Podzemí,“ opakuje Karolína.

„Ano,“ řekne Cyril jako ve snu. „A tam se musíme vydat. Hned zavolám Kučerovi, aby nám poslal nějaké ostré hochy, protože tohle je velké...“

Vyrazí ke dveřím, ale v nich se zastaví a otočí.

„Karolíno?“

„Hm.“

„Jsem rád, že jsi tu. Bez tebe bych s tím nehnul. Zešílel bych z toho.“

„Já jsem zas rád, žes to hledání jako jediný nevzdal. Tak pojďme dolů.“

„Jo.“

Jako by jim někdo vlil novou sílu do žil, vydají se oba poklusem ke schodišti.

Jako by viděli Lindu přímo před sebou.

Jako by jim podávala ruku.

XXIII. Jeskynní jezírko

„Budou tady za chvíli,“ řekne Cyril a schovává mobil.

Spěšně prochází spletitými chodbami a chodbičkami sklepních prostorů. Od nepoužívané výtahové šachty, přes stará sklepení až k místu, které je podle zaměstnanců prokleté a v němž našli pana Svobodu.

„Tyhle ty plány budovy jsou neúplné,“ řekne naštvaně Cyril a praští do přeloženého papíru. „Klidně tu těch chodeb může být víc. A kdekoliv může být nějaký tajný průchod.“

Nedaleko od nich se ozvou kroky.

„Poručíku Šestáku, jste tam?“

„Ano! Pojdte za námi!“

Podávají si ruce s Kučerou a dalšími třemi muži, mezi nimiž poznají i toho, kterému kamarádi říkali Mára.

„Další jsem poslal do té tajné místnosti nahoře, co jste našli.“

„Urnu jste nevolal?“

„To snad nebude třeba, nebo jo?“

„Snad ne,“ řekne Cyril odevzdaně a bezmocně rozpřáhne ruce. „Ale nemůžu tu najít žádný průchod.“

„Počkat,“ zarazí se Karolína. „Tohle nejsou všechny podzemní prostory! Ještě bazén!“

„Proč by to bylo všem tak na očích?“

„Hele, Linda měla pocit, že po ní někdo šel v sauně, ale vyrušila ho Beáta... A pak ten někdo zmizel.“

„Tak rychle... Za pokus to stojí!“

* * *

„Tady jsou sprchy. Tudy se jde k bazénu...“ ukazuje Karolína.

Procházejí chodbami okolo podzemního wellness centra. Rozhlédnou se. Kachličky jsou cítit vlhkostí a chlórem. Ze sprchy s pokřikem vyběhnou tři teenageři. Pohlédnou na policajty, z nichž někteří mají dlaně volně položené na pouzdrech se zbraněmi, zblednou a zacouvají zpátky k bazénu.

„Kde je ta sauna?“

„Tady.“

Mára vtrhne do sauny, kde vyděsí pár důchodců v ručnicích.

„Pardon, pardon...“

„Vchod nejspíš nebude uvnitř,“ odtuší Karolína a obhlíží prostor okolo.

„Co tady?“

Cyril ukáže na dveře, které jeden z policistů – vybaven svazkem klíčů z recepce – hned otevře. Za nimi je malý sklad úklidových prostředků.

„Tady asi nic.“

„Ještě tu jsou záchody.“

Vtrhnou nejdřív na pánské, potom na dámské toalety. Bez výsledku.

„A co támhle?“ ukáže Cyril na konec chodby.

Dorazí k místnosti s několika kohouty a jedním počítačem.

„Ovládací místnost pro bazén,“ řekne Karolína. „Tady to ukazuje teplotu vody. Tímhle se dá bazén asi vypustit. Tady se přidává dezinfekce. A tohle ukazuje, že filtry fungují.“

„A toto?“

Cyril otočí nenápadnou žlutou páčkou a za jejich zády se s cvaknutím vyklopí kus kovové stěny.

„Vida!“

Někteří už to nevydrží a tasí pistoli. Všichni opatrně projdou dveřmi a pokračují po kovovém schodišti, které se ve spirálách pokračuje další dvě patra do hloubky.

„Proboha, kde to jsme?“ řekne tiše Karolína.

Procházejí chodbou z vlhkých kamenů, která je slabě osvětlena pásem žárovek, táhne se do nedohledné dálky a odbočují z ní různé menší koridory.

„Co to tu je za prostory?“ rozhlíží se Kučera.

„Nevím, ale musí být o dost starší než hotel,“ řekne Cyril.

Zapínají si baterky a přichází až ke dveřím, za nimiž je užší chodba. Přistoupí k malé skulině, v níž jsou mříže, čímž vzniká prosté okno.

„Na těch mřížích je kus látky,“ ukáže Karolína. „Jako by se o ně utrhla... Je to jako z nějakého roucha. Podívejte se.“

Cyril si prohlíží kousek rukávu, zatímco Kučerovi muži vstupují do malé cely.

„Tady je něco vyryté,“ ohlásí Mára a klekne si v koutě. „Písmena L a I...“

„Dejme tomu, že to nemělo být I,“ řekne Karolína, když se přikrčí k němu a dotkne mělkých rýh. „Možná to mělo být K. Jako Lindiny iniciály.“

„Výborně!“ vydechne Cyril. „Snad nám nechala víc stop.“

„Jestli měla příležitost.“

„Pojďme zpátky do té široké chodby.“

Prochází tichým podzemím tam a zpátky. Do úzkých chodeb, z nichž některé klesají a jsou níže zatopené, se neodvažují.

„Našel jsem nábojnici,“ ozve se Kučera. „Posviťte mi tu tím UV. To jsem si myslel. Podívejte... Někoho tu zastřelili. A pak ho táhli pryč.“

„Co je to za ráži?“

„Řekl bych, že devítka.“

Pokračují do nižšího patra. Místnosti začínají být menší a působí ještě starším dojmem. Místo jejich zdívo přechází do vyhlazených mokřých ploch, které připomínají jeskyni.

„Zkuste tady to UV. Hm, nic. A támhle? Aha! Pojd'te sem!“

Cyril s Karolínou přiběhnou za policisty, kteří vypnuli baterky a ve tmě si svítí jen UV lampou.

„Tady taky někoho zabili. Možná tu byla i bitka. Vidíte ty skvrnky a cákance?“

Přepnou zas na normální světlo, ale hned baterky skloní.

„Slyšíte to?“

Odněkud znedaleka a tlumeně přes několik zdí přichází ozvěna lidských hlasů. A do ní něco, co po chvíli odhalí jako praskání ohně.

„Nezavoláme posily?“ zašeptá Kučera.

„Nejdřív to obcíhnem,“ řekne Cyril a vyrazí kupředu.

Za chvíli vidí na stěnách i odražené světlo. Příkrčení se dostávají do zadní části rozměrné haly, která vypadá jako prastará chrámová loď. Desítky zahalených lidí stojí v šeré místnosti, kterou se jako oranžoví tygři plíží odlesky plamenů. Vepředu, u velkého ohně, stojí muž a předříká modlitby, kterým není rozumět.

„Panebože,“ zamumlá Karolína.

„Co se to tu děje?“ zašeptá Kučera neklidně.

Cyril se opatrně vyklání ze skryše a snaží něco zahlédnout.

„Nikde nevidím Lindu...“

„Potřebujem posily,“ sykne Kučera naléhavě.

„Jo, souhlasím,“ odvětl Cyril a začne se plazit pryč.

Je ale pozdě.

„Vetřelci!“ ozve se výkřik a v odpověď celá hala propadne sílícímu křiku a dusotu nohou.

„Utíkejte!“ zvolá Cyril a vyběhne chodbou.

„Zabijte je! Nesmí ven!“ křičí kdosi hlubokým hlasem a do stěn křísnou první kulky.

Cyril s Kučerou se otáčejí a pálí od boku několik ran do chodby. Pronásledovatelé se na chvíli zastaví, ale hned zas rozběhnou. Za chvíli jsou jejich kroky slyšet jakoby odevšad. Z chodeb napravo i nalevo, z místností, proláklín a světlíků.

„Obklíčí nás!“ vykřikne v panice Karolína.

Práskne rána a těsně vedle ní odletí sprška suti. Odpoví policejní pistole a v tmavé chodbě se skácí zasažený sektář.

„Dobře, Máro!“ vydechne jeden z policajtů obdivně a poplácá kolegu po zádech.

„Rychle pryč!“ zavelí Kučera.

Stihnou doběhnout do široké chodby. Tam už je nápor pronásledovatelů takový, že se musí policisté schovat do chodbiček.

„Dochází mi munice!“ hlásí Kučera.

Cyril vystřelí. Na konci chodby se svalí muž a druhý o něho zakopne.

„Taky už nemám,“ řekne Cyril a skloní zbraň. „Musíme se dostat ven!“

„Tamti střílí dost šejdrem!“ křikne Kučera. „Snad proběhnem.“

Vyrazí zpoza úkrytu zrovna ve chvíli, kdy jeden z mužů s maskou přiběhl k nim. Svalí se a začnou rvát na zemi. Mára pálí své poslední kulky a tím udržuje zbývající maskované v dostatečné vzdálenosti. Kučera se přetočí nad muže a praští ho do obličeje. Ten ale nechce pustit. Cyril se přidává k přetahované. Ležící vytahuje nůž a jde Kučerovi po břiše. Cyril mu chytí ruku s nožem, dvakrát s ní praští o zem. Když se pak po puštění nože začne znovu sápat, Cyril použije pistoli jako obušek a vši silou ho zasáhne do hřbetu dlaně. Muž zaskučí a ve výřezech masky se zalesknou oči plné nenávisti. Konečně vzdává svůj boj.

„Rychle pryč!“ štěkne Kučera a pomůže Cyrilovi vstát.

Utíkají ke konci chodby a na točité schodiště, odkud se konečně vysílačkou dá volat zásahovka.

„Miřte na ten vchod!“ křikne Kučera a odplivne krev. „Poručíku, myslíte, že to má ještě jiný východ?“

Cyril pokrčí rameny.

„Kolik vám zbylo nábojů?“

„Já ještě mám,“ ozve se Karolína. „Eh, na... vem si to... já nestřílím moc dobře.“

Cyril si od ní vezme pistoli a zaklekne u konzole s ovládáním bazénu. Dva policajti běží, aby vyklidili celé wellness centrum od lidí.

* * *

„Konečně! Běžte napřed!“

Těžce vyzbrojení chlapi ze zásahovky se pohybují jak stroje. Méně efektivní pistolnický způsob, který v podzemí předváděli detektivové, je vystřídán nelítostnou vojenskou taktikou.

Sektáři jsou bez šance. Vystřelí naslepo pár rán. Někteří z nich padnou, zasáhnuti samopaly nebo útočnými puškami. Kašlou a potácí se v dýmu ze slzných granátů.

„Veliteli!“ volá Cyril. „Chceme taky pár živých!“

Velkou část sektářů se podaří zajmout v kapli, ve které ještě před chvílí měli bohoslužbu. Jedná se o méně bojovné jedince, kteří si uvědomí, že různé výkřiky, aby ukázali ruce a lehli si na zem, jsou jediné a poslední a že musí uposlechnout, jinak umřou.

„Tam někteří utíkají!“

Někteří členové zásahovky se vydávají boční chodbou a Cyril, Kučera i Mára jim běží v patách. Karolína se snaží držet krok, ale nakonec udýchaně zastaví. Nejdřív se opře o zeď, a nakonec si s kašláním sedne na zem.

„Z jaké jste jednotky, prosím vás?“ zeptá se jí muž v neprůstřelné vestě.

Karolína se sípavě rozesměje a odpoví až po chvíli.

„Já jsem s forenzního. Z laboratoře.“

„Aha.“

„Víte, v čem mám výcvik? Třeba v organické chemii.“

„Tak já vás doprovodím ven,“ podá jí těžkooděnc rukou.

„To bude od vás hezké,“ oddechuje Karolína, zvedne se a znovu zasměje. „Ani už nemám pistoli, tak nevím, za čím se tu honím. Vlastně vím... oni unesli moji kamarádku. Chápete to?“

„Myslím, že chápu. Tak pojdte.“

„Jo. Dík. Potřebuju rychlé cukry.“

* * *

Zásahovka s Cyrilem a Kučerou pokračuje dál chodbami, až zcela vymizí zdivo a ocitnou se v regulérních jeskyních. Místy dokonce probíhají jezírky, z nichž trčí stalagmity.

„Vidím tam denní světlo!“ volá Mára. „Utečou nám ven!“

Slunce všechny na okamžik oslepi. Zničehonic studenou jeskyni střídá letní den, když projdou takřka zdálky neviditelným průchodem do jeskyně, obejdou vodopád a ocitnou se v borovém lese. Kostýmy některých sektářů jsou vidět v dálce, jak mizí mezi stromy.

„Chci uzavírky na silnicích i lesních stezkách!“ říká velitel zásahu do vysílačky.

Cyril si otře z čela studený pot a posadí se na kámen obrostlý lišejníkem.

„Mám dost, sakra,“ řekne a podívá se na Kučeru. „Asi si vyplivnu plíce.“

„To jsou ty cigára, poručíku.“

„Hm, no jo. Ale tak... v zásadě dobrý den, ne?“

„Asi ano. Máme hromadu zajatců.“

„Vyzpovídáte je?“

„Pustím se do toho. Jen popadnu dech.“

„Fajn.“

Cyril vyklepne do dlaně cigaretu a dá si ji pomalu do úst, jako by sám sebe odměňoval za náramně vydařený kousek.

„Kučero?“

„Hm?“

„Víte, že po tomhle budete slavný?“

„Na to jsem nemyslel,“ poškrábe se na hlavě. „Stojí to za to?“

„Ani ne.“

„Aha.“

Cyril se zašklebí a cvakne zapalovačem.

* * *

„Všechno v pořádku?“

Cyril jde pomalým krokem ke Karolíně, která si v baru dává indiánka.

„Jo, no, trochu pracujou nervy.“

„Jasně,“ řekne Cyril. „Mně pracujou plíce. Nebo jsou spíš v posledním tažení. Nevím.“

„Už je vyslýchají?“ zajímá se Karolína.

„Zatím se je hlavně snaží identifikovat. Z někoho z nich dostali, že to jsou Potomci Země.“

„Ta sekta, ve které byli Lindini rodiče?“

Cyril kývne hlavou a otočí se na servírku. Objednává si pivo a rum. Karolína chvíli váhá a pak si objedná taky rum.

„Takže nezanikli roku 2009.“

„Asi ne. Spíš se ukryli...“

„Pod Sněžný ráj,“ dodá Karolína. „Je to šílená představa. Že tady celé dny a týdny bydlíme a jíme a popíjíme a celou dobu je pod námi něco takového. Ruiny s šílenými sektáři.“

„Jo, ale už jsme jim zatli tipec.“

„Ale nevíme nic o Lindě...“

„Přijdem na to. Hele, můžem zajet za Březovským. Vyslechnout ho.“

„Jo.“

Dávají si panáky rumu. Karolína zakašle a otře si oči.

„Chytli někoho v těch lesích?“

„Zatím nic nevím,“ řekne Cyril a pro jistotu zkontroluje mobil. „Nemyslím si, že chytnou všechny. Bohužel.“

Mobil začne zvonit a Cyril jej zvedne.

„Ano? Aha, díky...“

Podívá se na Karolínu.

„Ty víš, co jsou to... ehm, roztahováky? Počkej, co se děje?“

Na Karolínu to dolehne jak velký horký splín. Ani už nepotřebuje slyšet víc. Intuice si domyslí zbytek. Štěpán je mrtvý. Štěpán, ke kterému tak přilnula. Který ji odkopl. Protože se sám něčeho strašně bál. Snad právě těch, které tam teď rozprášili...

„Karolíno?“

„Jsou to takové náušnice. Nosil je Štěpán.“

„Aha, to mě mrzí. Našli je u jednoho těla. Na dně jezírka v té jeskyni...“

Karolína si přitiskne na oči kapesník. Několikrát je otře a zastaví pohledem servírku.

„Ještě ten rum, prosím vás,“ řekne slabě.

„Mně taky,“ řekne Cyril.

Je mu smutno z toho, že neví, co říct, že neví, jak Karolíně pomoci.

Tak tam jen sedí, dívá se před sebe a pije pivo.

XXIV. Ticho lesa

Karolína s Cyrilem jdou pomalým krokem od vazební věznice. Nastoupí do auta a Cyril nastartuje.

„To nám moc nepomohlo,“ řekne Karolína. „Možná jsi na něj nemusel tak prudce...“

„To je jedno,“ mávne Cyril. „Nic by nám neřekl tak či tak.“

Zlostně udeří do volantu.

„Nevím, jak dál,“ řekne a podívá se na Karolínu. „A mám strašný pocit, že nám dochází čas. Nebo dávno došel.“

Karolína ani nedutá.

„Co teď?“ řekne marně Cyril. „Zklamali jsme ji. Zklamali jsme Lindu. Já jsem ji zklamal. Měl jsem jí krýt záda. Do hajzlu s tím!“

„Je pravda,“ řekne pomalu Karolína. „Že prostě nemáme další vodítka. To, co nám posílal Kučera, co dostal z těch sektářů, to je k ničemu. Uctívají prý Zemi a pannu Marii... tak, jak do toho zapadá antická bohyně Ceres? Jak do toho zapadá ta vitráž? A Linda?“

„Kdybych to z Březovského mohl vytlout,“ zahrozí Cyril pěstí. „Ale to je zbytečné. Poznám tyhle typy. Nic by mi neřekl, ani kdybych mu rval zuby kombinačkama.“

Karolína mlčí. Tolik by si přála, aby tu Linda byla. Nebo aby měla u sebe GPS lokátor. Aby věděli, kde ji hledat. Dostali by se k ní, i kdyby je to stálo cokoli. Jenom tak vědět, kde je... A třeba ji i najít mrtvou. Ale aspoň ji najít.

„No nic,“ zabručí Cyril. „Pojedem do Brna.“

„Co budeš dělat?“

„Co by. Pokračovat. Sbírat střípky. Zajedu pak zas za Kučerou.“

„Nemůžeš žít takhle.“

„Proč bych nemohl?“

Jedou po silnici, zrychlují v připojovák a předjíždí kamión na dálnici.

„Zblázníš se z toho,“ řekne Karolína. „Víš, že by ses mohl vrátit k jednotce?“

„Nedovolí mi to stud, Karolíno. A taky nemůžu řešit jiné věci... Musím vyřešit tuhle.“

„Tomu se říká posedlost.“

„Jo. Říká.“

Cyril sjíždí na benzínku. Vzpomene si, že zrovna na ní ho před skoro třemi měsíci napomenul brigádník, by tam nekouřil. Při té vzpomínce, při vzpomínce na Lindu, které natolik věřil, že ji nechal řídit svoje osobní bávo, vztekle praští tankovací pistolí zpátky do stojanu.

„Co je?“ ptá se Karolína.

„Nic. Sjedem někam na oběd?“

Za chvíli parkují u motorestu a objednávají si jídlo. Celou dobu, co na něj čekají, i poté, když jí, neřeknou ani slovo. Po obědě začne zas Karolína.

„Není to tvoje chyba, víš?“

„To je jedno,“ řekne Cyril. „Hele, Karolínko, bude lepší, když to necháš dál na mně.“

„Ale já chci taky Lindu najít...“

„Já vím, já vím... Já jen... nechci, aby se ti taky něco stalo, chápeš? A už vůbec nechci, aby tě taky ovládla ta posedlost. Na rozdíl ode mě máš život před sebou. Kariéru a já nevím co. Přítel. Rodinu. Cokoliv.“

„No, však mi stejně končí letošní dovolená. Od pondělka musím dělat na jiných věcech.“

„Zpátky do laborky.“

„Jo, zpátky do laborky.“

* * *

Svodidla kolem nich ubíhají ve vysoké rychlosti. Cyril sleduje zelené cedule s názvy exitů a podívá se na Karolínu.

„Hele, kousek odtud bydlí Zdeněk. Slíbil jsem, že se za ním zastavím.“

„Tak jo.“

„Nebude ti to vadit?“

„Ne. Nikam nespěchám. A taky ho ráda pozdravím.“

* * *

Zastavují v lesní osadě, za Zdeňkovou chalupou, vedle jeho rozměrného auta.

„Ahoj, Cyrile!“ roztahuje ruce Zdeněk a pohlédne na Karolínu. „Podporučíku!“

Cyril má pocit, že Zdeněk za tu chvíli nesmírně zestárl. Jako by se mu v obličeji obtisklo něco z nesmírného klidu a stáří lesa okolo nich.

„Pojďte dovnitř, Anežka napekla včera takové buchty. S rybízem. Však to znáte. Panebože, já už to nemůžu ani cítit. Musíte to sníst.“

Karolína uvnitř jí buchtu, pozoruje tikající šiškové hodiny a zmateně působící Zdeňkovu ženu. Z archaického vnitřku chaloupky na ni padá melancholie. Dopije kafe a usměje se.

„Nepojedem?“

„Jo, asi jo,“ zvedne se Cyril.

Je nakonec rád, že se Zdeňkem skoro vůbec neřešili práci. Vyměnili si pár zdvořilostních frází, řekli si pár lží o tom, jak je všechno v pohodě. Není třeba mu přidělovat starosti.

„Tak se mějte pěkně,“ volá za nimi Anežka.

„Co ty taneční?“ ptá se Cyril, když se obouvá na zápraží.

„Eh,“ mávne Zdeněk rukou. „Už tam nechodíme. Neslouží mi tak dobře kolena a Anežka si stejně nepamatuje ty kroky. Přišlo mi, že jsme tam jenom pro smích.“

Zatímco se Cyril s Karolínou obouvají, Zdeněk se odmlčí a otočí. Kouká za chalupu, na rybník, na kterém se houpe loďka.

„Jdete strašně rychle pryč,“ řekne, když už jsou obutí. „Kam tak ženete?“

„No, do Brna. Než bude tma,“ řekne Cyril.

„Chtěl jsem ti ještě ukázat svůj rybářský plácek. A, ehm, říct něco povzbudivého.“

„Tak já už počkám v autě,“ pospíší si Karolína a mrkne na Cyrila.

„Tak jo.“

Podá jí klíčky a jde se Zdeňkem za chalupu, kde je malé molo, loďka a pomalu se svažující plácek se židlí a pohozenými gumáky.

„Tady se rybaří jedna báseň. Nevěřil bys, jaký tu je klid,“ ukazuje Zdeněk. „Hlavně po ránu to tu je přímo božské. Jako z jiného světa. A pak se celý rybník začne lesknout, když vyjde támhle za kopcem slunko.“

„To musí být paráda.“

„Jo. Tebe to nikdy nebralo?“

„Ani ne.“

Cyril si prohlíží malou chatku, vlastně takovou loděnici, do které se dá schovat loďka za bouřky. Zdeněk si sedne na molo, vyzuje gumové pantofle a smočí nohy ve vodě.

„Vím, že to je těžké, Cyrile,“ řekne po chvíli. „Zažil jsem to. Ztratil jsem kdysi partáka. Skvělého poldu. Ne, neotáčej se! Poslechni si to.“

Cyril si povzdechne.

„Mrzí mě, že tě to tak zlomilo, Cyrile. Žes odešel od jednotky. Ty sis vždycky bral všechno strašně osobně. Vůbec žádný odstup. Strašně jsi tou prací žil.“

„Fajn,“ mávne rukou Cyril. „Tak ještě řekni, že to není moje chyba, protože jsem to vůbec neslyšel asi tisíckrát.“

„To je snad jedno, čím je to chyba. Co na tom? Podstatné je, že to nechá kurevsky škaredou jizvu. To mi věř. A nezlepší se to ani časem. Ale žít se musí, že jo? Pokračovat dál.“

Zdeněk se postaví a jde k Cyrilovi. Položí mu ruku na rameno.

„Chtěl bych, aby ses vrátil k oddílu. Neodešel jsem, aby to tam přebral Navrátil. Mezi náma, je to blbeček. Dávno jsem ho chtěl vyhodit.“

„Zdeňku,“ povzdechne si Cyril a zakroučí hlavou. „Promiň, ale... vykašli se na to.“

Zdeněk chce ještě něco říct, ale mávne rukou.

„Tak se drž, Cyrile.“

Podají si ruce a Zdeněk se zašklebí bolestí. Z očí mu dokonce vytrysknou slzy. Cyril tomu nejdřív nevěnuje pozornost, rychle se omluví a ujde dva kroky směrem k chatě, když v tom ho to zasáhne jako blesk z čistého nebe. Poslední díl skládky. Otočí se a ve spáncích mu buší.

„Ty...“

Cyril sáhne k opasku pozdě. Zdeněk bleskově tasí zpod vytahaného svetru. Práskne rána. Cyril spadne přímo na dřevěnou rybářskou židličku, kterou svým tělem rozláme. Leží a vidí omamně modré nebe. Vyprskne krev.

* * *

Karolína sebou trhne a praští se do hlavy o strop auta, když ji vyleká rána.

„Co se to děje?!“ křikne sama pro sebe.

Chce nejdřív otevřít dveře a běžet za Cyrilem, ale to už vidí, jak zpoza chalupy přichází Zdeněk. Bílé vlasy má rozevláté, svetr tak nějak nakřivo a v očích bouři. Zdeněk zvedne ruku, třesne další rána a vysype se okno. Karolína vyjekne, schoulí se, přeleeze na místo řidiče a nastartuje. Další rána jde do dveří. Naštěstí Karolínu jen škrábne do stehna a zaryje se do sedadla spolujezdce. To už Karolína vši silou šlape na plyn a točí volantem, aby vybrala zatáčku na příjezdové cestě.

„Sakra! Sakra! Co to má být...“ nadává a snaží se během rychlé jízdy vytočit policii. „Jak se ovládá to hlasové... do háje...“

Několikrát málem sjede z cesty nebo vrazí do stromu. Ve zpětném zrcátku pozoruje Zdenka ve velkém SUV, jak se žene za ní. Práší se mu od kol a je pořád blíž a blíž. Karolína má co dělat, aby se udržela na nezpevněné cestě. S tím, jak má Cyril nastavenou sedačku, navíc nemůže moc dosáhnout na pedály a špatně vidí přes volant.

Prudce zabrzdí dole ve vsi před hospodou. Vyběhne z auta a křičí o pomoc, ale nikde není ani živáčka a hospoda je zavřená. Zdeněk vystupuje z SUV a z pouhých pěti metrů míří přímo na ni a jí přeběhne mráz smrti po zádech z pomyšlení, že v té hlavni jsou ostré a že ji Zdeněk chce opravdu zabít.

„Proč?“ zeptá se ho prostě.

Návší třesne rána. Na jednom dvorku se rozběhnou vyděšené slepice a rozštěká pes. Pak začne žalostně výt, jako by mu bylo nesmírně líto, že to všechno takhle skončilo.

* * *

Lindo? Štěpáne? Mrzí mě... Tolik jsem vás chtěla najít.

Probere se. Ani neví, kde tu kulku má. Asi někde v boku. Možná prošla skrz. Každopádně to neskutečně bolí. Musí tisknout zuby k sobě, aby nezačala nahlas skučet. Leží na zadním sedadle, svázaná několika provazy. Vepředu vidí Zdenka. Řídí auto, občas koukne do zpětných zrcátek, občas po ní. Na sedadle spolujezdce má pistoli a v otevřeném kastlíku klíče. Dokázala

by se vymanit z provazů? Možná... nejsou až tak utažené. Ale asi těžko by nenápadně sáhla po pistoli nebo po klíčích.

„Už jsi vzhůru?“ otočí se Zdeněk. „No, vida, někdo tu má tuhý kořínek.“

„Proč?“ zopakuje Karolína.

„Proč, proč... Není to už jedno?“

„Co se mnou...“

„To je lepší otázka,“ řekne Zdeněk a trhne volantem do zatáčky. „Co se mnou bude? Základní otázka. No, to ještě uvidím. Nechci ti dělat plané naděje, že tě necháme žít, ale pro dnešek bude stačit, když půjdeš do díry. Dneska se mordovat nebude. Koneckonců to není něco, co bych měl rozhodnout sám.“

„Ty jsi...“

„Jo, jsem,“ zabručí Zdeněk. „A vy jste ti nejtupější detektivové, že vám to nedošlo.“

Karolína zavře oči. Jednak bolestí a jednak taky ponížením. Ovšem že to dává smysl. Kladli si s Cyrilem otázku, jak mohl Březovský vědět, že Linda přijede zrovna k nim do hotelu. Byl to přece Zdeněk, kdo se rozhodl, že udělá oslavu tam. Byl to Zdeněk, který Lindu přijal k oddílu ze všech těch možných uchazečů. Byl to on, kdo ji přidělil k Cyrilovi jako parťáčku. Nejspíš v tom všem jela i Lindina babička, která ji mohla dostat na policejní školu. A její rodiče.

„Cyril?“ zeptá se Karolína slabě.

„Ještě žije.“

Karolína se odmlčí. Pomalu se kroutí, až si uvolní jednu ruku. Z kapsy na zadní straně vytáhne podlouhlý předmět. Jsou to sikové kleště. Neumí si představit, jak by jí mohly pomoci, ale stejně si je pomalým pohybem vsouká do kalhot. Každý záchvěv svalů přitom nesmírně bolí.

„Moc se nevrť. Zafačoval jsem ti to, ale jestli se budeš pořád zmítat, tak stejně vykrvácíš.“

Karolína nedokáže pochopit, kde se ve Zdeňkovi, kterého vždy znala jako milého a vlídného, bere ta nelidskost.

„Jsme tu,“ zabručí.

Auto zastavuje až za chatou, nedaleko mola a rybářského posezení, které je teď ušpiněné zasychající krví.

„Tak pojd’.“

Smýká s ní ven z auta a ona má pocit, že s každým pohybem omdlí, jak jí z prostřeleného místa vystřeluje agónie. Vede ji do malé loděnice a plechovými dvířky do rozlehlého sklepa.

„Zabiju tě!“

Cyril! Je za mřížemi, ve tmě. Jsou vidět jen jeho zakrvácené ruce, jak se vzpínají vzhůru, jako by se chtěly natáhnout až ke Zdeňkovi a zardousit ho.

„Karolíno? Cos jí udělal, zmrde?“

Zdeněk neodpoví a shodí ji na zem v jiné cele. Zamkne dveře a kolébavým krokem odejde zase pryč. Seshora je slyšet šramocení zámků a pak už je ticho.

„Karolíno?“ ozve se do tmy.

„Jsem tu.“

„Jak jsi na tom?“

„Střelil mě... Asi do boku.“

Karolína se vyvlékne z pout a přiloží si k ráně prst. Dá jej na světlo, které proniká malým oknem na konci sklepa.

„Není tmavá,“ řekne. „Asi to přežiju.“

„Určitě přežiješ,“ ujistí ji rychle Cyrilův hlas.

„Co ty?“

„Dostal jsem to do ramene. Je úplně v prdeli. Rozdrcené.“

„Co se stalo?“

„To ta jeho ruka. Zasáhl jsem ho do ní, když se pral s Kučerou. Byl to on...“

Cyril zavrčí a zanádá do tmy. Karolína přímo vidí, jak jí zmítá nenávist vůči Zdeňkovi. Musí se cítit nesmírně zrazeně, protože Zdeněk mu byl vždy mentorem a přítelem.

„Já tomu nerozumím,“ řekne Karolína. „Proč on? A jak jsme si toho mohli nevšimnout?“

„To je teď jedno,“ řekne Cyril. „Musíme se dostat ven.“

„Mám sikovky.“

„Ty nám asi nepomůžou.“

Karolína se snaží nemyslet na bolest a horečně vymýšlet, jak ze situace ven.

„Karolíno?“ ozve se ze tmy.

„Ano?“

„Myslím, že je tady na zemi rybářský háček. Kousek od mříží. Ale nedosáhnu na něho.“

„S těma sikovkama bys dosáhl?“

„Jo, ale musíš mi je hodit.“

„Jenže, já tě moc nevidím.“

„Budu na tebe mluvit. Jsem tady, tak házej, to trefíš, neboj...“

Sikovky tupě narazí do špinavé podlahy, odrazí se a skončí v koutě.

„Kurva!“ zakleje Cyril.

„Promiň. Promiň. Fakt jsem neviděla, kam házím.“

„No,“ uklidní se Cyril. „To je jedno. Stejně bych to tím háčkem asi neuměl otevřít. Hele, odpočinem si a na něco přijdem.“

„Jo.“

Karolínu stejně zmáhá slabost a netrvá dlouho a upadá do neklidného spánku.

* * *

Probouzí se a má pocit, že okýnkem přichází dovnitř slabý odraz hvězd. Musí být nejméně půlnoc a seshora má pocit, že slyší hudbu, snad z gramofonu. Její oči se začínají na sklepní tmě adaptovat. Rozhlíží se. Sklep je plný rybářských potřeb a působí vcelku normálně, končí však vstupem do úzké chodby, přehrazeným jen bílým závěsem.

Pak si všimne Cyrilových bledých očí.

„Žiješ?“ zeptá se ho.

„Hm.“

Linda se dívá na něj a na jeho celu. Všimne si, že sikovky ve skutečnosti neleží tak daleko.

„Cyrile, fakt na ty sikovky nedosáhneš?“

„Nevím. A k čemu to?“

„Hele, pistoli ti asi vzal, že?“ ozve se Karolína po chvíli.

„Samozřejmě.“

„A náhradní zásobník?“

„Jak víš, že ho s sebou nosím?“

„Tak vzal ti ho?“

„Podívám se... Aha, ne.“

„A zapalovač máš?“ rozvíjí Karolína svůj nápad.

„Počkej... Jo, mám. Co tě napadlo?“

„Dostat se sikovkama do kulky nebo do více kulek, dát střelný prach do zámku...“

„Tos viděla v MacGyverovi, nebo co?“ zakašle Cyril.

„Je to aspoň nápad.“

„Ne moc dobrý. Buďto by to neudělalo nic, nebo mi urvalo pazoury. Navíc se s jednou rukou těžko dostanu sikovkama do kulky.“

Karolína jde k mříži a dole do ní kopne. Celá konstrukce se lehounce odchýlí od země.

„Fajn, mám další nápad.“

„Poslouchám.“

„Přivážu si lano tady za ten spodní okraj. Hodím ti ho. Ty ho obmotáš tam nahoře, přes vrchní příčku v té mříži. A pak potáhneš dolů, zavěsíš se do toho celou vahou. Snad se tu pak protáhnu.“

„Ty tam máš lano?“

„To, do kterého mě spoutal.“

„Tak jo, zkusíme to. Házej.“

„Snad to vyjde.“

Za chvíli slyší Karolína Cyrila, jak funí a zabírá a smýká s lanem. Tiše doufá, že to postarší provaz vůbec vydrží. Přitom se snaží dolní okraj mříží tlačit nohama.

„Ještě zaber, ta škvíra se zvětšuje!“

Oba se do toho zas opřou, ale je to marné. Škvíra je pořád příliš malá.

„K čertu s tím!“ vztekne se Karolína.

„Já si musím odpočinout,“ řekne Cyril a za chvíli je slyšet, že usnul.

Karolína se posadí do kouta. Chvíli se třese chladem, potom taky usíná.

* * *

Když se zas probere, vidí, že okýnkem do sklepa vnikají sluneční paprsky.

„Cyrile!“ sykne. „Cyrile!“

„Karolíno?“ mumlá on.

„Musíme to ještě jednou zkusit. Než si pro nás přijdou.“

„Jsem slabý...“

„Ale sama to nezvládnu.“

„Tak pojďme,“ řekne odevzdaně a zavěsí se do lana.

Karolína tlačí do spodní strany mříže a už začíná mít pocit, že za chvíli bude škvíra dost velká, když náhle vrznou nahoře dveře a do sklepa vstoupí Zdeněk. Vytáhne rybářskou kudlu a jedním sekem napjaté lano přetne, takže se Cyril zhroutl k zemi a Karolíně to bolestivě sevře špičky nohou.

„To jsem ještě neviděl,“ zakroutl Zdeněk hlavou. „Každopádně máte body za snahu. A teď... přinesl jsem vám něco k jídlu. Během dne přijdou ostatní a rozhodneme se...“

Zdeněk najednou zařve bolestí. Cyril se natáhl pro sikovky, zvedl je a praštil s nimi Zdeňka do holeně. Když se bělovlasý muž sesune k zemi, dostane další ránu do hlavy a oči mu zalije krev. Cyril využije chvíle, kdy je omráčený a oslepený, odepne mu od opasku klíče a odemkne visací zámek. To už je ale Zdeněk na nohou. Cyril se na něj vrhne. Výhodu v tom, že je mladší, naprosto anulují jeho ochromená ruka. Přesto se mu povede Zdeňka připravit o nůž a udělat

mu bolestivý šrám na zádech, to už ale jeho bývalý šéf utíká ze sklepa pryč. Cyril klopýtá ke mřížím od Karolíny a odemýká je.

„Běž po něm,“ řekne hned ona, jakmile se obejmou. „Já tu zkusím najít Lindu!“

Cyril kývne hlavou a zamíří ven. U východu ze sklepa instinktivně počká a jen zlehka vykoukne. Třeskne rána a kulka ze Zdeňkovy pistole rozčísne rám dveří. Chce střílet dál, ale patrně měl pořád naládovaný zásobník ze včerejška a zapomněl ho doplnit.

„Jen utíkej!“ řekne zlostně Cyril, když se Zdeněk vydá podél rybníku, který se teď leskne ranním sluncem zrovna tak, jak o tom večer Zdeněk vyprávěl.

U Zdeňkova SUV se zastaví. Rozbije okno, zašátrá uvnitř, otevře přihrádku a vytáhne svou pistoli. Přebije v ní zásobník. U schodů do chaty potká Anežku.

„Co se to děje, u všech svatých?“ spráskne paní ruce.

„Běž do domu,“ mávne pistolí Cyril a vystřelí za utíkajícím Zdeňkem.

Anežka se s výkřikem vrhne pod schody, přitiskne si dlaně na uši a začne zpívat jakousi dětskou písničku. Zdeněk udělá podivnou piruetu a strom vedle něj ohodí krev. Kulhá ale dál. Cyril jde už klidněji, dává si pozor na možnou léčku a neomylně následuje stopu z krvavých skvrn. Zdeňka dostihne na okraji stromy a keři zarostlé rokle. Starý muž po něm s výkřikem hodí pistoli, ale Cyril uhne. Míří přímo na něj.

„K čertu s tebou,“ zašklebí se Zdeněk a zuby má plné krve.

Uklidní se a opře o strom. Cyril jde k němu blíž.

„Proč?“ zeptá se ho. „Proč ses k nim přidal?“

„Protože jsem byl zrovna tam, co jsi teď ty,“ řekne Zdeněk po chvilce a stiskne si střelnou ránu na kraji nohy. „Byl jsem v prdeli. Vyhořený. Na konci sil. Bez smyslu. Měl jsem pocit, že jsem všechny zklamal. Že mě všichni opustili. Je ti to povědomé?“

„Tak ses dal k sektě?“

„Přivedla mě k ní Anežka,“ řekne Zdeněk. „Moje drahá polovička. A pak začala být mimo. Ani už neví nic o těchto věcech. Ale já jsem zůstal. Protože mi dali smysl.“

„Smysl,“ zakroučí hlavou Cyril. „To je ale něco, co mi nechybí. Mně dává smysl to, co děláme. Policejní práce. Ochrana lidí před grázly. Hledání hajzlů, co mají ze zákonů srandu.“

„Jasně, dojemné,“ odkašle si Zdeněk a rozhlédne se. „Ale že je tu krásně? Vždycky mě to tu tak uklidňovalo. Jenže pak už to nestačilo. Musel jsem najít hlubší klid. Víru.“

„Tak jsi měl začít chodit do normálního kostela a ne k těm psychopatům. A vůbec, kde je Linda? Co jste ji udělali?“

Zdeněk se usměje.

„Jaká Linda? Je to bohyně. Přivedli jsme ji na tento svět. My. Potomci Země.“

„Jo, jasně. Kde je?“ řekne Cyril přísně. „Nebudu to opakovat. Řekneš mi, co s ní je, nebo ti to našiju do kolena.“

„To neuděláš,“ řekne Zdeněk znovu a opět pohlédne do korun stromů. „Vlastně jsem, Cyrile, zapomněl, jak je tady, kolem té rokle, krásně. Víš, že tu kdysi nějakého pastevce potrhala medvědice? Mám dokonce pocit, že se jí říká Medvědí rokle.“

„To mě nezajímá.“

„Cyrile,“ řekne Zdeněk skoro laskavě. „Zmáčkneš to už?“

„Cože?“

„Vím, že to chceš udělat. Ale nevím, na co čekáš.“

Cyrl stiskne zuby a zamíří mu přímo na hlavu.

„Poslechni si to ticho lesa,“ řekne Zdeněk a s podivným klidem pohlédne přímo do hlavně. „Říká se, že léčí... Ale pro nás je každý lék slabý, že jo? Zmáčkl bys opravdu, nebo ne? Nebudu po tobě, Cyrile, chtít, aby sis na to musel odpovědět tady a teď. Sbohem.“

Pustí se stromu a zvrátí dozadu. Přepadne přes okraj rokle, proletí křivě rostoucími stromky a keři a zkroucený zůstane ležet až na dně, dobrých dvacet metrů pod okrajem.

Cyrl stojí delší okamžik na okraji a dívá se dolů. Jako by tam skočila i část jeho samotného.

V lese nastane opět to posvátné ticho.

Jenom ptáci si zpívají.

A vítr si hraje.

XXV. Hojení ran

„Běž po něm. Já tu zkusím najít Lindu!“

Karolína projde bílým závěsem a pokračuje úzkou chodbou, v níž to páchne jako v kobce. Trhne sebou, když zvenku slyší výstřel, ale pokračuje dál. Přichází až k místnosti, která trochu připomíná tu, ve které pod hotelem prováděla sekta svou bohoslužbu. Vepředu však není ohniště, ale jakýsi velký kůl, snad podivný totem, a před ním oltář. Oltář i kůl jsou ověšeny barevnými fáborky a na oltáři leží drobné předměty jako obětiny.

Karolína pokračuje dál a vstupuje do malé místnosti, ve které slyší někoho ztěžka dýchat.

„Lindo?“ řekne nesměle a srdce se jí sevře strachem.

Obejde roh, odemkne a odsune mříž a najednou stojí nad Lindou. Vypadá naprosto vysíleně a omámeně. Má obrovské zorničky a naprosto nepřítomný pohled. Je navlečena do zvláštní bílé róby, celé ozdobené pestrými pentlemi. Ale je to ona! Strážmistr Linda Kocourková, ta Linda, která neměla od malička jiný sen, než řešit záhady a pomáhat lidem. Co to z ní udělali? Jakou si z ní udělali živoucí modlu? Plánovali to už od jejího narození? Hned, jak sektářští rodiče zjistili, že má něco, po čem sekta prahla, tedy každé oko jinak zbarvené?

„Lindo...“

Karolína k ní padne na kolena a nechá zdrogovanou Lindu, aby se na chvíli opřela o její hrud'

„Musíme pryč,“ řekne po chvíli. „Pojď... nemůžem tu zůstat. No tak, musíš mi pomoci. Postřelili mě, vidíš...“

Dojdou jen k oltáři a tam se zhroutí k zemi. Karolínu rána nesmírně bolí. Přes noc navíc musela ztratit dost krve.

„Lindo,“ otočí se k ní. „Našla jsem tě. Jo. Našla.“

Přitisknou se k sobě čely a usínají. Do neklidného snu se Karolíně po chvíli vplete vzdálený zvuk policejních sirén.

* * *

„Nezapomeňte, neměla by se rozčilovat,“ nabádá je sestřička, načež se podívá na Karolínin obvázaný trup a Cyrilovu zafixovanou ruku. „No, to vy byste ostatně taky neměli.“

Jdou do pokoje, kde napůl leží a napůl sedí Linda, v jedné ruce kapačky a v druhé ovladač od televize. Když je uvidí, ztlumí zvuk a usměje se.

„Jak se tu máš?“ řekne Karolína a podívá se na odložený talířek s houskou a kusem paštiky. „Jídlo nic moc, že jo?“

„No,“ ušklíbne se Linda. „Když tě dva měsíce vězní ve sklepě, pumpujou do tebe drogy a dostáváš studené vločky... tak je pak i blbá nemocnice úplný Hilton.“

Karolína vidí, že i když si Linda dává záležet, aby to vypadalo, že je nad vodou a bere všechno s nadhledem, tak je pod tím vším pořád zdrcená. Vyjde to najevo o pár minut později, když se baví o zcela banálních věcech, ale Lindě se najednou zalesknou slzy v očích.

„Víte, nejde ani o to, že mě tam ti magoři drželi a že jsem musela říkat věci, co mi pořád opakovali, a oni se tomu pak strašně klaněli,“ řekne, když si otře oči. „Jo, to je dost šáhlý, ale je to pryč. Dostali jsme je. Zachránili jste mě. Nějak se s tím srovnám. Ale pořád nevím, jak se mám postavit k tomu, že je celý můj život taková lež? Že mě vychovali jak nějakou zrůdičku, jak prase na porážku, jak...“

Odmlčí se a Karolína ji chytne za ruku.

„Kéž bych ti uměl poradit,“ řekne Cyril a sedne si na kraj postele. „Každá rada marná, protože nikdo neví, jak se cítí ten druhý. Ale podívej. Život je občas plný sraček. Ale to, že jsi vystudovala akademii a dostala se k nám a odváděla dobrou práci... to, že jsi vyřešila, proč umřeli Tomášková s Budínským... to je všechno pravda. To je skutečné a nikdo ti to nevezme. Hele, nechal jsem se ukecat, abych se vrátil k oddílu. Nejsem šéf. Nestál jsem o to. Moc chlastám, utápím se v minulosti a neodvádím tak dobrou práci, jak bych mohl. Jo. Vojta je teď dobrý náčelník. Ale to je jedno. Vezme mě. A já ti tam nechám zas připravit stůl a jestli o to budeš stát, tak až se vykurýruješ, budu zase parťáci.“

„Co když se budu teď té práce bát?“

Cyril se podívá z okna, usměje se a pohlédne zas na ni.

„Nebudeš.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Prostě to vím.“

„Tak jo, platí. Když mi z ruky vyndáš ten ovladač, tak si je můžem slavnostně podat.“

„Jasně, dám ho tady na stolek... Takže ruku na to.“

Linda se odmlčí a podívá na Karolínu.

„To je mi líto, s tím Štěpánem,“ řekne. „Nakonec mě chtěl zachránit, víš? Myslím, že umřel jako hrdina.“

„To je dobře,“ zamumlá Karolína.

* * *

Po větvi smuteční vrby poskakuje vrána. Zdeňkův pohřeb je skromný a neokázalý. Žádné policejní pocty, žádné velké proslovy. Rakev nechtěl nést nikdo z oddílu, tak se toho ujali pohřebáci. Na poslední chvíli vystřídal Cyril jednoho z nich.

„Budu se snažit, abych si pamatoval toho starého Zdeňka,“ řekne Lindě poté, co do hrobu hodí růži. „Protože to byl člověk, který mě naučil hodně.“

„Tak to bude asi nejlepší,“ odpoví ona. „Pro tebe. Já toho schopná nebudu.“

„To chápu.“

Oba pohlédnou k Anežce. Je zmatená. Jako by Zdeňka hledala někde mezi návštěvníky pohřbu. Ošetřovatelka ji bere kolem ramen a odvádí pryč.

„Kdo ví, jestli je vlastně amen s celou sektou,“ řekne Linda. „Nebo jestli přežila a zase se někdy vzchopí.“

„Grázlové budou vždycky,“ řekne Cyril. „Když ne tihle, tak jiní.“

* * *

Linda s Karolínou se zastavily u malého Štěpánova náhrobku ve Valašských Kloboukách. Karolína položí květiny a zapálí svíčku.

„Stavíme se u Sněžného ráje?“ nadhodí Linda.

„Chceš?“

„Proč ne.“

Zastavují před ním a na chvíli vystupují z auta. Obrovský hotel se před nimi stále vypíná, oslepuje je odlesky svých oken a vyvolává zdání, že ještě zdaleka neodkryl všechna svá tajemství.

„Chceš zajít dovnitř na kafe?“ řekne Karolína.

„No,“ zaváhá Linda. „Snad radši ne. Mám pocit, jako by nás chtěl zase pohltit.“

„Jo, na tom něco je. Dáme kafe cestou.“

„Třeba na benzínce.“

„Jo, třeba. Proč ne.“

V autě vyskočí Karolíně na klín kočka jménem Ted. Pohladí ji a naposled pohlédne na Sněžný ráj. Linda odbrzdí, nastartuje a zapne hudbu.

„Nechme ten hotel za sebou,“ řekne a navede auto na cestu pryč.

* * *

„Ehm, ahoj, Cyrile.“

Cyril vzhledne. Sedí v nákupním centru u malého stolku a pije kafe z malého hrnku. Zastavila se u něj Beáta. Někde v blízkosti musí být její muž a děti.

„Ahoj,“ odvětlí slušně.

„Jak se máš?“

„Líp.“

„Jako líp... než předtím?“

„Určitě.“

Beáta se nejistě usměje.

„Promiň, že jsem se tehdy tak blbě rozloučila... no, spíš nerozloučila.“

„To nevadí.“

„Takže se už neužíráš tím, co bylo?“

„Myslíš, že to můžu jen tak zastavit?“ zakroučí hlavou Cyril. „Ale snažím se. Každý den s tím bojuju.“

„Aha. Tak to je fajn. Jinak... četla jsem na netu o tom všem, co se stalo.“

„Zas to trochu nafoukli.“

„Jo, ale stejně... jsi zas na koni, ne?“

„Nepřijde mi, ale byl bych rád, kdyby to tak bylo. Jak se máš ty?“

„Jo, hm, jde to.“

Beáta se ohlédne. Nejspíš mezi všemi těmi lidmi, hemžícími se okolo obchodů, hledá svou rodinu.

„Budu už muset jít.“

„Jasně, taky už půjdu.“

„Tak zas někdy.“

„Měj se.“

* * *

Cyril sedí za stolem a houpe se na kancelářské židli. Zmuchlá nepotřebný papír a hodí ho do koše. Zásah. Do místnosti vchází Linda.

„Tak prosím... jedna bageta. Šunka, sýr.“

Podává Cyrilovi svačinu a rozbaluje tu svoji.

„Víš,“ řekne Cyril. „Je to stejně divné. Mám pocit, že jsme nerozlouskli všechna tajemství.“

„Správné tajemství vede k dalšímu tajemství, ne?“

„No, to zní hezky,“ ušklíbne se detektiv. „Ale ne, když jsi kriminalista. Hele, musím o tom napsat zprávu. Vůbec nevím, jak mám některé věci vysvětlit.“

„Dohromady to dáme.“

„Jo, snad nějak jo,“ povzdechne si Cyril a zakousne se do bagety. „Kolik ti dlužím?“

„Čtyřicet.“

„Sakra, to nějak podražilo.“

„Jo, taky jsem se divila. Holt jsme byli dva měsíce mimo.“

Když to dořekne, přepadne Lindu krátká melancholie.

„Abys věděl, moc si toho vážím, žes to nikdy nevzdal a...”

Cyril mávne rukou.

„Já kryju tebe, ty mě. I kdyby se dělo cokoliv. Tak to má být.”

„Budu si to pamatovat.”

Zazvoní telefon. Pevná linka.

„Že by?” řekne Linda s jistou nadějí v hlase. „Případ?”

Zvedne sluchátko. Poslouchá. Krátce odpovídá.

„Tak co?” zeptá se Cyril netrpělivě.

„Máme případ.”

Cyril spráskne ruce a spokojeně si je promne.

„Už bylo na čase.”